g e o r

GEORGE ŞOVU

Seria Liceenii #3

Liceenii în alertă

— Roman —

Colecţia BIBLIOTECA BLEU

EDITURA IACOBI

1

Mihai a strâns-o cu spaimă la pieptul său. Maşina se apropiase pe nesimţite şi, urcând cu roţile din partea dreaptă pe trotuar, a trecut, în mare viteză, la câţiva centimetri de picioarele Danei. Rochia albă a fetei a fâlfâit îngrijorată ca in faţa unui vânt rău... În următoarele *secunde*, bolidul – un *HMW* argintiu, foarte arătos – a coborât în stradă, îndepărtându-se ca o nălucă.

— Ăsta e nebun?! a ţipat Mihai, în timp ce omul de la volan, privind o clipă către cei doi tineri, a dezvelit spre ci un rânjet, însoţit de un hohot gros de râs. Pe obrazul lui drept, Mihai şi Dana au zărit parcă un semn, o cicatrice...

— Ce-a fost asta, Mihai? a întrebat Dana, albă la faţă.

Băiatul fierbea...

— Ce să fie? Probabil un „salut” din partea „prietenilor” pe care-i „plesneşti” în articolele tale... Şi doar ţi-am spus ni! te-astâmperi!... Violenţă, droguri!... Recunosc, sunt subiecte „grase”... Domnişoara ziaristă „joacă tare” ... E plină lumea de... mizerii!! De ce nu scrii despre altceva? Ia-o mai de la margine – dacă tot te pasionează „lupta împotriva” ... şi „împotriva” ... Nu te-azvârli chiar în inima vârtejului!...

Dana l-a măsurat cu ochi reci, în razele cărora scrâşnea încrâncenarea. I-a întors spatele şi a intrat pe uşa clădirii unde se afla redacţia ziarului la care colabora de mai bine de un an. Era studentă la ziaristică şi... trebuia „să-şi facă mâna”, să scrie... Aici fusese primită bine... Şi ajunsese să fie foarte apreciată. Pentru nimic în lume n-ar fi dat înapoi...

*

Bucurie şi durere, totodată, şi un singur *izvor* – iubirea lui!... S-au scurs atâția ani de când acel clipocit – ca un cântec frumos de leagăn – se născuse în ființa sa. Cele două *fețe* însă i se arătaseră chiar de la început. Văzând-o pe Dana, în prima zi a clasei a IX-a de liceu, se îndrăgostise, pe loc, de ea. Dar au fost necesari aproape doi ani până ce fata a ajuns. – să-l *vadă* şi ea pe el, cu adevărat... Aşadar, doi ani de zbor... Într-un spațiu închis, fără nici o ieşire, fără nici o lumină, zbor cu aripile frânte. Doi ani, zeci de luni, peste şapte sute de zile, cu tot atâtea nopți... Căci, zi şi noapte, oră de oră, aproape clipă de clipă, Mihai se gândea la Dana. Era sau nu în fața ochilor – n-avea importanță: el o *vedea* mereu..., bucurându-se şi întristându-se în acelaşi timp.

La început, fata nu-l băgase deloc în seamă. Era un coleg oarecare, un băiat oarecare, venit de la țară ca să urmeze liceul în Bucureşti. Ea era preocupată de Şerban, premiantul clasei, băiat frumos, pe care îl iubea din anii de gimnaziu..., cu toate că era nemulțumită de el din multe puncte de vedere. Dar cine nu ştie cum e iubirea?! Mai ales când chipul ei – floare fermecată – se naşte în grădina unor *asemenea ani*?! Aşa că... Mihai... nici nu exista pentru Dana. Prima dată când l-a privit mai atent a fost către sfârşitul clasei a IX-a: atunci, Isoscel – cum o porecliseră ei pe profesoara lor de matematică – l-a certat rău, *asigurându-l* că va rămâne corigent, pentru că, în ciuda posibilităților intelectuale pe care le avea, nu învățase, tot anul, aproape nimic. Şi în aceeaşi situație se găsea şi prietenul şi consăteanul său, Ionică Popa, un fel de năzdrăvan al clasei, care făcuse numai boacăne şi şotii... La *corigență* însă, după o *toceală* straşnică, de-o vară întreagă, Mihai a primit, tot de la Isoscel, nota maximă, *zece*, în timp ce Ionici a trebuit să

se mulțumească doar cu... „*cinci, cu felicitări*!”, cum avea să-i spună Danei, imediat după examen...

*

... Blocul îi era cunoscut. O urmărise o dată, anul trecut, du la liceu până aici. Şerban o însoțea. El se păstrase la zece-cincisprezece paşi în urma lor, printre oameni. Cei doi discutau, râdeau, erau fericiți. Nu le păsa de altcineva. Deci nu l-au observat.

Atunci văzuse unde a intrat Dana. Ştia blocul, ştia scara, nu cunoştea etajul şi apartamentul. Aşa că, acum... cerceta balcoanele, mutându-şi, pe rând, privirile de la unul la altul, îi veni să râdă. Zâmbi doar... „Romeo, ignoratul, necunoscutul, nefericitul *Romeo* o caută pe *Julieta*! ... Hm! îşi spuse mai departe Mihai, eşti de plâns, băiete!”

Scrisorile – zecile de scrisori pe care i le scrisese astă-vară – se aflau în buzunarul interior de la geacă. Le pipăi. I se făcu, dintr-o dată, cald. De ciudă... Se dezbrăcă.

„Şi ziceai că te-ai vindecat! Poftim! De ce-ai mai luat scrisorile cu tine? O să i le arăți vreodată? Iar aici – ce cauți? Ai venit să numeri balcoanele?...”

— Mihai, ce faci? auzi el, tocmai atunci.

Tresărind, întoarse capul... Dana se afla în fața lui. Dana cea frumoasă, cu ochii ei căprui şi catifelați, cu părul negru, uşor ondulat, acum tuns scurt, cu fața bronzată, cu trupul zvelt şi unduitor. Îi zâmbea. Pe chipul ei se citeau mirare şi bucurie totodată.

— Bună, Dana! reuşi să spună. Să vezi... eu... am venit... să-mi cumpăr nişte caiete.

Fata privi în jur. Lângă ei se afla doar un chioşc cu legume şi fructe...

Mihai zâmbi stânjenit.

Dana începu să râdă. Băiatul o urmă. Râdeau amândoi. Li se întâmpla aceasta pentru prima dată...

— Îmi pare bine ci te văd! spuse Dana cu glas sincer.

— Şi mie! răspunse Mihai.

— A trecut o vară întreagă.

— Da, a trecut!

— Prima noastră vacanță mare de liceeni.

— Pentru mine...

— Îmi închipui... Nici nu ştiu cum s-a întâmplat...

— Eu ştiu!...

— Ai dat-o?

— Da! Ieri!

— Şi?

— Bine! Dar…

— Dar ce?

— Cred că Isoscel... e bolnavă: mi-a dat zece!

— Zece?! se miră fata. Bravo! Te felicit din toată inima!

— Mulțumesc!

— Şi Ionică? Parcă sunteți din acelaşi sat… El ce-a făcut?

— *Cinci*, cu felicitări!

Dana izbucni în râs. Şi Mihai. Râdeau, din nou, împreună...

Acum tăceau… O stânjeneală, venită dintr-aiurea, tulburase lumina aceea bună dintre ei.

— Trebuie să mă duc, spuse fata. Am făcut cumpărături, adăugă, arătând spre plasa pe care o avea în mână. Sunt de serviciu… la bucătărie. Şi iarăşi zâmbi. Ne vedem mâine, la şcoală. La revedere, Mihai!

— La revedere, Dana! Da, mâine! Mâine, mai şopti el, urmărind-o cu privirea până ce a dispărut în spatele uşii uneia dintre intrările blocului...

*

Şi-acel „mâine” a venit repede, şi-apoi altul, sute de asemenea „mâine”, dar *revederea* cea adevărată, începută în acele clipe în fața blocului fetei, întârzia să apară. Zadarnic băiatul îi punea, în bancă, din când în când, ca şi în anul trecut, câte o garoafă albă, înfiorată parcă de tot dorul sufletului său. De fiecare dată, Dana căuta, cu ochi recunoscători, ochii lui Şerban... Zadarnic se afirmase el nu numai la matematică, unde avea aproape numai note de zece, ci şi la alte materii, ca şi în atâtea direcții ale activității şcolare. Dana îl privea, îi zâmbea uneori, îl lăuda chiar în fața clasei, dar privirea ei bătea mereu dincolo de el... Până într-o zi când a avut marea revelație a iubirii lui Mihai pentru ea, înțelegerea semnificației atâtor gesturi tandre ce înfloriseră şi se... scuturaseră pe învolburatul altar al acelei minuni de simțire, descoperire şi înțelegere în lumina cărora chipul şi ființa lui Mihai se năşteau pentru a doua oară – de data aceasta în ochii şi în sufletul Danei. Momentul a coincis cu cel al rezultatelor de la examenul pentru admiterea în clasa a XI-a, concurs la care Mihai ieşise primul pe liceu...

... Dana s-a apropiat atunci de el, învăluindu-l în luminile calde ale ochilor ei frumoşi, de catifea ruginie şi blândă, care-i purtau pe brațe de flori sufletul. Avea în mână un trandafir învăpăiat, ca buzele sale ce murmurau parcă un cântec şi o rugăciune. I l-a oferit băiatului spunându-i:

— Iată, a sosit momentul să-ți dau şi eu *ție* o floare... Mă bucur foarte mult pentru această clipă... Te felicit, Mihai, pentru izbânda ta şi-ți mulțumesc pentru sufletul tău bun, pentru gesturile tale, pentru... iubirea ta... Şi, tremurând de frumoasă încordare, fata şi-a pecetluit vorbele cu un sărut... a cărui căldură *unică* Mihai avea s-o caute mereu, în miile şi miile de sărutări primite de la Dana, în anii ce-au urmat, nereuşind parcă s-o mai găsească întreagă şi cu farmecul ei de atunci...

*

Iubirea lui – izvor de aproape copleşitoare bucurie – s-a însoţit, din ziua aceea, cu o permanentă îngrijorare, transformată, uneori, în durere: cu toată siguranţa şi dezinvoltura ce caracterizau gesturile şi faptele vieţii sale, Mihai simţea vibrând în el un inexplicabil tremur, ca de spaimă, se temea, pur şi simplu, ca, dintr-un motiv sau altul, să n-o piardă pe Dana. La un moment dat, când urma să se mute cu familia la Cluj-Napoca, a crezut că acest lucru chiar se va petrece. Însă ceva a intervenit apoi, şi tatăl Danei – ofiţer de carieră – n-a mai fost transferat din Bucureşti... Acum însă..., iată, se ivise un pericol real, mult mai adânc...

*

Nu ştia cum şi când maşina cea argintie s-a apropiat din nou de ei şi, de data aceasta, izbind-o pe Dana, a proiectat-o, ca-ntr-un vârtej, peste capotă, rostogolind-o pe trotuar. Înainte de a dispărea, acelaşi rânjet şi acelaşi hohot de râs al individului cu cicatrice pe obraz, aflat la volan. Mihai l-a văzut acum mai bine, dar n-a apucat să observe numărul maşinii, pentru că, îngrijorat, s-a repezit să vadă ce s-a întâmplat cu Dana. Ajutând-o să se ridice, i-a rupt, din întâmplare, lănţişorul unui medalion pe care-l purta la gât. Fata l-a adunat în palmă şi l-a băgat apoi în poşetă.

„N-ai păţit nimic? Eşti, cumva, rănită?” a întrebat-o Mihai cu mare spaimă în glas...

Fata nu-i răspunse... Îl privea doar cu mirare... aşa cum o face şi în aceste clipe, când Mihai, rememorându-şi întâmplarea cu *bolidul argintiu*, petrecută cu câteva zile în urmă, uită, pentru câteva secunde, să mai cânte...

*

Se aflau pe scena restaurantului „Amore mio” – cum îl botezase patronul –, unde ei, membrii orchestrei „Liceenii”, cântau, potrivit contractului de angajare, în fiecare seară.

Mihai rămăsese, ca de obicei, şeful formaţiei. Secondat de Adrian, el cânta la chitară, dar, în acelaşi timp, o însoţea şi pe *Dana*, care era *solista vocală* a grupului. Ionică se menţinuse, în continuare, stăpânul *bateriei*, iar *Geta*, iubita lui, cânta acum la *orgă electronică*, deoarece, în urma unei puternice răceli, care-i afectase coardele vocale, doctorul îi interzisese să mai fie solistă vocală. Dincolo de prietenie şi de iubire, foştii *liceeni* erau legaţi acum şi prin interes material: nu mai cântau împreună doar ca să se bucure de... cântec, ci şi pentru a câştiga nişte bani, patru dintre ei fiind studenţi: *Mihai* – la Academia de Muzică, unde îşi alesese ca instrument *harpa*; *Ionică* – la Academia de Teatru şi Film, *secţia actorie*; *Geta* – la Academia de Arte Frumoase, *specialitatea design*, iar *Dana*, după cum s-a văzut, la Ziaristică. Doar *Adrian*, îndrăgostit de *electronică*, începuse să lucreze efectiv la o întreprindere specializată (aceasta şi pentru faptul că avea acasă patru fraţi mai mititei, pe care trebuia să-i ajute)...

... Admonestat de ochii Danei, Mihai alungă din privirile sale rătăcite imaginile care-l obsedau, reintrând în cadenţa melodiei. Din fericire, nimeni din sală nu sesizase absenţa lui, de câteva clipe, de pe scenă. Mulţi dintre clienţii restaurantului, aşezaţi la mese, înfulecau de zor, ascultând, fără îndoială, cântecele antrenante ale orchestrei şi urmărind, printre înghiţituri – de mâncare şi de băutură –, dansul incitant al unui grup de balerine, strălucitoare prin frumuseţe şi graţie, ca şi prin costumaţia – foarte sumară –

de pe trupurile lor tinere, care răspândeau o înrobitoare chemare...

În sală, însă, un tânăr bărbos, aflat la o masă din apropierea scenei, „o mânca... din ochi” doar pe Geta. Observând, fata îi zâmbeşte. Încurajat, bărbosul cumpără un frumos boboc de trandafir de la o copilă ce se plimba cu coşul de flori printre mese şi, urcând din doi paşi pe scenă, îl aşază pe marginea orgii electronice. Geta este încântată. Mihai zâmbeşte, în timp ce Ionică, împrumutând, pe loc, chipul lui *Othello*, priveşte spre trandafir şi vede înaintea ochilor... sânge. „Omoară”, deocamdată, bateria cu o necruţătoare canonadă de *ciocane*.

Spre o masă mai retrasă, se îndreaptă un chelner cu un platou bine garnisit. Patronul restaurantului, aflat şi el în sală,li iese înainte, ia platoul şi se apropie de cei doi musafiri ai Săi: un bărbat cam de 50 de ani, negricios, cu sprâncene stufoase şi ochi reci, tăioşi, şi o fată blondă, foarte frumoasă. Bărbatul – domnul Jean – este patronul vestitului magazin „Raiul copiilor”, iar fata – Nely se numeşte – este secretara lui.

După ce le lasă platoul, urându-le „poftă bună”!, boss-ul de la „Amore mio” se retrage.

Nely, total absentă la ceea ce se petrece în jurul ei, îl urmăreşte pe Mihai.

— Nostalgii de dizeuză? Sau îţi place băiatul? rosteşte cu ironie domnul Jean, observând *interesul* special al fetei.

— Poate şi una, şi cealaltă! răspunde sec Nely...

Acum patronul restaurantului urmăreşte cu ochi de *stăpân* unduirea aceea de trupuri fragede, plescăind din buze, de parcă ar fi gustat... un nou fel de mâncare. Ochii lui lacomi, pe retina cărora se amestecă, în devălmăşie, sâni, sâni de nimic ocrotiţi şi picioare, se opresc la Dana şi la Mihai care, în aceste momente, îşi încheie melodia, într-un puternic ropot de aplauze.

Plecându-se, zâmbitoare, în fața publicului, fata își întreabă, nerăbdătoare, iubitul:

— Ce s-a întâmplat adineaori?

— Îți spun mai târziu! îi răspunde Mihai, făcând și el același gest de salut către sală.

Urcând pe scenă, în timp ce se trage cortina, patronul exclamă încântat:

— Bravo, copii! Ați fost de milioane!

— Păi, da! Am primit și flori! mormăie Ionică, privind îmbufnat spre Geta, care parcă nu-l bagă în seamă. Era *metoda* ei de a scăpa, măcar din când în când, de *atacurile* generate de nevindecabila *gelozie* a lui Ionică.

— Mihai, uite banii! Pentru săptămâna aceasta! Ne vedem mâine! adaugă patronul, trecând și el pe lângă *sublinierea* lui Ionică. Apoi, intrând în camera alăturată scenei, în care balerinele își schimbau toaletele, mângâie, în grabă, câțiva sâni, „admonestează”... cu palma niște funduri goale, îndemnându-le pe fete:

— Repede, repede, c-acuși vă vine din nou rândul!...

— Dacă „bărbosul” îi oferea Getei un buchet întreg, precis găureai toba! remarcă Mihai, când îi dă lui Ionică plicul cu bani.

— Noroc că *urechea muzicală* a ascultătorilor noștri savurează, mai degrabă, cântecul tacâmurilor – răspunde bateristul, parând ironia prietenului său. Și, terminând de așezat instrumentele într-un dulap din încăperea în care intraseră între timp, se îndreaptă spre telefonul aflat într-un colț al acesteia.

— Spune clar: faci rost? îmi trebuie o sută de *fiole*! șoptește Ionică în receptor, ferindu-se să nu fie auzit, pentru ca, după câteva secunde de ascultare, să exclame: OK! Rămâne deci cum am stabilit!

Închizând telefonul, cu o lumină de mulțumire pe față, își freacă palmele, gata aproape să scoată un chiot. Se

potoleşte însă repede, privind oarecum îngrijorat înjur. Nu, nu era nimeni care să-i fi ascultat convorbirea. Toţi membrii orchestrei plecaseră.

Coboară şi el în fugă pe lângă cortină şi, deodată, o vede în sală pe Geta stând de vorbă cu... „bărbosul”.

Simte din nou răsucindu-se ceva în el. Se apropie cu paşi apăsaţi, gata de luptă:

— Alo, domnu’! îi spune, bătându-l pe umăr.

Tânărul se întoarce mirat.

Sfredelindu-l cu privirea, Ionică se sileşte să zâmbească şi să fie... *spiritual*. Aşa că adaugă:

— Dacă vrei s-o mai vezi, peste o săptămână!... La nuntă! A noastră! arată el spre Geta şi spre sine. O facem lot aici!... Eşti invitatul meu! completează „serios” şi, căutându-se într-un buzunar de la geaca de piele cu care era îmbrăcat, scoate o invitaţie... tipărită în toată regula, pe care i-o oferă. Apoi, smucind aproape braţul Getei, o îndeamnă să iasă din local, sub privirile şi mai mirate ale curtezanului.

— Până nu calci tu-n străchini, nu se poate! îi spune Geta, însoţindu-şi remarca de un oftat neputincios.

— Nu-mi plac bărboşii! Ce să fac?! încearcă s-o dreagă Ionică, zâmbind.

— Dar nici *mustăcioşii*!... Că eşti gelos şi pe asistentul meu! soseşte replica fetei.

— Îmi pare rău, agreez numai bărbaţii... *cu chelie*! completează viitorul mire, făcând aluzie la puţinele fire de păr ce-i mai rămăseseră pe cap şi pe care el, de-o vreme, le masca cu o perucă blondă, inimoasă, care-i venea foarte bine...

Cunoscându-l „ca pe un cal breaz”, care nu se potoleşte până nu-şi face „jocul” în ham, Geta schiţează către el un gest de lehamite şi se îndreaptă spre *Lăstunul* ce-i aştepta în stradă. Era maşina ei, pe care i-o cumpărase tatăl, cu un an în urmă, când reuşise la facultate.

„Să fie una mică, mică!” îşi exprimase proaspăta studentă dorinţa. „Alta mai mică decât asta nu găsesc!” i-ar fi spus arhitectul (tatăl Getei era arhitect, iar mama actriţă) şi, aşa, n-a avut încotro, a acceptat „Lăstunul”.

După câtva timp, fata avea să adauge, adresându-se tatălui: „Mie îmi place, să ştii: merge chiar mai bine decât... o roabă! Are şi patru roţi! E bună!”...

La puţin timp după ce a intrat la facultate, s-a ales şi Mihai cu o maşină... Bunicul lui, care se îmbolnăvise de cancer, s-a luptat, s-a tot luptat cu boala, până ce şi-a văzut nepotul student. La o săptămână, a murit. I-a lăsat lui Mihai o sumă importantă de bani – peste două sute de mii – pe care-i economisise într-o viaţă de om... Şi „cu limbă de moarte” l-a rugat să-şi cumpere... o maşină.

„Bunicule, maşină ai spus?” a întrebat nepotul, surprins.

„Vreau să fii *domn*, Mihai!” i-a răspuns bătrânul, străduindu-se să întindă mâna, ca să-i mângâie obrazul.

Băiatul i-a prins-o şi i-a sărutat-o cu pioşenie... *El, mai ales el*, acel bărbat, îl crescuse de când se stinsese din viaţă: mama sa. Avea pe-atunci doisprezece ani... Tatăl lui Mihai, mecanic de locomotivă, era mai mult plecat de-acasă. Lipsa lui, în timpul drumurilor lungi, prin ţară, ca şi în străinătate, era suplinită de bătrân, el fiind – pentru nepot – şi mamă, şi tată, şi bunic... l-a purtat de grijă, l-a învăţat să iubească viaţa, să fie om!... Iar acum, părăsindu-l pentru totdeauna, îi lăsa aceşti bani, cu porunca de a-şi cumpăra o maşină, „*să fie domn*”!

Şi Mihai îşi cumpărase, într-adevăr, o „limuzină” – cum avea să-i zică el –, o maşină străină, mai veche, bineînţeles, decapotabilă. „Pentru tine am luat-o aşa, *dezvelită* – i-a spus, când i-a arătat-o Danei ca *să vadă* lumea cât eşti de frumoasă, iar eu să mă fudulesc că eşti iubita mea!”...

— ... Ai dat articolul? o întreabă Mihai, îndreptându-se spre *limuzină*.

— A şi apărut! răspunde Dana, scoţând un ziar din poşetă şi arătându-i-l.

Mihai se opreşte şi cercetează nerăbdător prima pagină pe care se afla publicată fotografia unui tânăr spânzurat, iar dedesubt, un titlu, cu litere de-o şchioapă, anunţa: *Moartea albă în România: în colimator L.M.4!*

— Ce e asta: „L.M.4”?

— O substanţă nouă, intermediară, din care se prepară un drog foarte eficient: în nici două luni, eşti curăţat, te faci îngeraş şi te înalţi la ceruri!

— Îţi mai arde şi de glumă! izbucneşte băiatul. Zău, Dana, ţi-am mai spus să nu te bagi şi în chestia asta cu drogurile! Nu ţi-e de-ajuns că te-au avertizat acum câteva zile? Ăştia n-au scrupule, să ştii!

— Ai avea şi tu ocazia să cumperi un buchet de flori pentru mine, unul frumos de tot, alb, ca de mireasă! îi răspunde fata, zâmbind puţin trist... Că, de când cu *garoafele* noastre de liceeni, care „înfloreau”, din când în când, în banca mea, ce mult timp a trecut!...

Răspunsul Danei era o aluzie, pe de o parte, la acei primi uni de liceu, în care Mihai, îndrăgostit, îi strecura în bancă, uneori, câte o frumoasă garoafă albă...

Aflând până la urmă de acest gest, mai mulţi băieţi din clasă l-au batjocorit pentru „romantismul lui leşinat” – cum l-au numit ei. Mihai, tip orgolios, s-ar fi jurat atunci că n-o să mai ofere nimănui nici o floare, în toată viaţa sa. Şi, până acum, chiar se ţinuse de cuvânt.

La început, Dana a zâmbit, când a auzit despre, jurământ”. Mai apoi, faptul, adică *respectarea* lui, a început s-o deranjeze, dar bineînţeles că n-a arătat acest lucru niciodată. Până astăzi... Pe de altă parte, unele vorbe din replica pe care Mihai a ascultat-o cu mirare erau o expresie

a unei dorințe intime a fetei – de a deveni cu adevărat *mireasa* lui Mihai... Îl iubea de atâția ani; i se dăruise într-o primăvară – ultima primăvară pe care o trăiau ca liceeni; de atunci, *viața* lor, dintr-un anumit punct de vedere, era aidoma celei a unor *soți*... La căsătorie însă, Mihai „nici nu se putea gândi, deocamdată”... Aşa îi spusese într-o zi. „Trebuie să ne facem un rost, să strângem bani!” a adăugat el. „Nu vezi în ce lume am intrat?!... Nu vreau, când o să fii soția mea şi... pe hârtie, să-ți plângă ochii în fața unor vitrine, şi eu să mă fac că nu-i văd, pentru că îmi fluieră vântul prin buzunare”... Şi, de-atunci, muncea în disperare: în afară de îndeplinirea obligațiilor impuse de urmarea facultății, găsise acest contract pentru orchestră, la restaurant, ținea un fel de contabilitate la o firmă particulară şi dădea lecții de matematică unor copii, care se pregăteau pentru admiterea în liceu.

La fel se zbătea prietenul său, Ionică. Însă acesta se hotărâse să se însoare cât mai curând...

„De ce atâta grabă?” a întrebat-o Dana, cândva, pe prietena sa, Geta, iar în întrebare se ascunsese, fără îndoială, şi o oarecare invidie.

„Ce să mai aştept, dragă – i-a răspuns atunci Geta –, că zăpăcitul ăsta e un demodat, nu vrea să se culce cu mine decât *după* ce mă mărit cu el!... Asta e! Aşa că..

Dana a zâmbit şi n-a răspuns nimic, dar zâmbetul ei exprima şi mirare, şi bucurie, şi oarecare părere de rău, şi... În orice caz, din ziua aceea, parcă-l vedea cu alți ochi pe Ionică... „Ia uită-te la el!” îşi zicea...

... Cu o figură disperată, Mihai ar fi vrut să răspundă vorbelor Danei referitoare la flori, dar lângă ei au apărut Ionică şi Geta, urmați de Adrian.

— Salve! li se adresează Ionică celor doi.

Renunțând, şeful orchestrei îşi descarcă ironiile pe prietenul său:

— Bagă de seamă, *musiu*, îi spune el, dacă şi mâine seară întârzii, te rad de pe stat!

— Ah! N-o da Dumnezeu s-ajungi *tu* pe statul *meu*!... Şi atunci să-ți vedem zelul, domnule *boss*! glumeşte Ionică.

— Adriane, vii cu noi? i se adresează Mihai, neluându-l în seamă pe baterist.

— E prea mică „limuzina" voastră pentru mine! se aude răspunsul ironic al acestuia. Ştia, de fapt, că, de câte ori pleca cu ei, atâta se mai *giugiuleau*, nemaiavând răbdare până acasă, încât el se simțea „în plus".

— Atunci ai un fotoliu-n „Lăstun"! îl invită Geta, în timp ce Ionică s-a şi aşezat la volanul acestuia, parcat în spatele maşinii lui Mihai.

— Rămân la „iubirea" mea – *metroul*! decide Adrian, făcându-le semne şi îndepărtându-se.

2

„Limuzina" cu Mihai şi Dana demarează.

— Dă-mi cheile! îi cere Ionică iubitei sale, cu un aer de stăpân.

— Nu vezi nici o cheie! Şi treci alături! îl repede Geta. Că, după ce-ai jurat de – şi se gândeşte o clipă – douăsprezece ori, eşti tot gelos şi bădăran! Şi, în al doilea rând, n-am chef să asist cum iarăşi îți pune foc sub tălpi *diavolul vitezei*. Destul că mi-ai făcut-o armonică săptămâna trecută.

— Da, dar am reparat-o cu banii mei.

— Ai reparat-o! Ce să zic?! Uite ce culoare de brezaie i-ai făcut!...

— Ce, nu-ți place? E unică! N-am mai văzut aşa ceva!

— O să vezi tu, când te-o prinde poliția!... Nici numerele nu i le-ai montat ca lumea... Apropo, unde e cel din față?!

— Acolo, unde să fie!

— Uite că nu e!

— Ei, s-o fi pierdut! Facem altul! Ce atâta scandal pentru... nimic?!

— Cum „nimic”, mă, cum „nimic”?! Eşti nebun? Şi-acum ce facem?... Cum mergem aşa?

— Bine, pe roți! Dar, dacă nu-ți place, întindem aripile, ne facem elicopter!... N-am mai zburat... de când eram mic. Atunci totdeauna zburam... În vis!...

Geta îl priveşte lung şi nu ştie ce să mai creadă. Uneori, acest iubit al ei, pe care – culmea – s-a hotărât să-l ia şi de bărbat, se poartă de-a dreptul anormal, parcă ar fi... drogat. Şi *treburile*, pe care pretinde că le face..., „ca să câştige bani”: ba lecții cu nu ştiu cine (de actorie, bineînțeles), ba câte un rolişor pe ici, pe colo, pe la teatrele particulare, ba tot felul de *scălâmbăieli* la un magazin, „ca să atragă copiii, să cumpere păpuşi şi... arme, mă rog, astea, ca şi altele au devenit din ce în ce mai... *netransparente*”... Aşa că ea, Geta, simțea că-l scapă de sub *control*. „Ăsta cine ştie ce e-n stare să mai facă! Mă trezesc cu vreo belea pe cap! Mă spulberă ai mei! Şi aşa «îl înghit ca pe o castană nedezghiocată»...”

... Iată că, în vreme ce curioasa pereche îşi continuă disputa, de restaurant se apropie... o maşină a *POLIȚIEI*... Cei doi n-o bagă, bineînțeles, în seamă. Se ciondănesc mai departe.

În maşină, pe fotoliul din dreapta, un tânăr...

— Opreşte, nea Marine! îi ordonă el, dintr-o dată, şoferului...

Maşina se opreşte, într-adevăr, la vreo câțiva metri depărtare de „Lăstun”, de care o desparte alt autoturism.

După ce priveşte din nou spre Ionică, tânărul scoate din torpedo două fotografii-robot.

— Mata vezi ce văd eu? îl întreabă pe şofer.

Acesta se uită cu atenție când spre fotografii, când spre Ionică.

— Nemaipomenit! exclamă el. Ăla, din „Lăstun”, e ăsta, dom’ locotenent, „*Blondul*” (şi arată una dintre cele două fotografii, aflate în mâna ofițerului), iar ăstălalt trebuie să fie „*Bigamul*”! Apoi, luând pozele în mâna sa şi comparându-le, adaugă: Măi, ai dracului, ce seamănă!

Locotenentul îl fixează iarăşi pe Ionică, parcă spre a se convinge o dată în plus.

— Îți dai seama ce pleaşcă pe capul nostru, nea Marine? subliniază el, începând să freamăte.

— Ar fi prea frumos, dom’ locotenent! e de părere şoferul, neîndrăznind parcă să spere într-un asemenea noroc. Anunțați-l pe *Sherlock Holmes*! îl îndeamnă el.

— Alo! Alo! începe locotenentul apelul, vorbind în aparatul portativ de radio-emisie-receptie. Aici, „A12”! „A12”!...

— ... Getuțo – se roagă Ionică, în continuarea *argumentației* pe care i-o *administra* viitoarei sale mirese lasă-mă să jur şi a treisprezecea oară – „Ptiu! că ăsta e cu ghinion!”, se gândeşte el – ... a paisprezecea oară, na!... Uite, îți promit solemn – spune, luându-şi un aer grav: merg ca după mort; nu depăşesc nici măcar o babă chioară; dau prioritate la toți ăia cu „portocala mirată”, iar la *stop*, aştept până se face verde... a doua oară... şi, dacă vrei tu, zâmbesc la toți polițiştii!...

Geta, impresionată, ca de obicei, de această comportare de *copil mare*, începe să râdă...

— Efine, bine! Să zicem! conchide ea, dar cu gelozia ce facerii?!

— O rezolv şi p-asta! Am găsit un cabinet particular... E acolo o doctoriță tânără... Hm! Vindecă şi de *gelozie*!...

— Ionică, să ştii că e pentru ultima oară! îl avertizează, serios, fata şi, dându-i cheile, ocoleşte maşina şi se aşază pe scaunul din dreapta...

... Într-un birou al *Poliției*, un bărbat distins, care se apropie de patruzeci de ani (este vorba despre maiorul Andrei Pădureanu, poreclit de subalterni, cu admirație, desigur, *Sherlock Holmes*, pentru istețimea lui în rezolvarea a tot felul de „cazuri"), aflat acum în picioare lângă biroul său, ascultă, mai departe, relatarea locotenentului. Trage, din când în când, dintr-o pipă... goală.

— Ce număr are maşina? întreabă el, la un moment dat.

— N-are! răspunde locotenentul, privind în fața „Lăstunului".

— Cum „n-are", Şerbănescule? se aude în aparat vocea, iritată, a lui *Sherlock Holmes* (Şerbănescu se numea tânărul ofițer).

În clipa următoare însă, „Lăstunul" demarează, întorcându-se cu spatele şi pornind în lungul străzii.

Locotenentul priveşte încordat spre locul unde se montează, de obicei, numărul de înmatriculare.

— Ba are! se grăbeşte el să răspundă, observând, în spatele maşinii, plăcuța albă cu înscrisul negru.

— Spune-l! îi cere *Sherlock Holmes*.

— Nu pot, că... se bălăngăne! rosteşte cu ciudă, înfrânt, ofițerul. Intr-adevăr, numărul din spate al „Lăstunului", montat neglijent de Ionică, a rămas agățat doar într-un şurub (celălalt pierzându-se, după cum s-au pierdut şi cele două din față, cu plăcuță cu tot) şi-acum, din cauza mişcărilor maşinii, pendulează...

— Nu-l scăpa din ochi! ordonă maiorul.

— Dă-i bice, nea Marine! i se adresează locotenentul şoferului. Şi maşina cu însemnele *POLIŢIEI* porneşte în goană după „Lăstun”... După câteva zeci de secunde, se află în spatele lui...

... Ionică priveşte cu coada ochiului spre Geta, care pare mulţumită, fiindcă el conduce liniştit şi atent.

— Getuţo, i se adresează, după ce *ne-nsurăm*, poate nimerim un loz norocos – am auzit că acum sunt şi de cinci milioane câştigurile – şi ne pricopsim şi noi... Ne luăm atunci un „Volvo” d-ăla roşu, cu opt cilindri, în „V”, şi cu dublu carburator!... Îţi dai seama? Doar atingi pedala şi o iei în zbor!... Şi, cuprins parcă de extaz, Ionică apasă, instinctiv, pe acceleraţie... „Lăstunul” zvâcneşte ca din puşcă. Geta îl priveşte îngrijorată.

— Ionică, potoleşte-te! îi porunceşte ea... Încă nu „ne-am însurat”, nici nu „ne-am măritat” şi nici „Volvo” n-avem…

Dar, în clipa următoare, Ionică se angajează într-o depăşire spectaculoasă...

— A simţit că-l urmărim! afirmă tânărul ofiţer. Calc-o pe coadă, nea Marine! îi cere el şoferului. Apoi, prin radio, se adresează maiorului: Aici „A12”! „A12”! A intrat în *careul* 24! Trimiteţi încă două echipaje!...

„Lăstunul” este în plină viteză. Se strecoară ca o zvârlugă, „croşetând” maşinile de pe cele trei benzi ale marelui bulevard pe care circulă.

La volan, Ionică se află în culmea fericirii, spre deosebire de Geta care e... aproape disperată. „Frânează” la fiecare secundă, apăsând, din reflex, cu piciorul în podeaua maşinii şi... strângând din dinţi... Când cuţitul spaimei „îi ajunge la os”, începe să strige:

— Opreşte! Opreşte! Vrei să ne-agaţe poliţia? Suntem numai *buni* pentru aşa ceva!...Doamne, cine m-a pus să mă îndrăgostesc de un asemenea zăbăuc? Ăsta e-n stare să mă lase văduvă! se vaită ea, făcându-şi cruce...

Dacă cineva s-ar fi urcat chiar atunci pe acoperişul blocului din faţă, cel mai înalt de la răscrucea a două bulevarde ce se întâlneau peste câteva sute de metri, ar fi văzut venind, din direcţii diferite, două maşini ale POLIŢIEI, cu girofarurile aprinse şi cu sirenele în funcţiune. Aşa cum înaintează, dau impresia că strâng cercul în jurul „Lăstunului".

Din spatele acestuia, „Al 2" se apropie tot mai mult. Dar, iată, un microbuz negru, mortuar, coboară, intempestiv, de pe trotuar şi se interpune între Ionică şi Geta şi maşina Poliţiei.

— E clar, ne merge „bine", dom' locotenent! exclamă, cu ciudă, nea Marin, domolind viteza...

În acest timp, semaforul de la intersecţie se colorează în roşu. Şirurile de maşini se opresc brusc.

Ionică este cât pe-aci să intre în maşina din faţa lui. Ca să evite ciocnirea, frânează puternic şi, în ultima clipă, virează la dreapta, strecurându-se într-un gang dintre blocuri... Geta iese, ocoleşte maşina şi, deschizând portiera, îl prinde de guler şi-l aruncă afară. Apoi, aşezându-se la volan, închide furioasă şi bagă în marşarier, ca să întoarcă.

Rămas afară, Ionică aleargă în jurul maşinii ca un titirez, făcând, către Geta, tot felul de gesturi cu care îşi însoţeşte vorbele menite, după speranţa lui, să-i aducă, şi de data aceasta, iertarea.

Fata deschide brusc uşa şi-i strigă:

— Paharul s-a umplut! Şi cu asta – bas ta!... Demarează apoi în forţă şi, ieşind în bulevard, se înscrie... chiar în spatele maşinii *POLIŢIEI*, condusă de nea Marin.

— Alo! Aici „A12", „A12"! Pierdut obiectivul! Continuăm urmărirea în 25! raportează locotenentul Şerbănescu, în timp ce nea Marin virează imediat pe bulevardul din dreapta.

Neştiind nimic despre... spectaculoasa urmărire, Geta traversează intersecția, luminată acum de culoarea verde, continuându-şi drumul spre casă...

— Fantastic! se miră Şerbănescu. Parc-ar fi intrat în pământ!

— Dom' locotenent, eu cred că ăla a băgat maşina-n buzunar şi-acum ne dă cu tifla! încearcă nea Marin să facă haz de necaz.

Tocmai atunci Ionică ieşea din gangul cu *pricina*. Suflându-şi nasul în batistă, mormăie amărât: „Mama ei de viață!” Apoi, luând seama la înjurătură, adaugă: „Iartă-mă, Doamne, dar *diavolul* ăsta din mine nu-mi dă pace deloc!”...

3

Mihai conduce preocupat. Pe lângă el, trece în goană, depăşindu-l, o maşină a Poliției.

— Ce s-o fi întâmplat? se întreabă Dana.

— Un accident... sau, mai ştii, un viol, o crimă... orice poate fi. Avem acum de toate! răspunde Mihai... Apoi, după câteva clipe de tăcere, adaugă: Ce zici, trecem întâi pe la mine? rosteşte el rugător, mângâind piciorul fetei.

— Astă-seară, pofta-n cui, domnul meu! Am program... cu redactorul-şef! i se răspunde prompt.

— Ce face?! exclamă băiatul, privind-o cu ochi de „asasin”, în timp ce era să se tamponeze cu o maşină.

— Vezi mai bine „ce faci” cu volanul... Că pericolul ar fi doar dacă... *tu* ai avea „program” cu el... Ştii că-i *plac* băieții frumoşi!...

Mihai izbucneşte în râs. Apoi, linguşindu-se, o roagă:

— Hai, totuşi, să trecem întâi pe la mine!

— Ți-am mai spus, nu insista!

După câteva sute de metri, „limuzina” se oprește într-un scuar puțin luminat.

— Nu-nțelegi că mi-e dor de tine?! rostește tandru Mihai și, aplecându-se spre ea, îi descheie bluza și începe să-i mângâie sânii și să-i sărute... din ce în ce mai pătimaș.

— Mihai, Mihai, ești nebun? șoptește Dana, dar rezistența ei slăbește cu fiecare mângâiere și sărut, în timp ce, în urma declanșării unui buton, capota mașinii începe să ruleze, acoperindu-i... Fata închide ochii, cuprinsă de voluptate...

*

În acest timp, de *limuzină* se apropie, clătinându-se ușor, un „cetățean turmentat”; e îmbrăcat decent și are în mână o sticlă. După câțiva pași, se oprește și, privind în jur, constată că... totul se mișcă. Pornește din nou... Când ajunge lângă mașină, se reazemă încet de portbagajul din spate, ca și când acesta ar fi un felinar oarecare. Își rotește iarăși privirile, de parcă s-ar afla în desfășurarea unei experiențe. Copacii din marginea străzii, care până atunci pendulaseră lent, își recapătă verticalitatea lor firească.

— În sfârșit, ceva care nu se clatină... Un *punct de sprijin* în univers! exclamă omul încântat. Dar, tocmai când se pregătește să mai tragă o dușcă, mașina țâșnește de sub el, demarând în trombă, iar „cetățeanul” cade în fund.

— Aiurea! spune el, amuzat, și Newton ăsta, cu ideile lui!... Nu există nici un *punct de sprijin*! Poate doar…, și duce sticla spre gură, cu o mână tremurândă. Nu, nu asta! adaugă, renunțând și punând sticla deoparte... Poate doar – reia el ideea – … dragostea. Apoi rostește, întristat: Dar… „unde sunt zăpezile de altădată?...” Și, prinzând sticla, o duce la gură, înghițind cu lăcomie... Da, da…, dragostea! repetă omul...

O femeie tânără, îmbrăcată excentric, care tocmai trece pe trotuar, auzindu-l, se opreşte:

— *Dragostea* oriunde poate fi întâlnită! i se adresează ea, întinzându-i mâna, ca spre a-l ajuta să se ridice.

Bărbatul face ochii mari, cuprins de o plăcută mirare, şi dă să se salte, dar renunţă repede, spunând:

— Nu! Mai bine nu! Las'... că ştiu eu..., şi rămâne, mai departe, jos, îmbrăţişând... butelca „prietenă".

*

În maşină, Dana râde cu poftă...

— Mai şi râzi! o admonestează Mihai, îmbufnat.

— Că doar n-o să plâng!... Nu eşti tu *punctul meu de sprijin* în univers? ... Şi hohoteşte din nou...

4

Se înserează. Ca în fiecare zi, Florin, elev în clasa a X-a, fratele lui Ionică, o însoţeşte pe Sanda, colega sa de bancă, până acasă. Şi, ca de obicei, înainte de a se despărţi, se opresc un timp în părculeţul din apropiere de locuinţa Sandei. Mai stau de vorbă...

... Cum a ajuns Florin să înveţe la Bucureşti? Simplu: l-a adus Ionică, pentru că... n-a mai scăpat de gura lui...

Intrase la liceu într-un orăşel din apropiere de satul lor. Terminase clasa a IX-a cu note foarte bune, mai ales la matematică, unde obţinuse media *zece*. În privinţa aceasta, adică la matematică, Florin era un adevărat *campion*, în comparaţie cu fratele său mai mare. Puştiul chiar i-a spus

într-o zi: „Ia-mă şi pe mine la Bucureşti, s-o fac praf pe *Isoscel* aia a ta, care te-a chinuit patru ani la rând..., să vadă ți i ea că în familia noastră avem şi matematicieni, nu numai... «scamatori»!”... Chestia asta cu „scamatorii” era nu o ironie, ci, mai degrabă, o formă de alintare a lui Ionică, din partea lui „Prâslea”, care se arăta cu adevărat impresionat de talentul fratelui său, ajuns student la *teatru* şi nu la sport, cum a intenționat multă vreme. Ei, şi a fost de-ajuns să-i vină ideea cu „ia-mă şi pe mine la Bucureşti”, că, de-atunci, a început *asaltul*. Iar bietul Ionică n-a mai scăpat toată vara trecută de el, aşa că, în toamnă, la începutul anului şcolar, l-a adus la fostul său liceu.

„O să stați amândoi în garsoniera pe care-am închiriat-o pentru tine, tot plătesc! a hotărât tatăl băieților – asta ca să nu se înțeleagă cumva că pe cel mic o să-l lase la internat. Aşa o să poți avea mai bine grijă de el, că Bucureştiul ăla... e un adevărat *loc de pierzanie*!”...

Ionică s-a scărpinat în cap, strecurând cu uşurință degetele prin *rărітură*, a înghițit în sec... şi a acceptat, ce era să facă?!... Şi-apoi, „ăsta micu'”, după cum îi plăcea lui să-i spună, îi era drag, fiindcă, pe lângă deştept, era şi băiat frumos: înalt, mai înalt chiar decât studentul (semăna cu bunicul din partea mamei), bine făcut, cu un chip atrăgător, cu ochi albaştri... Ce mai, era un *tip bine*! Chiar aşa s-a şi exprimat Isoscel, când l-a văzut: „O, dar e un tip bine şi un flăcău în toată regula, nu pare să-ți fie frate, Ionică! Să vedem dacă are ceva *plăcut* capul ăsta frumos şi pe dinăuntru...”

„Doamnă...a încercat să intervină viitorul actor...

„Nu, n-am nevoie! l-a întrerupt Isoscel. Vreau să mă conving... *cine* e dânsul şi ce poate... Am să-l aşez în bancă lângă o fată – Sanda se numeşte. E şi ea nou-venită în clasa mea. A fost anul trecut la a IX-a B şi... a ținut neapărat să vină la mine... O cunosc de când era mititică... Sunt

prietenă cu părinții ei. E o copilă cuminte, serioasă, harnică la învățătură... Sper să se înțeleagă bine!...”

... Şi, într-adevăr, cei doi „s-au înțeles bine” chiar din prima clipă. Li s-au luminat chipurile când s-au privit, iar pe dinăuntru, ceva, ca un instrument muzical de mare finețe, şi-a mişcat o coardă, a cărei vibrație a născut un ecou ce s-a răspândit în ființele lor precum gunguritul unui izvor de munte, limpede şi pur... Fiecare şi-a aninat în ochii celuilalt un zâmbet frumos ca prima petală dintr-o floare de măr...

Lumina aceea, observată de cineva, dintr-o bancă de pe rândul de-alături – un băiat, căruia colegii îi spuneau Grig a deşteptat – pe fața şi în sufletul acestuia – umbra unui oftat...

Grig o ştia pe Sanda de la gimnaziu. Fuseseră colegi. O plăcea de mult... Numai că fata nu privise niciodată spre el cu un alt *interes* decât cel... colegial. O dată doar, anul trecut, după ce-o bătuse la cap timp de vreo săptămână, a acceptat să meargă împreună, într-o duminică dimineață, la un film, la matineu. Grig s-a purtat însă ca un golan: i-a mângâiat tot timpul picioarele, a încercat să-şi strecoare mâna sub fusta fetei, a sărutat-o cu forța, acolo, în sală..., încât Sanda a ieşit scârbită de la spectacol şi n-a vrut să-l mai vadă în ochi. Nu era o sclifosită, care să se poarte ca o *mironosiță*, dimpotrivă: agrea glumele, chiar fără perdea, dacă erau bune, se săruta, din când în când, cu băieții care-i plăceau, mergea la dans, la petreceri... toate însă cu o anumită *limită*... Când cineva încerca s-o depăşească, Sanda „îl rădea” pe loc, cum se obişnuise ea să spună, adică îl punea la punct într-o asemenea manieră, încât îi pierea pofta de a mai repeta încercarea...

De atunci Grig n-a mai existat pentru ea. Chiar dacă îi apărea în față, *nu-l vedea* pur şi simplu, nu voia să-l vadă,

mai exact. Înfrânt şi otrăvit, Grig s-a lăudat, după aceea, prietenilor că s-a *culcat* cu Sanda şi că... a părăsit-o, pentru că *atâta* l-a interesat... Dacă ar fi ştiut fata despre acest lucru!... Ar fi fost vai şi-amar de pielea lui!... Noroc că ea nu-şi pleca urechea la nici un fel de bârfă... Şi-apoi, de când apăruse Florin, care era, de departe, cel mai chipeş şi mai deştept din clasă (în ciuda unor note nu prea „fățoase”, primite aşa, „la înghesuială”, când profesorii nu prea ştiau cu cine au de-a face), Sanda se simțea... *altfel*, crescuse parcă în propriii ei ochi, pentru că Florin i se afla tot timpul în preajmă, iar în fiecare seară, după cursuri, o însoțea de la liceu până în acest părculeț, tinde le plăcea să mai stea încă... de vorbă..., ca acum de pildă...

*

— Tu habar n-ai să săruți! remarcă Sanda, zâmbind. Aşa-i că n-ai mai sărutat nici o fată?

Băiatul tace, puțin stânjenit.

Atunci fata îl îmbrățişează şi începe să-l sărute „metodic”, vrând parcă „să-l înițieze”.

Încet, încet, Florin *se aprinde* şi preia inițiativa.

— O, are dreptate Isoscel: prinzi repede „lecțiile”, exclamă Sanda, desprinzându-se din îmbrățişare şi izbucnind în râs. Râde, bineînțeles, şi Florin..., în timp ce Grig, aflat la câțiva metri în spatele lor, ascuns după un boschet de trandafiri, îşi muşcă mâinile de ciudă, strivind printre dinți câteva înjurături...

... Văzându-i plecând împreună de la şcoală, se luase după ei, fără să ştie precis ce vrea de fapt. Era împins de clocotul dinăuntru – o năvală de necaz care-i frământa sufletul. .., pentru că fusese atât de prost şi-o pierduse pe Sanda prin comportarea lui neghioabă, din anul trecut... L-ar fi făcut „mii de fărâme” pe „țărănoiul” ăsta – cum îl

numea el, în gând, pe Florin –, dacă ar fi putut. Dar preferatul Sandei era mai voinic şi nu un terchea-berchea, ştia, fără îndoială, să se apere, aşa că... Ar fi pus nişte golani, pe care oricând putea să-i aibă la îndemână, să-l „aranjeze” cum ştiu ei... Se temea însă de scandalul care ar fi urmat, s-ar fi descoperit, cu siguranță, şi-atunci l-ar fi putut zbura din liceu. (Şi aşa, cu notele era... la pământ!) Tot mestecând asemenea gânduri, se trezise în parc, unde fusese nevoit să se ascundă, ca să-i poată privi mai departe. Ceea ce făcea acum semăna cu un fel de autoflagelare: suferea de parcă cineva i-ar fi răsucit un fier înroşit într-o rană deschisă, dar nu-şi putea lua ochii de la ei... Numai când i-a văzut îmbrățişați şi sărutându-se îndelung, a simțit aşa o amețeală, ca un fel de leşin, a întors capul, hotărât să se îndepărteze. Picioarele îi deveniseră însă, dintr-o dată, moi, nu voiau să-l mai asculte... S-a aşezat, sfârşit, pe o bancă, pe care a descoperit-o în apropiere şi care se afla adăpostită de acelaşi boschet de trandafiri...

Privindu-şi ceasul de la mână, Sanda se îngrijorează:

— Aoleu, am întârziat! Mă omoară mama! Pa! Ne vedem mâine, la şcoală! spune ea, sărutându-l încă o dată pe Florin. Apoi se îndepărtează în fugă – întruchipare a unei fericiri, fermecate şi amețitoare, cum numai pe chipul unor asemenea ani poate să se nască...

Florin o petrece cu ochii până ce fata intră pe poartă. O legănare uşoară a unei mâini, ca un zbor de fluturi, înainte ca Sanda să dispară în curtea casei, trimite spre sufletul băiatului încă o undă din valul acelei bucurii adânci, care pusese stăpânire pe ființa lui... Porneşte spre stația de metrou din apropiere, fredonând un fragment dintr-un şlagăr la modă... *Ca acum*, nu se simțise niciodată în viața lui. În cele câteva zeci de minute petrecute astăzi în părculeț, crescuse, fără îndoială, cu câțiva centimetri. Simțea el, clar, acest lucru. Iată, ca probă, vedea lumea mai

de deasupra; şi-apoi, era mult mai puternic: dacă ar fi vrut cineva să-l încerce, ar fi putut să-i aşeze şi... un munte pe umeri, iar el l-ar fi purtat aşa, rămânând drept ca un brad... Un lucru însă îl punea într-o oarecare încurcătură: deşi primăvara trecuse de mult, se mistuise şi vara chiar – se aflau acum în plină toamnă –, peste capul lui curgea din cer o ploaie de petale din flori de măr, de piersici, de caişi... El le primea liniştit, le săruta cu ochii, le ocrotea în palme şi, ca să nu le murdărească ceva – mai ştii, lumea e plină de tot felul de mizerii –, le ascundea, în fugă, într-un loc cald şi luminos, din sufletul lui, unde, era sigur, vor rămâne veşnic proaspete şi zâmbitoare...

Trecând pe lângă un stand de cărţi şi reviste, aflat la gura metroului, atenţia îi este atrasă de un volum expus cu oarecare ostentaţie. Băiatul se opreşte, silabisind, în gând, titlul cărţii: *Kamasutra – tratat de sexologie*. O ia de pe masă, o cercetează curios, se uită la preţ şi, după câteva clipe de cumpănă, scoate nişte bani din supracoperta buletinului de identitate şi o plăteşte. Vânzătoarea – o tânără care n-avea mai mult de douăzeci de ani şi care îl priveşte cu plăcere – primeşte banii, schiţând un zâmbet oarecum complice. Obrajii lui Florin iau foc – de vină fiind, probabil, prea multele petale de flori, frumos colorate, pe care le simţea murmurând acolo, înăuntru. Iese însă şi el în întâmpinarea fetei cu acelaşi zâmbet. Aşa, da, acum lucrurile erau clare.

— Alo, băieţică – i se adresează Grig, batjocoritor vrei să-nveţi *viaţa* din cărţi? De ce n-o întrebi pe Sanda?...

Pornise în urma lui... Ceva i se răsucise înăuntru şi-acum, prin vine, i se învârtejea un iad de otravă. Ameţeala, senzaţia de leşin dispăruseră. Era în stare de orice...

Auzindu-l, Florin întoarce capul. Pe faţa lui coborâseră în grabă umbrele nopţii...

— Aha, continuă Grig, pe la voi, *pe la țară*, asta încă n-a ajuns!...

În clipa aceea, Florin ia de pe masă o revistă dintre multele care aveau pe coperte tot felul de fotografii deşănțate cu femei goale şi, cu un gest neaşteptat, o înfige pe capul colegului său, rostind apăsat:

— Nici *asta* n-a ajuns! Poftim! Serveşte-te! şi-l lasă pe Grig cu imaginea sânilor femeii... sub bărbie. Apoi, după ce plăteşte revista vânzătoarei, care... râde în hohote, întorcându-se spre neinspiratul invidios, îi şopteşte, din mers:

— Noroc că suntem aici, că, altfel, pe făraş te-aduna maică-ta!

Grig şi-a scos, furios, coperta aceea de pe cap şi-a trântit revista pe masă.

— Ce e aşa de râs? aruncă el, la fel de neinspirat, vorbele în obrazul vânzătoarei.

— A, nimic! Te rog să mă scuzi! răspunde fata, potolindu-se. Mă mir şi eu ce m-a apucat, că doar zilnic văd atâția sâni goi cum se apropie... de buzele clienților mei!

— Faci pe deşteapta cu mine, ai?

— Nici vorbă! Mi-e milă numai de cei care se cred *deştepți* şi... calcă în bălți chiar şi-atunci când strada n-a mai văzut apa de-o lună de zile!...

Grig ar fi vrut s-o înjure în gura mare... Se stăpâneşte, totuşi, dând să plece, după ce-i aruncă o privire scârbită şi... *superioară*.

— Şi, ca să vezi că mi-e *milă* cu adevărat, îți fac o propunere – îl opreşte vânzătoarea... Văzându-l atent, continuă: Eşti băiat fain, aşa după cum arăți, numai că dai cu cornul în lună... Ți-aş alina, cred, necazul..., dacă mă aştepți să strâng tot ce se află pe taraba asta şi să le-ncui aici, în ladă...

— Încuie-ţi şi propunerile neruşinate şi lasă-mă-n pace! îi strigă Grig, pornind în fugă pe scările de intrare în staţia de metrou...

5

Ionică merge abătut pe stradă. Deodată, privirea îi este atrasă de un afiş mare pe care se afla scris: *Cu dragostea nu-i de glumit*! de Alfred de Musset. Se opreşte şi murmură, ca pentru sine:

— Ştii ce, neică? „Aprob pozitiv”: cu dragostea... nu-i de glumit!

— Aud? i se adresează un moş de lângă el.

— A, nimic! Vorbeam cu domnul... Alfred de Musset! răspunde Ionică, silabisind numele scriitorului francez.

Bătrânul îl priveşte mirat, pe sub ochelari.

*

Sprijinit, acum, de grilajul unui pod, Ionică priveşte, parcă hipnotizat, apele Dâmboviţei...

La câţiva metri de el, tânăra femeie care intrase, nu cu mult timp înainte, în dialog cu „cetăţeanul turmentat”, ce ne rezemase de maşina lui Mihai, îl vede şi precipiţi paşii.

— Ştiţi – spune ea, oprindu-se lângă el –, apa e prea mică! Şi-n afară de asta, viaţa e, totuşi, frumoasă!...

Întorcând capul, Ionică o priveşte cu plăcută mirare:

— Şi dumneavoastră sunteţi frumoasă..., rosteşte el, ca în transă. Cum vă numiţi?

— Geta! răspunde femeia simplu.

— Geta?! se miră, din nou, Ionică. Imposibil! Pe lumea asta, o singură fată frumoasă se numeşte Geta... *Dar ea nu mă mai vrea*! adaugă Ionică grav, întorcându-şi privirile spre apă...

— Dar eu…

— Nu, domnişoară!...

— Dar eu – reia, precipitat, fata, prinzându-l de braț – vreau să vă ajut! Sunt de la *Fundația pentru protecția oamenilor trişti*! precizează ea, arătându-i o legitimație. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sărutați-mă, domnişoară!

Fata se execută, sărutându-l pe obraz... Rămâne cu ochi îngrijorați pe chipul lui.

— Mulțumesc! i se adresează bateristul, plecând abătut pe lângă parapet şi privind îngândurat spre apă.

— Domnule dragă, strigă fata neliniştită, dacă vreți, vă mai sărut o dată. *Statutul* fundației îmi permite!...

6

Dana coboară în fugă scările din fața Palatului „Universul” şi dă să traverseze strada. Se opreşte însă brusc, fiindcă, prin fața ei, trece ca o nălucă o „Salvare” cu sirena deschisă.

Mihai, la volanul maşinii sale, staționată vizavi de „Universul”, închide ochii speriat. Când îi deschide, o observă pe Dana lângă el.

— Redactorul-şef îți transmite salutări. Nu te văd bine! Dar tu ştii că eu nu-s geloasă! spune ea.

Aflat încă sub impresia momentului de panică prin care trecuse, Mihai nu reacționează la replica, insinuantă, a Danei. Porneşte maşina absent.

*

Acum străbate o stradă întunecoasă... Băiatul ia încet mâna iubitei sale şi o sărută delicat, la încheietură. Fata se înfioară de plăcere.

Maşina se opreşte pe neaşteptate.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Dana.

— „Dorul-dor / Bate-n calea tuturor!” şi, mai ales, într-a mea – răspunde Mihai, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, completând versurile lui Blaga.

— Iar? se alarmează Dana. Lasă-mă-n pace! Vrei să mă-nnebuneşti... degeaba? Ne mai pomenim, din nou, cu cine ştie ce neisprăvit peste noi ori... cu vreo *umbră obsesivă* şi... plecăm mai departe *ca la-nceput*!...

Ca şi când n-ar fi auzit nimic, Mihai se apleacă spre ea şi începe s-o sărute.

Tocmai atunci, din apropiere, se aude vocea distorsionată a cuiva, suprapunându-se peste rumoarea unui grup de oameni: „Statul de drept!” ... „Revoluție!” ... „Protecție!” „Drepturile omului!”... „Demagogie!”... „Implementare!”... „Falimentară!” ...

— Aprinde faza mare! îi porunceşte Dana lui Mihai.

În lumina farurilor, la o distanță de vreo douăzeci-treizeci de metri, poate fi observat un bărbat care, cocoțat pe o pubelă de gunoi întoarsă cu fundul în sus, vorbeşte la un *portavoce* hârâit.

În spatele lui se zăreşte vitrina unui magazin alimentar.

— Îl ştiu pe cioflingarul ăsta, spune Mihai. E în stare să țină discursuri şi-n fața câinilor de pe maidane!...

Becul unui stâlp electric aruncă o lumină palidă, făcând abia identificabile figurile *ascultătorilor*, împărțiți, evident, în două tabere.

Interesată de „spectacol”, Dana își scoate reportofonul din geantă și dă să iasă din mașină.

— Ce te-a apucat? sare Mihai.

— Uiți că sunt la „Ziaristică”?

— Și vrei să-nregistrezi pe toți „cațavencii”, care cred că ei pun țara la cale? Nu-ți ajung amenințările ălora cu drogurile?

Dar Dana a ieșit și se îndreaptă în grabă spre grupul înfierbântat.

Neavând încotro, Mihai o urmează, furios.

— Ce părere aveți despre *violență*? întreabă ziarista pe unul dintre adversarii „oratorului”.

— Eu lupt pentru *nonviolență*, domnișoară! răspunde acesta răstit și, cu un gest brusc, necontrolat, lovește mâna Danei, făcând să-i proiecteze reportofonul pe capota unei „Dacii” din apropiere. Izbitura declanșează sistemul de alarmă al mașinii. „Nonviolentul”, încurcat, aleargă la „Dacie”, îi aplică un pumn și, surprinzător, alarma se oprește. Ia apoi aparatul de jos și-l aduce fetei.

— Scuzați! rostește el, jenat.

Ziarista i-l smulge din mână și-l pune la ureche spre a vedea dacă nu s-a defectat. Apoi se apropie de-o femeie, pe care o întreabă:

— Dumneavoastră ce credeți despre *violență*?

— Politica fără violență e ca nunta fără lăutari! Cine spune altfel e demagog! răspunde femeia parcă savurând ideea de scandal.

Mihai, în a cărui ființă se îmbinau două trăsături distincte: o fire năvalnică, tumultuoasă, nestăpânită, spontană și plină de orgoliu – din care se formase bărbatul de inițiativă, întreprinzătorul, șeful de orchestră, iubitul

încărcat de pasiune –, fire cenzurată însă, nu de puține ori, de o atitudine de recul, de dorința de însingurare, propice reveriei, meditației – această din urmă jumătate a lui determinându-l, între altele, să-şi aleagă pentru studiu, în facultate, harpa, ca instrument muzical –, aşadar Mihai se lasă prins, în aceste momente, tot mai mult, de ceea ce vede şi se întâmplă sub ochii săi.

— Dă-te jos de la „tribună”, domnule! strigă „nonviolentul”, scuturând pubela.

— Lasă-l, domnule, în pace! se repede cineva din tabăra susținătoare a vorbitorului.

— Fiecare *are dreptul la cuvânt*! se aude replica altcuiva.

Mihai îşi face loc cu coatele printre cei adunați. Primeşte, la rându-i, câteva ghionturi.

— Dar nu vedeți că îndrugă numai prostii?! spune el indignat.

„Haos” ...; „Nimic” ...; „Nimeni”!... se-aude, mai departe, printre hârâiturile acelui portavoce.

Apucându-l de picioare pe „orator” şi zguduindu-l, Mihai îi strigă:

— Da’ cine mă-ta eşti tu, mă, de-ți permiți să iei în derâdere totul?

— Noi suntem... țara! răspunde, cu emfază, cocoțatul de pe lada de gunoi, făcând un gest larg şi arătând cu degetul parcă spre firma ştirbă a magazinului din spate, pe frontispiciul căruia, căzând grupul de litere „ALIMEN”, rămăsese doar... „TARA”, pe care Mihai abia acum îl descoperă, la lumina farurilor de la propria-i maşină.

În această clipă însă, fundul pubelei se rupe şi „oratorul” politic cade înăuntru. Un vacarm de voci, râsete, țipete, busculadă urmează *căderii*...

Dintr-un balcon de deasupra lor (întrunirea se desfăşura lângă un bloc, la parterul căruia se afla magazinul

alimentar), o femeie, pe care zgomotele n-o lăsau să doarmă, exclamă cu obidă:

— Arză-v-ar focul, cu politica voastră cu tot! Şi, măcar, de v-aţi bate civilizat! Apoi, dispărând în casă, revine după câteva secunde şi răstoarnă peste cei de jos o căldare cu apă rece...

Mihai e ciuciulete din cap până în picioare.

Dana izbucneşte în râs, dar apoi, strecurându-se prin mulţimea potolită ca prin farmec, îl prinde de braţ şi-l trage spre maşină.

— Aşa-ţi trebuie! îl bodogăneşte fata, că-n tot ce faci eşti un nestăpânit... Tu n-ai nici o frână!

— Ba da! La maşină! răspunde Mihai, ştergându-şi faţa de apă şi zâmbind.

Ajunşi în maşină, Dana scoate batista şi-l freacă uşor pe păr. Apoi, privindu-l galeş, propune:

— Hai la tine..., să-ţi fac un ceai!... Să nu răceşti!

Mihai se luminează şi porneşte, în viteză, *limuzina*...

7

Florin a ajuns de mult acasă. L-a aşteptat ce l-a aşteptat pe Ionică şi, văzând că nu soseşte, şi-a pregătit cina şi-a mâncat singur. „Cine ştie, ăsta o fi mâncând pe la Geta... Acum că arhitectul, adică *tata-socrul*, mă rog, *viitorul* tată-socru – se corectă el, parcă tras de mânecă de cineva –, se află într-o delegaţie, în străinătate, iar actriţa – viitoarea *mamă* – într-un turneu, se întâlnesc şi ei mai eliberaţi de cei patru ochi grijulii şi se desfăşoară mai... în voie... Foarte bine, foarte bine!” exclamă el, frecându-şi palmele de bucurie şi, luând cartea cumpărată în seara aceea, se

instală într-un fotoliu şi începu s-o răsfoiască... Pe măsură ce citea, ochii i se făceau, din mari, tot mai mari... Nerăbdător, trecea de la un capitol la altul, „gustând”, deocamdată, câte ceva când de ici, când de colo...

„Ah! iată, despre *sărut*!” îşi spuse Florin, hotărându-se să facă un prim popas mai consistent... Ochii lui aleargă peste rânduri şi, dintr-o dată, se opresc. Băiatul citeşte rar, cu voce tare, de parcă ar recita:

— „Şi buzele *lui* (ale bărbatului), atingând, ca o boare, trupul femeii, vor deştepta freamăt lung şi năvalnic, prevestind sublimele clipe de fericire, arzător aşteptate...”

Liceanul lasă cartea, încet, deoparte. Chipul lui pare cuprins de o bizară euforie...

8

O țigancă își strânge florile de pe tarabă. Văzându-l pe Ionică venind abătut, îl îmbie:

— Ia, conașule, un boboc pentru *franțuzoaică*. E ultimul cu noroc pentru astăzi! spune ea, întinzându-i un trandafir.

Ionică refuză printr-un gest și trece mai departe. Dar, după câțiva pași, zărind un telefon public, se oprește, ca luminat de-o idee. Se întoarce și ia floarea. Când s-o plătească, țiganca îi zice:

— Lasă, bre, că te văz cam opărit. Ia-o ca cadou de la mine! Și să fie cu baftă!

Impresionat, viitorul actor rostește ca pe o tiradă:

— Extraordinar! Veniți, oameni buni! Veniți să vedeți..., invocă el, cu gesturi largi, pe niște trecători... inexistenți... Apoi, întorcându-se spre stăpâna florilor, adaugă: Dumneata tiu ești o simplă vânzătoare. Nu!... Ai suflet de poet; ființa dumitale este mai presus de mizeriile acestei lumi în care... Da!...

— Bre, bree! îl întrerupe țiganca... Las-o mai încet, că ne-aude lumea... zice că suntem nebuni... Și, izbucnind în râs, completează: Dumneata ai fi bun... de d-ăia din *parlament*, că numai acolo se varsă atâtea minciuni!... Hai, ia floarea și du-te, că mă grăbesc!...

Împiedicat brutal în desfășurarea avântului poetic al inimii sale, Ionică se îndepărtează ducând floarea spre buze și sărutându-i petalele, ca inima unui jar dulce și parfumat...

Intră în cabina unui telefon public şi formează, cu gesturi febrile, un număr. După câteva secunde, se aude, de la celălalt capăt al firului, declicul receptorului ridicat Apoi, tăcere...

— Alo, Getuța? întreabă Ionică aproape pierit.

Fata aşteaptă cu receptorul la ureche.

Vocea umilă a lui Ionică rosteşte din nou:

— Alo, Getuța?

În sfârşit, fata se decide, repezind vorbele în receptor ca pe o rafală de mitralieră:

— „Getuța” nu mai există!... Aşa că... adio ofițerul stării civile! Adio nuntă! Adio Ionică!... Şi închide, cu un gest hotărât, telefonul.

Viitorul *mire*, rămas acum fără obiect, priveşte mirat spre receptorul din mână care, pierzându-şi pe drum vorbele, țiuie, văitându-se parcă a pustiu. Lui Ionică nu-i vine să creadă... După câteva secunde, agață receptorul în furcă, potriveşte, alături, bobocul de trandafir şi şopteşte de parcă fata ar fi de față:

— Da’ eu te iubesc, Getuțo! Zău că te iubesc! Niciodată n-am fost un escroc sentimental!...

9

„Escroc *internațional*!” se afişează pe un monitor, pe care se Vede un portret-robot, ce seamănă extraordinar cu imaginea lui Ionică. Deasupra chipului se poate citi: „John Popp”...

După câteva secunde, pe ecranul monitorului apar, în continuare, alte date: „Născut – 23 februarie 1969, România. Condamnări în: Franța, Anglia, S.U.A., Zair.

Evadat. Ucis doi poliţişti în Liban. Infractor extrem de periculos. Trafic de droguri. Prezumţie: organizează reţea în România”...

Prin faţa monitorului se plimbă, nervos, maiorul *Sherlock Holmes*, cu pipa goală în gură. În poziţie de drepţi, spăsiţi, locotenentul Şerbănescu şi şoferul-plutonier „nea Marin” îl urmăresc îngrijoraţi.

— Poftim! exclamă maiorul, săgetându-l cu privirea pe locotenent. *Interpolul* scotoceşe tot mapamondul, iar voi nu sunteţi în stare să prindeţi o gânganie de maşină!... Şi nici numărul nu i-l ştiţi!

— Dacă se bălăngănea?!... se scuză plutonierul.

— Dar culoarea? Ce culoare avea? Asta sper *c-aţi reuşit* să vedeţi.

— Una... fistichie! răspunse locotenentul.

Maiorul schimbă pipa cu alta tot fără tutun, pe care o ia din mănunchiul de pipe aflate într-un vas de pe biroul lui. Apoi îl priveşte ca şi cum ar vrea să-l înghită... nemestecat. Se stăpâneşte însă şi întreabă calm:

— Domnule locotenent, puteţi să fiţi mai explicit?

— Ca rochia nevesti-mii, domnule maior!

Maiorul se aşază epuizat pe fotoliu. Schimbă din nou pipa. Se uită la ofiţer şi nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Şi rochia nevestei dumitale... ce culoare are? îl întreabă el, alb.

Locotenentul este de-a dreptul încurcat. Dar, după câteva secunde, găsind soluţia, rosteşte:

— Imediat, să trăiţi! Şi, punând mâna pe telefon, formează un număr. De la capătul firului, se aude o voce de femeie:

— Alo!

— Dragă, eu sunt! şopteşte tânărul locotenent... Spune-mi repede ce culoare are rochiţa aia...

— Ce te-a apucat? Ce rochiță? îi răspunde nevasta, nedumerită...

Şerbănescu se întoarce puțin cu spatele spre *Sherlock Holmes* şi adaugă şi mai în şoaptă:

— Aia pe care o purtai tu când... – tuşeşte jenat – ai venit pentru prima dată la mine...

— Ciclamen, dragă!... Da’ nu-nțeleg!...

— Las’, că-ți explic eu! o linişteşte locotenentul şi, întorcându-se spre maior, îi raportează victorios:

— Ciclamen, domnule maior!

— Şi „ciclamen” ce culoare e? întreabă acesta, disperat, privind parcă dincolo de locotenent... Ptiu! că m-am tâmpit, exclamă imediat, punând pipa în buzunarul de la tunică. Astăzi, am fumat prea mult! trage el concluzia...

10

E întuneric. Mihai şi Dana intră tiptil în vila doamnei Elvira, sora lui Isoscel. Aici locuia – într-o cameră frumoasă şi spațioasă, cu baie separată şi acces la bucătărie –, de când devenise student. Isoscel îl aranjase. După moartea lui Ticuță, bărbatul doamnei Elvira, aceasta rămăsese singură – copii n-aveau – în ditamai *căsoiul* – cum îi spunea profesoara. Şi-atunci a rugat-o să-l primească în gazdă pe băiat, dând pentru el cele mai bune recomandări. O singură supărare avea Isoscel cu privire la Mihai: îi înşelase aşteptările, n-a mai vrut să se facă profesor de matematică, aşa cum îi promisese. Pusese totală stăpânire pe el muzica şi astfel... a intrat la Academia de specialitate...

„Ce-o să facă el cu *cocoşata* aia de harpă... om trăi şi-om vedea! se exprimase, cândva, profesoara. Poate cu

zdrăngănitul la chitară să-i iasă mai multe parale!” îşi dăduse ea cu părerea. Şi la urma urmei, avea dreptate!...

— ... Să nu ne-audă baba! şopteşte Mihai, bâjbâind pe scări, în urma Danei. Nu voia să aprindă lumina ca să nu atragă atenția. Nu uita că treapta a cincea... scârțâie! adaugă el.

Dana, ajungând la treapta cu pricina, întoarce capul spre Mihai, râde pe înfundate şi, făcând un pas mare, trece... peste ea...

Doamna Elvira, în camera ei – aflată tot la etajul întâi, ca şi a lui Mihai –, aşteaptă, ca de obicei, cu urechea lipită de uşă... Îi era drag băiatul, aşa că nu-l spiona. Dar murea de curiozitate să vadă pe cine aduce acasă şi... *ce face*...

Pe Dana o cunoştea, o mai văzuse, bineînțeles. Într-o zi, la început, i-o prezentase Mihai. Era „o fată frumoasă şi blândă” – aşa i s-a părut. „A plesnit-o feciorul, o să fie o nevastă bună! îşi formulase concluzia doamna Elvira, în la ța lui *Romeo* – cotoiul dumneaei. În orice caz, Romică, *e apetisantă*..., mamă, mamă, s-o strângi în brațe şi... să nu-i mai dai drumul!” îşi asigurase ea tovarăşul de singurătate...

... Ajuns în fața camerei sale, cu o mână, Mihai descuie încet uşa, iar cu cealaltă, precipitat, încearcă să desfacă rochia fetei.

— Fii cuminte! Vezi că fermoarul... „scârțâie”! glumeşte Dana...

Cei doi au dispărut, în sfârşit, dincolo de uşă. Când a înțeles acest lucru, bătrânica îşi părăseşte locul de pândă şi intră, tiptil, în bucătăria învecinată cu camera lui Mihai. Aici, cu gesturi precise, care presupun o mai veche practică, aşază un taburet lângă masă şi unul deasupra acestuia. Apoi, cu o sprinteneală pe care nu i-o puteai bănui, se cațără ca o pisică până sus, deschide un ochiuleț de geam şi, cu aviditate, priveşte ca la un spectacol...

După câteva zeci de secunde, murmură nostalgic:

— Ticuță, Ticuță!... Unde eşti tu, Ticuță?!...

*

În camera sa, Mihai, înrobit dorinței, o mângâie şi-o sărută în neştire pe Dana... Fata, goală, se abandonează îmbrățişărilor pătimaşe ale iubitului ei. Deodată, mâna acestuia îi întâlneşte lănțişorul de la gât, pe care el îl rupsese, din greşeală, atunci când maşina aceea misterioasă simulase un atac, avertizându-i. Reparat, lănțişorul fusese pus la locul lui. *Întâlnirea* cu el deşteaptă însă amintiri... Chipul lui Mihai se crispează pe loc. Imagini, care deveniseră aproape o obsesie, reapar – aşa cum mai năvăliseră, de câteva ori, în ființa lui Mihai: la restaurant, în timp ce cântau, acum o oră şi ceva, în maşină, când bețivul acela se proptise de capotă, în fața Palatului „Universul”, când Dana era să fie călcată de duba „Salvării”...

Bolidul argintiu se apropie, iată, din nou, de data aceasta izbind-o în plin pe Dana şi rostogolind-o pe trotuar. Mihai se repede şi-o ridică. Fata este plină de sânge şi... moartă...

Cutremurându-se, băiatul se retrage din îmbrățişare... Trezită din euforia erotică, Dana îl priveşte intrigată:

— Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat?

— Ți-am mai spus: mă tem pentru viața ta! Asta s-a întâmplat.

Fata țâşneşte din pat ca un arc şi începe să se îmbrace.

— Şi eu ți-am mai spus: să mă laşi în pace! îl repede ea. Sunt ziaristă, ce vrei să fac? Asta e viața mea!...

Şi, luând cheile maşinii lui Mihai, se îndreaptă spre uşă.

— Nu e nevoie să mă conduci, precizează Dana... Vii mâine dimineață şi-ți iei maşina! Apoi iese, trântind uşa...

Din postul său de „observație”, doamna Elvira tresare:

— Ticuță, Ticuță, tu n-âi fi scăpat aşa uşor! exclamă ea, adnotând situația la care fusese... martoră.

*

Rămas singur, Mihai, în halat, se plimbă nervos prin cameră. Apoi se aşază în fața harpei, la care zilnic exersa, şi încearcă să cânte o melodie, ca să se liniştească. Renunță însă repede, dându-şi seama că nu se poate concentra... Se ridică şi dă drumul televizorului... Pe ecranul acestuia apar imaginile de început ale primului episod din filmul serial „Twin Peaks". Mihai începe să fie atent. Îl urmăreşte cu interes pe agentul federal Cooper, care îşi *consemnează* în reportofon gândurile în legătură cu misiunea de a cerceta o crimă petrecută în această închipuită localitate de la granița Canadei cu S.U.A., Twin Peaks.

*

În acest timp, Dana, la volanul *limuzinei* lui Mihai, străbate în viteză o stradă. Deodată, observă, în oglinda retrovizoare, că e urmărită de o camionetă. Ca să verifice, virează pe o stradă la dreapta. După câteva secunde, camioneta face aceeaşi manevră. „E clar!" îşi spune fata, neliniştită, apăsând şi mai mult pe accelerație...

*

Pe ecranul televizorului tocmai a apărut imaginea cadavrului fetei ucise, Laura Palmer, descoperit pe malul râului... Mihai tresare, făcând ochii mari, pentru că, iată, după câteva clipe, în locul ei apare... Dana... „Da, da, e

Dana!” țipă Mihai, închizând televizorul şi ieşind, înnebunit, pe uşă...

*

În mare viteză, camioneta se apropie de maşina condusă de Dana şi o izbeşte puternic, din spate. Fata aproape că scapă volanul din mâini. Reuşeşte, totuşi, să stăpânească situația şi, accelerând din nou, virează la stânga şi iese în drumul ei obişnuit, către casă. Aici este mai multă lumină, dar nu cât ar trebui. Iar la ora aceasta, strada este pustie...

Camioneta o izbeşte din nou, şi mai puternic. Speriată de-a binelea, Dana caută să redreseze maşina, dar, la izbitura următoare, eşuează, oprindu-se cu bara de protecție într-un copac. Capul îi cade peste volan, în timp ce camioneta asasină se pierde în noapte...

*

În mijlocul străzii, Mihai opreşte un taxi. Deschide portiera şi intră.

— Încotro? întreabă şoferul.

— Înainte!

— Spre Spitalul nr. 9?

Mihai abia atunci realizează că se află în halat şi papuci.

— Deocamdată, numai înainte! răspunde el, serios.

Taxiul străbate străzile, în funcție de indicațiile lui Mihai. La un moment dat, îşi zăreşte maşina.

— Opreşte! îi strigă şoferului şi iese ca o furtună.

În *limuzina* lui însă, nu se află nimeni. Descumpănit, cercetează loviturile primite. Nu erau prea multe: suferiseră, cu deosebire, barele de protecție – din spate şi din față.

Tot învârtindu-se în jurul maşinii, o descoperă, pe neaşteptate, pe Dana, care, la câțiva metri depărtare, stătea liniştită pe bordura trotuarului şi fuma.

— Dana, ce-ai pățit? îi strigă Mihai, speriat.

— Nimic! răspunde fata, calm. A alunecat... pe-o coajă de banană, s-a învârtit ca un titirez şi... asta e! Te aşteptam! încheie ea, ca şi când ar fi vorbit despre cea mai neînsemnată banalitate.

Ascultând un asemenea răspuns, Mihai îşi pune mâinile în cap, declarându-şi parcă neputința de a descurca lucrurile şi de a scoate adevărul la lumină.

*

Realitatea era că Dana nici nu se putea ține pe picioare. Trăsese o spaimă ca niciodată în viața ei. La un moment dat, a avut convingerea că n-o să mai scape. De aceea, când maşina a intrat în copac şi s-a oprit, ea a pus capul pe volan, aşteptând... gloanțele menite s-o ucidă. „Asta e! Până aici mi-a fost!” şi-a spus. Şi în clipa aceea şi-a văzut părinții disperați, bocind-o, ca şi pe Mihai, pe care... nu-l ascultase...

Zgomotul camionetei se risipi însă, treptat, iar gloanțele...

Atunci a ridicat capul, şi-a mişcat mâinile, picioarele..., să vadă dacă nu este rănită. A constatat că nu avea nimic!...

A învârtit cheia de contact şi motorul a pornit. A băgat apoi în marşarier, ca să desprindă maşina de copac. Coborând, şi-a dat seama că pagubele nu erau prea mari şi că limuzina putea fi folosită. Da, dar ea nu mai era în stare să conducă..., mâinile şi picioarele îi tremurau. A simțit nevoia să se odihnească. „Unde?” s-a întrebat. „În maşină ar fi periculos”, s-a gândit, pentru că „asasinul”, cum începuse ea să-i spună, s-ar fi putut întoarce, ca să se convingă dacă mai trăieşte sau nu, şi bineînțeles că ar fi controlat, mai

întâi, înăuntrul acesteia. De aceea a căutat un loc, la câțiva pași, adăpostit de întuneric. S-a așezat. Și-a aprins o țigară, așteptând să se liniștească. „După aceea, vom mai vedea!" și-a zis... În timpul acesta, a sosit Mihai...

Când l-a văzut, a simțit în suflet o imensă bucurie: fundul putea să-l mai vadă (că trăia, adică – ea, desigur, nu Mihai); și-apoi, *ținuta* în care ieșise în stradă dovedea că spaima lui „pentru viața ei" era reală, iar iubirea ce i-o purta – Inimoasă și puternică... Acum făcea pe grozava, fiindcă... nu avea încotro. Dacă i-ar fi spus lui Mihai întregul adevăr, nu sigură că n-ar mai fi lăsat-o să scrie, cu orice risc. Or, asta... nu se putea! Așa ceva era de neacceptat! Ce-ar fi putut să facă acum..., după ce se luptase atâta cu ai ei spre a-i convinge că nu e bună de doctoriță și că, în consecință, nu va da examen la *Medicină*, ci... la *Ziaristică*, unde... așa... și pe dincolo?!... Și-apoi, meseria aceasta, cu toate riscurile ei, realmente îi plăcea. Simțea că trăiește din plin fiecare clipă, că realizează ceva de care oamenii au nevoie, că... Sigur, era conștientă de doza de exagerare cuprinsă în propriile-i mărturisiri, dar..., deocamdată, asta era! înapoi nu va da!...

... Ca să nu-l enerveze și mai tare pe Mihai, a simulat că nu observă halatul și papucii folosiți drept ținută de stradă... Iar el a invitat-o în mașină, s-a așezat la volan și a pornit. N-avea, bineînțeles, nici un act în buzunar – și-a dat seama de acest lucru dar „n-are importanță!" și-a zis. „Numai să îndrăznească domnii polițiști!"... Se mira cum de-a luat, totuși, cheile de la ușa camerei...

*

De vreo săptămână, Dana rămăsese singură acasă. Părinții ei, aflați în concediu, plecaseră undeva, într-o stațiune, să se odihnească și să facă și niște tratamente.

„Ai grijă de tine! au sfătuit-o când au plecat. Şi de casă, fireşte! Vezi să nu stai nemâncată, mai cumpără câte ceva, mai pregăteşte-ţi şi tu!...Şi nu te mai certa toată ziua cu Mihai... Îţi vrea binele, când îţi spune să te mai astâmperi cu... săgeţile acelea, din ceea ce scrii!”...

O *pilduia* când unul, când altul...

„Bine, bine! le-a răspuns fata. Uite, *mi-am notat* aici totul- a adăugat, arătându-le un carneţel... O să pregătesc *un raport* amănunţit când vă întoarceţi...”

Mama i-a taxat ironia cu o privire ascuţită.

„Zău, mamă – s-a repezit atunci Dana voi mă trataţi, în continuare, ca pe-o puştoaică... Sunt *om* în toată firea, ce Dumnezeu! Mi-am asumat tot felul de responsabilităţi... Lăsaţi-mă să mă descurc! Că doar n-o să trăiesc... pe picioarele voastre!”...

„Ai dreptate – a intervenit tatăl, împăciuitor ale noastre nici nu prea mai sunt bune..., de-aceea plecăm să le cârpim pe ici, pe colo...”

*

Agentul federal Cooper evoluează într-o secvenţă din acelaşi episod al serialului „Twin Peaks”.

Aşezat „turceşte41 pe covor, Mihai urmăreşte cu atenţie imaginile ce se derulează pe ecranul televizorului.

Dana se apropie de el şi-i oferă o dulceaţă. Apoi, privind de câteva ori când la televizor, când la Mihai, exclamă:

— Măi, să fie! Dacă agentul Cooper ar avea... halatul tău, s-ar putea lăuda că-ţi seamănă foarte bine!...

Mihai se ridică şi, luând de pe masă reportofonul „de buzunar” al fetei, începe să vorbească (aluzie la gestul ce va deveni tipic pentru protagonistul din film):

— Dana! rosteşte el cu o notă de gravitate în glas (în film, Cooper îşi alesese o anume Diane, căreia, chipurile, i se

confesa), să ştii că n-am crezut nici o iotă din povestea cu maşina... (Într-adevăr, Dana, venind către casă, îi îndrugase o „poveste”… cum că n-ar fi văzut o groapă din stradă, că s-a ferit de ea, în ultima clipă, şi aşa a ajuns în copac, că...) Dar, continuă Mihai, dacă vrei să-mi iau mâinile de pe tine, te priveşte!

— Dar cine-a spus că vreau să le iei? îi replică fata, nivelând seriozitatea. Dimpotrivă! completează, zâmbind insinuant… Apoi se aşază pe canapea şi-l priveşte galeş:

— ”Agent Cooper”, ce zici… te-ai lecuit de *imaginile* acelea care te urmăresc? îl întreabă ea făcând aluzie la *obsesia* băiatului... Nu vrei să vii mai aproape? adaugă, arătându-i canapeaua.

— Nu, nu! răspunde Mihai, speriat de perspectiva unei noi *ratări*… amoroase...

11

Un câine mic, lățos, latră parcă înciudat.

— Ți-am mai spus să taci, când mă gândesc la Ionică! îl admonestează stăpâna lui – profesoara Isoscel.

Cățelul hămăie din nou…

— Sigur, tu nu crezi, dar el... e rupt din sufletul meu... că patru ani’ cât mi-a fost elev, zi de zi *mi l-a mâncat*!... Nu înțelegi? continuă Isoscel... Cum se-ntâmplă ceva mai deosebit cu Ionică, porneşte-n mine o *sirenă*...

*

Oricine o cunoştea pe profesoară cât de cat s-ar fi mirat, ascultând-o... *Ea* – femeia abraşă, *ea* – spaima şcolii, în

privința respectării *regulamentelor*, *ea* — neiertătoarea față de leneşi şi obraznici, *ea*... ajunsese acum să vorbească *astfel* despre relația de suflet dintre un dascăl şi un elev...

Mirarea s-ar fi produs, desigur, pe o bază legitimă, legăturile făcându-se între aspecte exterioare, săvârşite la vedere. Dar ce se afla... *dincolo* de acest paravan cine putea să ştie?!...

Dacă cineva ar fi cunoscut *cu adevărat* viața acestei femei!... Cine are însă timp, şi răbdare, şi atâta *inimă* spre a se putea opri la căpătâiul fiecărei dureri?!... Ea însăşi – profesoara – se jurase, demult, să renunțe la orice durere de suflet... Nu reuşise!... Astfel că, ani în şir, nu numai că nu s-a ferit de ele (de dureri), ci aproape că le cultiva. Unde era mai adâncă rana şi mai vie, acolo învârtea şi ea, cu nemilă, bisturiul... gândurilor. Ajunsese să creadă, la un moment dat, că *aşa* va muri – cu acel enorm buchet al nefericirilor ei în piept...

... Fusese un copil al nimănui... fără părinți, fără frați, fără surori... Cea care o adusese pe lume o lăsase, la câteva săptămâni de la naştere, în scutece, la o *casă de copii*. „Să-i spuneți Liana – a hotărât ea atunci –, Liana Baldovin!” Era şi ea, mama, mai mult o copilă, să tot fi avut 17-l8 ani: micuță la trup, subțirică, brunetă, îmbrăcată sărăcăcios; A lăsat-o, a lăcrimat puțin şi-a plecat. Şi, de-atunci, nimeni n-a mai văzut-o...

Liana a crescut printre ceilalți copii asemenea ei. Era, poate, mai tăcută decât toți şi mai singuratică. Avea mai tot (impui pe față o tristețe de om matur. Arareori o vedeau jucându-se cu cineva... Era cuminte şi blândă, şi nu deranja pe nimeni.

Şcoala şi liceul le-a făcut locuind la *Casa de copii*. A urmat, în paralel, cursuri speciale la o şcoală de muzică, iar după absolvire a fost admisă, în urma unui concurs, în

corul Operei. A cântat aici trei ani, după care s-a apucat de matematică. A lucrat şi a învăţat. Când a ieşit profesoară, era căsătorită deja...

Cunoscuse, la Operă, un violonist, pe Tiberiu... A fost prima ei iubire, prima şi ultima... Era frumos, era cult, era delicat... „Un vis rar”, îl numise tânăra profesoară, un adevărat *noroc*! Câțiva ani – vreo patru la număr – viața lor a fost o încântare. Se iubeau, se înțelegeau... Pentru ca, după aceea...

Începuse să bea din ce în ce mai mult. Pierdea nopțile şi zilele, uneori lipsind chiar de la repetiții (era în orchestra Operei), jucând cărți, bând mult, filmând... A început să lipsească de-acasă... Profesoara înțelesese că şi până atunci Tiberiu, soțul ei, mai umbla şi cu alte femei... Încercase să nu observe, se străduia să-l ierte, de fapt să nu mai sufere atât, spunându-şi că, la urma urmei, toți bărbații...

În tot amarul acela – pentru că viața lor frumoasă devenise un calvar aproape de nesuportat – se aprinsese, de câteva luni, flacăra unei bucurii: profesoara aştepta un copil.

Tiberiu a venit însă într-o noapte beat – s-au certat, el a lovit-o, bruscând-o fără milă... Liana a leşinat şi, a doua zi, dusă, de urgență, la spital, a pierdut copilul. Când s-a întors acasă, la vreo trei zile după ce şi-a mai revenit, l-a găsit pe Tiberiu spânzurat în baie...

A descoperit apoi că era dator câteva zeci de mii de lei, pe la tot felul de oameni, bani mulți pe vremea aceea, pe care ea a trebuit să-i plătească...

„Să fie, oare, pentru unii, viața un blestem?” s-a întrebat, atunci, profesoara. Şi ființa ei, care era toată numai o rană, a îndreptat către cele patru colțuri ale lumii un cumplit blestem *pentru aceea ce-o adusese pe lume*: „Oriunde te-ai afla, să ştii că te blestem!” a urlat sufletul ei. Dar auzindu-i țipătul, gândul i s-a speriat de moarte şi-a alergat să adune

vorbele înapoi şi să le-ngroape în destrămarea trupului... „*Oricine aduce viață pe lume aprinde o făclie în templul cel mare al nepieritoarei existențe*...”

Gândul acesta, cu adevărul lui, putea umezi fhintea oricui a intrat, măcar o clipă, în conul de lumină al înțelepciunii timpului... Şi-atunci, retezată în răscruce de viață, profesoara şi-a pus din nou încălțările – pentru *golgota* ce i-a mai rămas de urcat... Şi primul gând a fost să tragă... oblon peste răni..., *oblon* peste suflet!... Avea atunci treizeci de ani... Şi a devenit, din nou, ființă a nimănui... Singurul crez ce i-a luminat zilele s-a numit *profesie*!

Să-i învețe carte pe copii – asta şi-a dorit, pentru aşa ceva n-a pregetat niciodată. Dar „oblonul” de peste suflet nu l-a mai dat deoparte decât arareori. Se bucura când, în confruntările cu unele dintre mizeriile ce curg printre oameni şi prin ei, maculând aspirații, tendințe sau, pur şi simplu, clipe de viață, care trec ori adastă în lumina zilelor, ea se afla în spatele unei astfel de baricade... Nu putea să sufere lenea, abaterile de la *normă* (prin aceasta înțelegând cerințele care guvernează viața ce trebuie să crească în grădina numită *şcoală*), nu putea să se împace cu impolitețea, cu obrăznicia, cu orice pată sau umbră – în faptă sau în comportare – de pe chipul celor care, iată, după *revoluție*, nici măcar matricole nu mai poartă pe braț şi care, potrivit opiniei profesoarei, se cuvenea, indiferent de *timp* şi de condiții, să curgă, într-un singur sens, pe făgaşul numit *ordine, disciplină, învățătură*.

„Au pentru asta de toate – se gândea mereu profesoara... Eu n-am avut nimic! Şi nici nu mi-a rămas nimic în afară de ei!...”

*

Într-o zi venea de la liceu. Era cu vreo... zece ani în urmă...

În apropiere de casa ei se organizase, cu puțin timp în urmă, un salon de pictură. „Probabil că s-a deschis o nouă expoziție”, şi-a spus Isoscel, văzând înăuntru lume multă. A intrat şi ea. „Poate mă mai limpezesc de încrâncenarea de la şcoală...”, se gândea.

Intrând însă, a cuprins-o spaima: pe un perete – chiar pe cel central – se aflau... *chipul* şi *corpul* ei, surprinse în diverse momente şi ipostaze. „Nu se poate!” şi-a spus. S-a frecat la ochi, crezând că nu vede bine. Degeaba: imaginile acelea erau... tot acolo şi erau... adevărate. S-a apropiat, să le cerceteze mai cu atenție. Apoi s-a îndepărtat, măsurându-le încă o dată şi încă o dată. „Nemaipomenit!” a exclamat, fără să vrea. Câteva persoane, din preajmă, o privesc. „Ați fost *model*, aşa-i?” îndrăzneşte cineva s-o întrebe...

Isoscel se îndepărtează ca de un pericol. I se făcuse, dintr-o dată, cald. Îşi dezbrăcă taiorul, în timp ce se îndepărta de-a lungul peretelui. „*Cine*, domnule, *cine*?” se muncea mintea ei să găsească un răspuns... „Şi *când*? Unde m-a văzut *el* aşa, dezbrăcată?” Şi se gândea că, de la moartea lui Tiberiu, nici un bărbat n-o mai privise aşa, întreagă, în intimitate..., nicidecum s-o mai picteze... Să-l caute, deci, pe pictor..., pe pictor – acesta era acum gândul!

„Care-o fi, dintre atâția bărbați?” se întreba Isoscel, mutându-şi ochii de la unul la altul, până când...

„Ei, nu, că asta le-ntrece pe toate!” exclamă ea, în clipa în care se opreşte cu privirea pe chipul unei femei, aflată pe un fotoliu, lângă o masă, într-un colț al salonului. Dacă ar fi avut o oglindă mare în față, profesoara ar fi crezut că, între timp, fără să-şi dea seama cum, şi-a schimbat îmbrăcămintea, şi-a modificat într-o oarecare măsură pieptănătura şi s-a aşezat acolo, pe fotoliu, angajând o discuție cu cineva, probabil cu o prietenă – după cum se

rosteau vorbele şi după gesturi –, prietenă pe care însă ea... n-o cunoştea...

A făcut câţiva paşi mari şi hotărâţi, oprindu-se în faţa mesei. Femeia de pe fotoliu tocmai privea acum într-un program-pliant al expoziţiei... Când şi-a ridicat ochii, a scos o exclamaţie ca de spaimă...

— Cine eşti dumneata? a întrebat-o Isoscel, fără nici un fel de introducere şi pe un ton aspru, de parcă s-ar fi aflat la Poliţie, iar ea era anchetatorul.

— Dar dumneata? a sosit, prompt, răspunsul din partea cucoanei care, ridicându-se, o măsura, înfruntând-o...

Lumea din apropiere a făcut un fel de cerc în jurul lor. Cuvintele de mirare se înghesuiau tot mai mult.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă – spune profesoara. Poftiţi cartea mea de vizită. Vă aştept după-amiază, la ora optsprezece! Stau undeva aici, foarte aproape!...

— Vin chiar acum! i se răspunde, pe loc. Dacă nu vă deranjează, bineînţeles.

— Cu atât mai bine! îşi exprimă acordul Isoscel.

— Ticuţă! Ticuţă! strigă *doamna*, făcându-şi loc printre oameni şi apropiindu-se de un bărbat, care tocmai se despărţea, lângă uşa salonului, de cineva.

Isoscel are câteva clipe la dispoziţie, să-l observe: e un bărbat cam de şaizeci de ani, deci mai în vârstă decât cucoana care se-ndreaptă acum spre el; nu e prea înalt, dar are o figură distinsă, de om fin. Isoscel reţine, în fugă, părul lui mare, aproape alb, faţa prelungă, terminată cu un barbişon îngrijit, şi ochii albaştri, care, acum, ca într-un prim-plan cinematografic, se apropie, miraţi, de ai ei...

— Soţul meu – îl recomandă femeia.

— Costin Văleanu! rosteşte pictorul – fiindcă el era autorul tablourilor – şi priveşte, uimit, când spre nevasta lui, când spre Isoscel.

— Liana Baldovin! îşi spune aceasta numele.

— Cum „Baldovin”?
— Da! E numele meu de fată... Am rămas cu el!...

Pe stradă, cele două femei nu şi-au spus nimic. Mergeau alături şi parcă nu se vedeau.

În apartamentul lui Isoscel, s-au oprit direct în fața unei oglinzi. Fiecare a privit îndelung cele două imagini care, dacă ar fi fost suprapuse, cu mici excepții, ar fl alcătuit una singură.

Şi-au scos din poşete buletinele de identitate: aceeaşi zi, aceeaşi lună, acelaşi an – datele venirii lor pe lume.

În dreptul părinților, de asemenea, aceleaşi mențiuni: „necunoscut”, „necunoscută”. Înțelegând adevărul, s-au îmbrățişat lăcrimând...

Povestea Elvirei Baldovin – şi ea se numise la fel (pe bilețelul lăsat de aceeaşi femeie, mama celor două fetițe gemene, fusese scris: „Să-i spuneți Elvira, Elvira Baldovin!”) – era, până la un punct, asemănătoare cu a viitoarei profesoare. Şi ea fusese lăsată la o *casă de copii*, numai că aceasta nu se afla în Bucureşti, ci la Braşov.

Când era elevă în ultimul an de liceu, Elvira l-a cunoscut, întâmplător, pe pictorul Costin Văleanu. La solicitarea acestuia, a acceptat să-i devină *model*. Iar peste nici un an, i-a devenit soție. Şcoală n-a urmat mai departe şi nici n-a avut vreodată serviciu. *Ticuță* – cum a început să-i spună tânăra soție – n-a lăsat-o: „Câştig eu destul pentru amândoi! Tu trebuie să fii doar frumoasă!” i-a declarat el... De cinci ani, se mutaseră în Bucureşti, pentru că Ticuță a moştenit, de la o mătuşă a sa, care se prăpădise, o vilă... pe strada Florilor, la nr. 7.

— Strada Florilor? Păi asta nu e prea departe de liceul meu. Cum de nu ne-am întâlnit? remarcă Isoscel... Am fi câştigat cinci ani de viață!...

— Bine că ne-am întâlnit măcar acum! răspunde cealaltă soră, strângând-o în braţe şi lăcrimând din nou...

De-atunci, s-au văzut aproape zilnic. Când termina orele ori înainte de a le începe, profesoara trecea pe la sora ei. În sfârşit, nu mai era *singură pe lume*...

Numai că, după alţi ani, pictorul le-a părăsit. A făcut congestie cerebrală şi... s-a dus. *Doamna Elvira*, cum îi spuneau vecinii din cartier, a suferit cumplit. Fusese sfătuită să închirieze o parte din vilă, dar ea nu se învoise. Casa era încă plină de amintirea lui Ticuţă şi ea ţinea atât de mult ca nimeni să nu i-o tulbure. Numai cu un an şi jumătate în urmă, când a rugat-o Isoscel pentru Mihai... s-a învoit. Şi bine a făcut, pentru că băiatul era plăcut, „cânta atât de frumos la harpă şi la chitară”, era „un tânăr manierat”, în sfârşit, „se simţea nevoia unui bărbat în casă” şi iată că acesta se ivise...

*

Ochii lui Isoscel cercetează cu intensitate fotografia-tablou, reprezentând un grup de liceeni, în mijlocul cărora se află ea... Privirile profesoarei decupează parcă chipul lui Ionică. Acesta zâmbeşte cu figura lui de mucalit.

— Ionică, Ionică – i se adresează fosta lui dirigintă –, ce se întâmplă cu tine, puişor? (Într-adevăr, Isoscel avea o capacitate deosebită de a presimţi şi de a prevesti unele lucruri referitoare la persoane foarte apropiate. Iar din lumea aceasta, după sora ei, Elvira, Ionică îi intrase cu adevărat în suflet, în ciuda faptului că îi făcuse, ca elev, atâtea boroboaţe... sau poate că tocmai de aceea...)

12

În aceste clipe, viitorul actor, după ce colindase străzile cu sufletul pustiit de vorbele pe care i le spusese Geta la telefon, deschidea, cu grijă, uşa garsonierei sale. Nu voia să facă zgomot, ca să nu-l trezească pe „ăla micu'”... .

Ajuns în dreptul cuierului, îşi scoase de pe cap peruca blondă şi o aşeză, într-un cui, ca pe o pălărie. Mirat, se apropie de televizorul deschis şi-atunci îl observă pe fratele său, răsturnat în fotoliu, într-o stare de bizară euforie.

— Ce e cu tine, mă, de ce nu te-ai culcat? îl ia la rost.

— N-am nevoie, visez şi aşa! răspunde băiatul ca în transă.

— Florine, fac eu destul *teatru*, nu mai am nevoie şi de-al tău... Ce s-a întâmplat? îl zgâlţâie Ionică, nedumerit.

— Sunt fericit! soseşte răspunsul liceanului, care priveşte dincolo de ceea ce este în jurul lui...

Ionică începe să se înfurie.

— Şi, mă rog, fericirea asta – de unde ţi-a picat aşa pe cap? întreabă el.

— Din pliculeţ! mărturiseşte Florin, arătându-i, pe masa de-alături, un pliculeţ desfăcut, iar lângă el – un bilet.

Ionică începe să citească textul de pe bilet: „Ai în faţa ta fericirea! Vrei s-o cunoşti? Nimic mai simplu: dizolvă conţinutul acestui plic într-un pahar cu apă! Soarbe-l ca pe-o licoare fermecată şi vei cunoaşte întruchipările de vis ale *Paradisului*! Încearcă! Nu te costă nimic!...”

Încrâncenat, bateristul scutură pliculeţul în palmă; din el cad câteva fire de „praf alb”.

— Nenorocitule! ţipă, repezindu-se spre Florin şi zgâlţâindu-l. Ştii ce e ăsta?

— Nu ştiu, da' e bun! spune băiatul.

— „E bun” să te omoare, găgăuță! E drog!... De unde îl ai?
— L-am găsit!
— Unde?
— În caietul de matematică...
Vrând să ia de pe masă caietul, Ionică dă cu ochii de cartea cumpărată în seara aceea de Florin. Citeşte:... „Tratat de sexologie” ...
— Asta ce mai e? întreabă el, făcând ochii mari.
— *Tratat* de fericire în doi! Trebuie să învăț şi eu! Nu spuneai tu că m-am „făcut băiat mare”?! răspunde Florin euforizat.
Ionică deschide caietul de matematică şi, răsfoindu-l, țipă ca scos din fire:
— Poftim! La matematică însă nu lucrezi, n-ai scris nimic! Iar ți-ai pierdut timpul cu Sanda! Eu alerg de dimineață până noaptea, ca un ogar, să fac rost de bani..., completează el, trântind caietul...
— ... pentru nuntă! remarcă, ironic, Florin.
— Da, pentru nuntă. Dar şi pentru tine, nerecunoscătorule!... Să te țin ca pe-un boier! Că eu am stat la internat, în timpul liceului... S-ajungi om, să fii cineva!... Iar tu îți sapi singur groapa!... Ştii ce înseamnă *drogul*? „Azi un ou – mâine un bou!” Te-a prins în gheare, s-a terminat! Cale de întoarcere nu există...
Şi, enervat la culme, intră în bucătărie, umple un pahar cu apă, răstoarnă în el, cu mâini tremurânde, conținutul unui pliculeț pe care îl scoate din buzunar şi apoi bea, închizând ochii...
— A! Folosiți şi dumneavoastră, care va să zică! exclamă Florin, care urmăreşte toată scena.
— Mâine mergem la Isoscel! este răspunsul, hotărât, pe care îl dă Ionică, întinzându-se pe pat, sfârşit de puteri.
Florin îl priveşte zâmbind. Apoi se apropie, îi scoate pantofii şi îl înveleşte încet, să nu-l trezească...

*

În timp ce Ionică zâmbeşte în somn, vocea lui *Sherlock Holmes* face să vibreze toate aparatele subalternilor săi: „Atenţiune! Atenţiune! Către toate echipajele!… Infractor periculos!…”

Bruiată de nişte „paraziţi”, vocea se percepe cu intermitenţe: „Atenţiune! Atenţiune! Către toate echipajele!…”

13

În dimineaţa zilei următoare, Geta deschide în grabă uşa garajului aflat în curtea casei şi încearcă să pornească „Lăstunul”. Dar acesta e „mort”! Priveşte cu jind spre o „Dacie” albă, aflată alături. E maşina tatălui ei, dar cum ştie că acesta nu i-a lăsat cheile, studenta, supărată, închide garajul ţii începe să alerge către poartă, privindu-şi ceasul de la mână. „Precis o să întârzii!” îşi spune ea îngrijorată.

*

Aceeaşi poruncă, a lui *Sherlock Holmes*, porneşte, din nou, spre urechile subordonaţilor:

— Către toate echipajele! Către toate echipajele! Depistaţi «Lăstun» culoarea citroen!

— Ordonaţi? îi răspunde o voce…

— Pardon: ciclamen! soseşte imediat corecţia… Şi glasul este acoperit iarăşi de hârâituri ca de bruiaj…

14

Într-un atelier de design, din cadrul Academiei de Arte Frumoase, spaţiu împărţit, prin panouri, în mai multe compartimente, asistentul Getei – un bărbat tânăr, simpatic, cu mustaţă „pe oală” – priveşte entuziasmat o schiţă:

— Bravo, Geta! Minunat! Excelent model! exclamă el rotunjind, cu o plăcere deosebită, după cum îi era obiceiul, fiecare superlativ.

— Ştiţi..., e, de fapt, *rochia mea de mireasă*! răspunde studenta... M-am gândit că, dacă facem, împreună cu colegii, mai multe exemplare – aşa, ca *variante la temă* –, am putea să le valorificăm prin magazinul facultăţii... Vă daţi seama ce business? încheie Geta, nu fără o oarecare ironie.

— Grozav! Nemaipomenită idee! adaugă asistentul în aceeaşi manieră a exagerărilor... conştiente (acesta era omul – un exaltat, dar un exaltat foarte competent în profesiunea lui).

— Şi cu banii îi ajutăm pe copiii aceia amărâţi, de la orfelinatul pe care îl patronăm...

— Fantastic! Colosal! aprobă mustăciosul. „Colega”, dă-mi voie să te felicit!...

*

În acest timp, Ionică venea abătut pe culoarul ce ducea spre atelierul de design. De după un colţ, îi răsar în faţă două studente. *Actorul* îşi schimbă pe loc înfăţişarea, mimând buna dispoziţie:

— O, pe cine văd! Salut, fetelor! Frumoaselor! Aţi şi terminat cursul? Geta unde e? le întâmpină el cu această avalanşă de exclamaţii şi interogaţii...

— Ea... Încă n-a terminat! răspunde, în doi peri, una dintre fete, cu o figură poznaşă.

— Cum „n-a terminat”? se repede Ionică, uitându-şi „rolul” pe care şi-l impusese.

— Păi... a mai rămas cu asistentul! adaugă cealaltă fată, intrând în joc.

— Unde? întreabă Ionică apăsat.

— La design! precizează prima fată.

— Sunt singuri! completează cealaltă.

Ionică pare sufocat, dar se stăpâneşte, reintrând în „rol”.

— Fetelor, v-am pupat! Vă mulţumesc, mai ales pentru *sinceritatea* voastră! declară el, îndepărtându-se.

— Când o vedea şi hârtia aceea rămasă de la examen..., spune una dintre fete, pufnind în râs...

— O să înghită uşa cu totul! adaugă colega ei, iuţind paşii.

*

Ajuns în faţa uşii pe care scrie *Atelier design*, Ionică citeşte cu uimire anunţul: „Rugăm nu deranjaţi!”

— Nemaipomenit! exclamă bateristul, încrâncenat.

Apoi, deschizând cu grijă, face, tiptil, câţiva paşi, privind curios, după primul panou. Se opreşte însă, auzind vocea asistentului..., în continuarea discuţiei pe care o purta cu Geta:

— Într-adevăr, *nemaipomenit*! Va fi foarte frumoasă. O sil arăţi ca un înger în ea! Dă-mi voie să te sărut de pe-acum!

Ionică se plesneşte cu palma peste frunte şi, parcă nemaivăzând nimic, se împiedică de un panou şi... cade cu el grămadă... În faţa lui apar cei doi, care îl privesc stupefiaţi.

— Scuzaţi că v-am *deranjat*! rosteşte Ionică, din poziţia *culcat*, încercând să fie ironic.

— Dar domnul cine este? întreabă asistentul, de parcă ar fi văzut un extraterestru.

— ... Fostul meu logodnic! răspunde Geta cu mâhnire, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Daaa? ... Îmi pare bine, spuse mustăciosul, întinzând mâna spre Ionică. Acesta îl priveşte ca şi când ar urma să-l înghită. Se ridică în grabă şi, cu gesturi de silă, îşi scutură hainele. Se întoarce apoi imediat şi iese, trântind uşa.

*

Pe coridor, Ionică se opreşte, răsuflând greu... „Iar am făcut-o de oaie!" îşi spune el, amărât. „«Calc în străchini», asta e, şi «stropesc până la stele!»... Nu ştiu ce să mă mai fac!..."

Chiar în această clipă, Geta iese din sala atelierului. Trece pe lângă Ionică *fără să-l vadă*... Acesta începe să alerge după ea pe culoar. Furioasă, Geta grăbeşte pasul. Ionică o urmează ca un căţel bătut. Coboară, unul după celălalt, scările, ajungând în faţa facultăţii...

— *Punct*! exclamă Geta energic. Gata, *punct*! şi cu un gest vrea să arate că povestea i-a trecut dincolo de cap.

— Şi eu ce fac? începe Ionică, plângăreţ. Am aranjat totul: popi, lumânări, fotograf, filmare pe video, restaurant, purcei de lapte, viţelul tatei, fiolele...

— Ce *fiole*? întreabă Geta intrigată, oprindu-se pentru o clipă.

— De *Pietroasele*! Pentru export! precizează Ionică încântat.

— Ţi-am spus: *punct*!

— „Punct" şi... de la capăt! Te rog, Getuţo! se vaită *actorul*, de parcă şi-ar rupe vorbele din suflet.

Dar *mireasa* aleargă deja spre un taxi, făcându-i semn să oprească.

Îmbătrânit cu cincizeci de ani parcă, fără puteri, Ionică se aşază pe o treaptă de la Intrarea în facultatea iubitei sale. Nu mai vede, nu mai aude, se... gândeşte...

*

Icoana Maicii Domnului îl priveşte cu blândeţe. Îngenuncheat în faţa ei, Ionică se roagă, cucernic: „... Şi dă-i, Maică Preacurată, minte să nu se lepede de mine!” în acest timp, două lacrimi i se preling pe obraji. „Şi mai ajută, Maică Sfântă, să termine ăia mai repede apartamentul, că aşa o să avem cuibuşorul nostru mai aproape de tine...”, adaugă el, înălţând ochii spre cer...

15

Pe un coridor din sediul Poliţiei, locotenentul Şerbănescu şi plutonierul nea Marin merg în cadenţă.

— Ţine-te bine, nea Marine..., cel puţin o sută de culcări ne dă *Sherlock Holmes*!

— Nu-i nimic, dom’ locotenent, eu sunt antrenat: mi-a dat popa trei sute de mătănii! Ştiţi, cu *chestia* aia, cu lata... M-am mărturisit!... Nu se face să te pui rău cu... Dumnezeu, că – cine ştie?! – odată îţi retează... *puterile*! Şi-atunci...

— Şi nevestei ce i-ai spus? îl întreabă ofiţerul, râzând.

— Că mi-a recomandat... doctorul să fac flotări, fiindcă m-am mai „împlinit”.

— Şi te-a crezut?

— Ei, e învăţată... să nu facă cercetări... I-am spus de la început, de când m-am însurat: „Cu astea... eu mă ocup!...”

*

„Chestia” cu fata fusese cam aşa... Într-o zi, nea Marin, în civil, s-a urcat într-un autobuz. În ziua aceea era *liber* şi-l trimisese nevasta după nişte treburi. (Era, de fapt, o zi de sărbătoare, iar el nu se afla la serviciu.) Şi-a scos portmoneul, ca să ia de-acolo un bilet de călătorie. Se nimerise să aibă nişte bani la el, mai multe mii. Cineva, din spate, cu ochi atent, i-a zărit. Şi, la puțin timp după ce plutonierul introdusese portmoneul în buzunarul de la spate al pantalonilor, nişte degete subțirele se strecoară şi-l scot uşurel-uşurel. Numai că *simțurile* polițistului, aflate în permanentă „alarmă”, au apăsat pe „buton” şi... haț! Mâna lui nea Marin a prins acele degete. Întorcându-se, a dat, ochi în ochi, cu stăpâna lor – o tinerică de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani, destul de arătoasă, în orice caz, „bine făcută”, încât, în ruptul capului, n-ar fi crezut că... În timp ce nea Marin strânge ca-n cleşte mâna aceea delicată, fata îi zâmbeşte candid... La prima stație, au coborât împreună (adică a obligat-o să coboare cu el).

„Tocmai cu mine ți-ai găsit?” o întreabă, fiindcă, în autobuz, nu angajase nici un fel de discuție.

„Nu te supăra, dar cine eşti dumneata?” răspunde fata cu detaşare.

„Nu cine sunt, ci ce sunt ar trebui să întrebi.”

„Mă rog, ce eşti?”

„Polițist! Polițist, înțelegi?!”

„Îmi pare rău, dar... nu arăți deloc!”

„Cum?” a țipat nea Marin... Asta îl înfuriase cel mai mult... Şi-atunci, cu fata de mână, s-a oprit direct la Poliție. A dus-o jos, într-o cameră de arest.

„Până mâine, *aici* ai să stai, iar mâine... ai să vezi tu!” a hotărât, furios, plutonierul.

„Nu te supăra, nu s-ar putea... să văd chiar acum?” a rostit fata, prinzându-l de mână şi zâmbindu-i... galeş, în timp ce, cu cealaltă, a început să-şi descheie bluza, oferind privirilor, mai întâi mirate, apoi lacome şi scânteietoare, ale poliţistului, doi sâni frumoşi şi proaspeţi, ca doi hulubi ce aşteptau parcă să-şi ia zborul.

Nea Marin îşi scutură mâna şi, ieşind pe coridor, îi spune sergentului de pază: „Ai grijă să nu mă deranjeze nimeni, că-i «iau chiar acum interogatoriul»!”

„Am înţeles! Să trăiţi!” răspunde sergentul... care, rămânând, fireşte, afară, se aşază liniştit pe un scaun.

După o vreme – să fi. trecut zece-cincisprezece minute – aude nişte gemete înăuntru.

„Te pomeneşti că s-a înfuriat plutonierul şi că o maltratează! se gândeşte sergentul-paznic. Mai intră în cine ştie ce bucluc, că, de! – acum e *democraţie*! Te reclamă ăştia una-două!...”

Şi, dând încet deoparte capacul care astupa ferestruica clin uşă, priveşte, discret, înăuntru...

„Mamăăă! exclamă, fără să vrea, sergentul, dar ştiu c-o *maltratează*, nu glumă!... Ei, păi dacă-i p-aşa, nu rămâne ca cu mine la noapte, aici?!” Şi, de bucurie, îşi freacă palmele.

Numai că, după alte zece-cincisprezece minute, plutonierul deschide uşa şi, cam extenuat de-atâta „interogatoriu”, ne adresează sergentului:

„Îi dau drumul, că... n-a făcut mare scofală: *tentativă de furt din avutul personal*..., al meu! completează el. Nici n-am apucat s-o înregistrăm. Şi-apoi, se pare că e la prima di încercare... Am vrut să văd dacă nu e în vreo *bandă* ceva, dacă nu putem pune mâna pe vreun boss... Dar nu, cred că nu! conchide nea Marin, care privise tot timpul cam într-o parte şi nu spre ochii sergentului. Scoate apoi fata pe coridor, o *pilduieşte*... aşa şi pe dincolo..., adică „să nu mai facă”, fiindcă „uite ce păţeşte”..., şi o lasă să plece...

La nici un minut, părăseşte şi el sediul Poliţiei, privind îngrijorat spre ceasul de la mână şi făcându-şi în gând socoteala dacă mai are timp să rezolve tot ce-i *ordonase* soţia... După câţiva paşi însă, încetineşte mersul şi începe să fluiere uşor, dus pe gânduri...

„Fain *interogatoriu*, n-am ce zice!” i-a şoptit sergentul a doua zi, întâlnindu-l.

„Nu înţeleg, sergent!”

„Ei, lasă, bre nea Marine..., bărbaţi suntem..., n-o să te tom eu..., că doar nu câştig nimica... Aşa, dai şi dumneata o bere-două, acolo!”

Şi a dat, ce era să facă?!...

Lui Şerbănescu însă – cu care lucra zi de zi împreună, de mai mult timp, şi de care era apropiat sufleteşte – i-a spus chiar el. N-ar fi vrut să afle, cumva, din altă parte – mai ştii?! – şi să pună, deasupra lui, vreun semn de întrebare. Nu, asta în nici un caz! Aşa că... „s-a mărturisit”, întâi ofiţerului şi apoi popii. Iar acum, „executase” şi mătăniile, era deci antrenat pentru ceea ce... va ordona maiorul...

*

— Domnule maior, raportez: „Gângania” aia ne dă do lucru. Nu există!

— Cum „nu există”, Şerbănescule? întreabă *Sherlock Holmes*, schimbând pipa cu alta, tot fără tutun, fireşte.

— Culoarea, domnule maior! Nu e înregistrată o asemenea culoare la *Circulaţie*!

— Şi cu accidentele? Tot nimic?

— De „Lăstun” au fost două, în ultima lună!

— Şi-atunci ce mai căutaţi la mine? se repezi maiorul în cei doi subalterni ai săi, aflaţi în poziţie de drepţi. Ştiţi ce-aveţi de făcut! Hai, repede! Stânga-mprejur! Şi, nervos, *Sherlock Holmes* schimbă, din nou, pipa...

*

Povestea lor, a pipelor, dura de vreun an de zile... Se căsătorise târziu, la treizeci şi doi de ani. Şi aceasta pentru că, imediat ce absolvise Facultatea de Drept, suferise o mare dezamăgire. Iubea, pe atunci, o fată foarte frumoasă – studentă în anul al treilea, la engleză; şi ea pretindea că îl iubeşte... Abia aştepta, chipurile, ca el să-şi termine facultatea, să se angajeze şi să-şi facă un rost, cât de cât, ca să se poată căsători... Şi iată că el terminase. De o lună şi ceva lucra în Ministerul de Interne. Era la începutul lui septembrie. Se apropia toamna... În ei însă, în cei doi îndrăgostiţi, mugurii *primăverii* se desfăceau bucuroşi către florile de vis ale speranţei... Atunci ea a plecat într-o excursie în Occident. El a fost de acord, desigur. Chiar a ajutat-o spre a obţine paşaportul, fiindcă cineva, de la serviciul respectiv, ridicând din sprânceană, întrebase: „Studentă la *engleză*?" „Da, a răspuns el. Şi e o fată de toată isprava! Neam de neamul ei – ţărani, oameni serioşi, legaţi de..." „Bine, bine! Să considerăm că *nu sunt probleme*!" a sosit replica... şi i s-a eliberat paşaportul.

Irina – aşa se numea fata – a fost nemaipomenit de bucuroasă.

„Am să sufăr cumplit că n-am să te pot vedea timp de două săptămâni. Nici n-am plecat şi simt că mi-e dor de tine!" i-a spus ea, la despărţire, îmbrăţişându-l. Vocea ei însă venea parcă de departe şi, în lungu-i drum, îşi pierduse *adevărul* ce trebuia să-i dea viaţă. Iar lui i s-a făcut, dintr-o dată, frig pe coloană şi în suflet. I-a zâmbit, totuşi, fiind aproape sigur că o vede pentru ultima dată... Ar fi putut s-o oprească... Un singur telefon şi paşii ei n-ar mai fi atins „scara" avionului. I-ar fi fost însă mult mai greu s-o ştie trăind undeva, pe-aproape de el, mincinoasă şi perfidă.

„Aşa – am să-mi spun c-a murit, a murit departe şi cu asta s-a terminat!...”

Presimțirea celui ce peste puțin timp va fi supranumit, de către colegii săi, *Sherlock Holmes* – pentru extraordinara pricepere de care avea să dea dovadă în problemele specifice Poliției, *descurcând*, cu mare fler, cele mai complicate „cazuri” – s-a dovedit adevărată. Irina nu s-a mai întors în țară. Iar în scurt timp, pe diferite căi, a început să reverse otravă peste numele ei.

Faptul că s-a înşelat atât de amarnic l-a otrăvit şi pe *Sherlock Holmes* (pe numele său adevărat — Andrei Pădureanu). Până atunci nu fumase niciodată. Acum, nici nu apucase avionul să decoleze, când el, cumpărându-şi un pachet de țigări, a aprins-o pe prima dintre ele şi-a tras adânc fumul în piept, de parcă ar fi fost sigur că astfel va ajunge la o boare de aer curat... A început să tuşească. A aruncat țigara, dar, după câteva secunde, a aprins alta... Apoi alta, şi alta...

Trecuseră destui ani, vreo şapte-opt la număr, timp în care *viața* lui Andrei se identificase, aproape în întregime, cu *munca* lui. Până într-o seară... Era la un concert, la Ateneu. Se afla, de fapt, în *misiune*... Un „caz”, care venea de departe, de dincolo de hotare, ajunsese şi aici..., iar el, Sherlock Holmes, mai avea de *aşezat* pe *portativul* căutărilor o singură notă, pentru ca suita argumentelor să fie pe deplin lămuritoare şi *concertul* să poată fi... *încheiat*... A fost de-ajuns o privire şi cei doi colaboratori ai săi au înțeles că au primit ordin... să rezolve... *problema*...

Intrând în sală, şi-a ocupat, liniştit, locul. La câteva zeci de secunde, în scaunul din dreapta sa, încă liber, se aşeza o femeie tânără. Se numea Lucia. Peste doar o singură lună, Andrei Pădureanu se căsătorea cu ea...

... A sosit cu un minut înaintea începerii concertului. El s-a ridicat, spre a-i face loc să treacă. S-a oprit o clipă în dreptul lui. S-au privit adânc în ochi. Fără să-i mulțumească, aşezându-se, l-a întrebat:

— Este adevărat că mă aşteptai?

— Da! a răspuns Andrei, după o mică ezitare... În drum, venind încoace adică, m-am oprit la o ghicitoare: s-a uitat în palma mea şi m-a asigurat că, în sfârşit, *ai să vii*!...

În timpul concertului nu şi-au spus, bineînțeles, nici un cuvânt. S-au privit, discret, de câteva ori, iar, la un moment dat, mâna ei s-a aşezat tandru şi firesc peste mâna lui, care a primit-o... ca pe o veche şi aşteptată cunoştință.

De cum s-a ieşit în pauză, ei au plecat...

— E un sacrilegiu ceea ce facem? a întrebat Lucia cu oarecare cochetărie... Să pleci de la un asemenea concert. ..

— Trecem pe la biserica „Boteanu” şi aprindem câte o lumânare...

— Şi ne rugăm...

— Pentru *noi*!...

Pe la biserică n-au putut trece, fiind închisă la ora aceea, astfel că lumânările le-au aprins în... suflete...

Afară ningea. Fulgi mari, cuminți, dansau în zbor liniştit, oprindu-se, până la urmă, pe acoperişuri de case, pe crengi de pomi, pe genele ochilor, pe fața pământului.

S-au urcat în maşina lui Andrei şi au pornit-o... În lume. S-au gândit să facă o „haltă” ?n Parcul Herăstrău, să se plimbe, lăsându-se cuprinşi de feeria aceea albă, imaculată.

— Mi s-a spus că eşti un băiat nemaipomenit! a rostit Lucia, la un moment dat.

— Ți s-a spus? s-a mirat puțin Andrei.

— Exact! Cum crezi că aş fi venit altfel aşa, *la țintă*?!

— Care va să zică există un „inculpat”!

— Încă unul, pe lângă toți pe care îi ai tu în vedere. El se numeşte Cornelia Soare şi este colega ta de la Contabilitate.

Ea mi-a cumpărat biletul la concert, al cărui loc „s-a nimerit” să fie chiar lângă tine! Suntem prietene încă din facultate. Şi-apoi, tu şi eu facem parte... din aceeaşi familie...

— Cum?!

— Din aceeaşi *familie*... lexicală. Nu te cheamă Andrei *Pădureanu*? Ei bine, numele meu este Lucia... *Pădure*. Stimate domn, eşti, aşadar, un... derivat. Este firesc, cu alte cuvinte, să-ţi întregeşti... familia!...

... Din seara aceea, Andrei n-a mai fumat!

„O să te-nsor eu odată... cu una căreia nu-i plac ţigările, şi-atunci să te văd!...” îi spunea, nu de mult, colega şi amica lui, Cornelia Soare, îngrijorată că Andrei fuma mult prea mult. Şi iată că se ţinuse de cuvânt! Peste opt ani însă, poliţistul avea să se apuce din nou de fumat...

Într-o zi, era cu două veri în urmă, Lucia a murit fulgerător...

Se scurseseră opt ani de la căsătoria lor. Se înţelegeau de minune, în ciuda unei dureri ce le umbrise viaţa aproape de la început: tânăra soţie pierduse sarcina, în urma unui traumatism generat de o cădere – a alunecat pe gheaţă şi a căzut –, şi, de-atunci, semnele pentru un alt copil nu mai apăruseră... Obişnuindu-se cu gândul, cei doi soţi se simţeau bine împreună, erau fericiţi.

În ziua aceea, întorcându-se de la serviciu – lucra, ca economistă, într-un minister –, Lucia a cumpărat, în drum, câteva sticle de bere. Cum a ajuns acasă, a desfăcut una şi a băut până la fund un pahar, ca să-şi stingă setea (căldura de-afară o copleşise). A căzut pe loc, ca trăsnită. Aşa a găsit-o Andrei, când a sosit, noaptea, târziu... La analiză s-a dovedit că sticla avea urme de *verde de Paris*...

Durerea – aproape de neimaginat de către alţii – a reaprins şi ţigările care, pur şi simplu, şi-au trecut focul de

la una la alta, până ce polițistul s-a îmbolnăvit... Atunci doctorul i-a spus: „*Stop*! Definitiv!...” Neavând încotro, *Sherlock Holmes* a început să fumeze... cu pipa, dar cu pipa... goală. Şi-a adunat pe birou o colecție întreagă... Le schimbă ori de câte ori se enervează...

16

— Păi aşa ne-a fost vorba, nea Bărbuță? rosteşte Ionică, livid, la telefon.

— Fără cincizeci de „foi”, d-alea cu *Poetul*, nu ține! Dar azi! îi răspunde, rece, individul de la capătul firului.

— Cum „azi”? se înfurie studentul.

— Ori azi, ori deloc! Te-aştept până la trei! E clar? adaugă aceeaşi voce hodorogită, după care Ionică aude declicul telefonului.

Total dezorientat, începe să se lamenteze: „De unde, Ionică, de unde? De unde, *prăpăditule* de tine, că parcă toată lumea a început să-ți fie împotrivă?!...” Şi aşază receptorul în furcă. Un clinchet specific, ca un clopoțel, îl anunță că, *de milă*, moneda i-a fost restituită... Bateristul o ridică mai mult mecanic, apoi se bate cu palma peste frunte, luminat de o idee...

17

Într-un laborator electronic, Adrian – fostul coleg de clasă al lui Ionică, membru, şi astăzi, al orchestrei „Liceenii” –

lucrează la un calculator. Auzind telefonul de pe birou zbârnâind, ridică receptorul.

— Adriane, tu eşti? îl întreabă Ionică, fiindcă el era cel care telefona.

— Salve, bătrâne! i se răspunde.

— Fără introducere, că n-am timp: îmi trebuie, urgent, 50.000 lei! Arde!

— Ai uitat că *m-am făcut capitalist*? Mi-am vărsat „tezaurul” la S.R.L.-ul nostru. Dar, dacă „arde”, în două-trei zile mă împrumut şi îi ai! îl asigură Adrian binevoitor.

— Până mâine, *focul* se stinge! Te-am salutat! adaugă, cu voce moale, viitorul actor.

18

Într-o sală de repetiții, de la Academia de Muzică, Mihai cântă la harpă, lăsându-se stăpânit de fluxul armonios al melodiei...

Intrând vijelios în cameră, bateristul exclamă, cu sufletul la gură:

— Mihai, scapă-mă! Tu ai fost totdeauna salvatorul meu!

Dar Mihai, contopit cu muzica, nu-l aude.

— N-auzi, mă? îl zgâlțâie Ionică. Tu ai fost totdeauna salvatorul meu: dă-mi 50.000!

— Poftim? răspunde Mihai, ca trezit din vis.

— Apartamentul! Ca să-l termine, Bărbuță – lua-l-ar dracu' – mai vrea încă 50.000 ciubuc... Şi asta până astăzi, la trei! Ai înțeles?

— Am înțeles, căpcăunule, dar bani – de unde?

— Păi aveai!

— N-am reparat *limuzina*!! Azi-dimineață! Două bare, ciocăneală ici, ciocăneală colea, dacă o mai şi vopsea, rămâneam dator. Aşa că, deocamdată, am lăsat-o cu „picățele"…

— Şi-atunci ce mă fac? spune Ionică, disperat, începând să se învârtească prin încăpere ca o oaie căpiată, doar-doar o găsi o ieşire… Şi, deodată, iarăşi se luminează:

— Vino cu mine! îi comandă el prietenului. Tu întotdeauna ai avut noroc!

19

Ajungând în Cişmigiu, s-au dus drept la un vânzător de „loz în plic". Au cumpărat o pungă întreagă şi s-au aşezat apoi pe o bancă, lângă un coş pentru hârtii. Au început să le desfacă…

— "Necâştigător"!… „Necâştigător"!… „Necâştigător"!… se aude rostindu-se... Cei doi prieteni au ajuns la fundul pungii. Rup acum ultimele lozuri, care sunt… tot „necâştigătoare".

Ionică oftează din rărunchi. Apucă punga şi dă s-o arunce, dar observă ceva:

— Mai e unul! Ăsta e! exclamă el şi, rupându-l, se apucă „să-l fileze"… Dă, Doamne, dă, Doamne! şopteşte, în timp ce desface hârtiuța puțin câte puțin… Deodată, începe să zâmbească.

Mihai, care-l urmărise în tensiune, îl întreabă:

— Ce e, mă?

— Noroc! strigă Ionică, luminat…, dar în dragoste! Măcar de-ar şti şi Geta! continuă el, încărcat de tristețe.

— Ne pricopsirăm! Am aruncat la coş ultimii bani. Aşa e când te iei după capete care sună precum tobele goale, îi reproşează Mihai.

— Ia, ia, te rog să nu-mi jigneşti... instrumentul muzical. Şi, ridicându-se, aruncă punga la coş... Mama ei de viață! oftează el apoi, amărât de-a binelea... Norocul meu – ca părul pe broască! mai bombăne, dând cu piciorul în cele câteva hârtii căzute pe jos.

În acest timp, o femeie ia coşul, îl răstoarnă în tomberonul de gunoi şi pleacă.

Privind, păgubaş, în urma ei, Mihai observă că pe cauciucul uneia dintre roțile tomberonului s-a lipit un loz nedesfăcut. Se-ntoarce apoi spre Ionică:

— Nu ziceai tu, mă, că-s băiat cu noroc? Poftim, ia-l!

— Ai fost! subliniază bateristul cu lehamite, vrând să arunce lozul. Dar Mihai i-l smulge din mână, îl desface şi, fără să-l privească, i-l bagă sub ochi:

— Citeşte! îi porunceşte el.

La început, Ionică priveşte apatic, apoi, făcând ochii mari, dă un chiot:

— Mamăăă! Două sute de mii! Două sute de mii! repetă el, silabisind şi nevenindu-i să creadă. Cu ăştia mă-nsor de două ori, *bigam* mă fac! îi strigă lui Mihai şi, alergând spre el, îl îmbrățişează.

20

Pe firma unui bloc aflat în construcție, Mihai citeşte a nu ştiu câta oară: „H2O – antreprenor: I. Bărbuță”...

„Bărbuță, Bărbuță...”, repetă el, mecanic... „Ce te-aş mai *rade* eu, dacă aş fi în locul lui Ionică...”

În acest timp, viitorul actor coboară în fugă pe treptele uneia dintre scările blocului şi se îndreaptă, bucuros, spre *limuzina* la volanul căreia se află Mihai.

— Gata! în două luni mi-l dă „la cheie"! Aşa mi-a promis! îl informează Ionică, intrând în maşină.

Mihai demarează.

— Dar, încă o dată, să nu te pună Aghiuţă să ciripeşti ceva. Nici Dana nu trebuie să ştie! Cu surpriza asta vreau s-o fac praf!...

— Tu pe Geta o faci praf, cu surprizele tale, în fiecare zi! remarcă Mihai.

— Aoleu, mâine e *aniversarea* – se îngrijorează Ionică. De data asta, cum o mai descurc? A zis că nu vrea să mă mai vadă în ochi... Auzi, ce jignire!...

— Lasă, o pun pe Dana să vorbească! îl linişteşte Mihai... Şi-acum, „maestre", unde doriţi să vă las? îl întreabă el apoi, cu ironie prietenească.

— La vechiul meu „amor"! răspunde Ionică, strepezit, cercetându-şi ceasul... Apoi, privindu-l cu atenţie pe Mihai, îi spune:

— Mă, uitai: te-am văzut aseară la televizor...

— Ce tot trăncăneşti acolo?

— F.B.I. (pronunţă englezeşte Ionică). Mare vedetă poliţistă! Agentul federal Cooper!

— Data viitoare să închizi televizorul! Dacă vrei să-l mai vezi, îl ai în original! îi răspunde Mihai, arătând spre sine...

21

„*Ce e amorul?/Un amic supus amândurora!/Deci cânturilor mele zic/Adio tuturora!*..." O fată cu o figură searbădă recită,

fără nici un fel de har, teatralizând excesiv, sfintele versuri eminesciene.

Aşezat într-un fotoliu, la câțiva metri în fața ei, Ionică nici nu îndrăzneşte s-o privească.

— Domnişoară, domnişoară – spune el, hotărându-se s-o întrerupă...

Fata se opreşte contrariată...

— Mă tem că va trebui să ne spunem şi noi adio!..., pentru că ți-am mai zis: dumneata n-ai talent! îți iau banii degeaba! Înțelegi? Degeaba! Mă mustră conştiința! Teatrul e...

Fata izbucneşte în plâns.

Ionică, înduioşat, se apropie de ea.

— Te rog să te linişteşti! Calmează-te! îi spune el, mângâind-o pe cap...

— Maestre, izbucneşte fata printre lacrimi, dar eu nu vreau să dau examen la teatru! Eu... vă iubesc! Vă iubesc! N-ați înțeles?... Din ziua aceea, când ați venit la noi, la liceu, cu colegii dumneavoastră, şi ne-ați recitat. Atunci m-am îndrăgostit... De-aceea m-am zbătut atâta ca să fac lecții cu dumneavoastră... Şi, cu un gest neaşteptat, îl prinde în brațe, vrând să-l sărute... În avântul mişcării însă, face să sară peruca blondă de pe capul lui Ionică.

Fata se trage înapoi, speriată, dând un țipăt scurt.

În aceste clipe, studentul ia peruca de jos, o scutură şi o aşază din nou pe cap.

— Vedeți, domnişoară – spune el sentențios: Acesta e teatrul! Nu eşti ce pari a fi!...

Îndrăgostita începe din nou să plângă, ascunzându-şi fața între pernele unei canapele, pe care s-a trântit îndurerată şi dezamăgită.

Ionică e încurcat. Se-apropie, întinde mâna deasupra ei, parcă a mângâiere – era impresionat de mărturisirea ei şi îi era milă, dar... ce-ar fi putut să facă?! El o avea pe Geta, pe

ea o iubea, cu ea trebuia să se însoare... „dacă o s-o mai pot împăca!” îşi spune bateristul... „O s-o împac eu! De-atâtea ori s-a supărat pe mine şi, până la urmă, i-a trecut! Şi ea mă iubeşte!..Şi, cu aceste gânduri, înseninat, aproape zâmbitor, părăseşte apartamentul fetei...

22

Locotenentul Şerbănescu intră în curtea unei căsuțe dintr-o mahala bucureşteană. Sub un şopron se vede un „Lăstun” albastru, căruia îi lipseşte o aripă.

Ofițerului îi iese în față o bătrână, care îl priveşte cu un aer şiret...

Urmează o discuție lungă, în timpul căreia femeia, care se dovedeşte „tare de urechi”, dă tot felul de explicații...

Şerbănescu, privind la actele pe care le are în mână, rezumă cu voce tare, ca pentru un surd:

— Bun, am înțeles: maşina e a nepotului, plecat în străinătate...

— Aud? spune bătrânica...

— ... accidentul l-ai făcut dumneata...

— Aud? repetă femeia...

— *Ciclopul* n-a avut aripă s-o înlocuieşti...

— Aud?

Locotenentul o fulgeră cu privirea şi claxonează scurt, fără ca bătrâna să observe gestul...

— Aud? repetă ea şi de data aceasta.

Ofițerul zâmbeşte.

— Ce nu înțeleg eu e cum de ți-a semnat doctorul că ai voie să conduci maşina, dacă dumneata nu auzi.

Baba îşi mişcă ochii şi se luminează la chip:

— Păi, mă duc la doctor... *numai când aud*! răspunde ea şmechereşte.

— Şi, până acum, de ce *n-ai auzit*?

— Am crezut că vii pentru amendă, maică! N-am putut s-o plătesc... că ştii mata cum e: privatizare, pensie mică, neindexată cât trebuie..., bombăneşte bătrâna aproape neinteligibil...

— Aud? întreabă locotenentul, molipsit şi el de trucul babei.

— Ce, maică, ai şi mata vreo amendă de plătit?!... şi izbucnesc amândoi în râs.

23

Într-un mic birou, aflat în apropierea unor maşini tipografice, Dana corectează de zor un şpalt.

— Nu-l mai corecta degeaba! îi spune Mihai, care, de câteva minute bune, se tot învârteşte pe lângă ea. Până la urmă, tot te conving să-l scoţi!

— Te străduieşti de pomană – răspunde fata, oprindu-se şi privindu-l în ochi. Nu-l scot!

— Ţi-am spus de-aseară că potlogarul acela n-are nici convingeri politice, dar nici scrupule. Iar tu ai căzut în plasa lui: îi faci jocul, îi faci publicitate. Din *nimeni*, devine *cineva*! încearcă Mihai să ofere noi argumente.

— Un „cineva” – cum zici tu –, dar care n-o să aibă pe „nimeni” alături de el, nici măcar pe nişte gură-cască... Aici vreau să ajung! încheie Dana, arătând şpaltul.

— Am înţeles: încăpăţânarea ta este imposibil de răsturnat! conchide Mihai, cu disperare.

— Dana, ce faci cu *reportajul* despre violență? întreabă un bărbat mai în vârstă, care bagă capul pe uşă.

— Am plecat! răspunde fata, ridicându-se de la masă...

24

În maşină, Mihai a încercat, din nou, s-o pilduiască, dar, şi de data aceasta, tentativa lui s-a dovedit zadarnică.

— Lasă-mă aici! îi cere, la un moment dat, fata, ajungând în dreptul Cişmigiului.

— Şi dacă ți se întâmplă ceva?

— Scoate-ți din cap că sunt *Laura Palmer*, din filmul ”Twin Peaks”, spune ea, trântind portiera şi plecând.

*

Iat-o acum străbătând o alee a vestitului parc bucureştean... Deodată simte că este urmărită de cineva. Întoarce în grabă capul. Într-adevăr, în urma ei, la câțiva metri, se află doi tineri îmbrăcați în mod civilizat, nu par derbedei.

Dana grăbeşte paşii. Indivizii procedează la fel, vrând s-o ajungă din urmă. Atunci, reportera ia o hotărâre temerară: se opreşte brusc, se întoarce spre ei şi, cu un gest neprevăzut, le întinde reportofonul, pe care îl scosese, între timp, din poşetă:

— Ce părere aveți despre *violență*? îi întreabă ea, pe neaşteptate...

Surprinşi, „tipii” rămân o clipă descumpăniți. Se privesc între ei...

— Despre violenţă?! întreabă unul, cu falsă mirare... Noi suntem pentru tratative, domnişoară, mese rotunde, negocieri!...

— Aşa că – adaugă celălalt, cu un rânjet care se vrea agreabil – dă mătăluţă, „de bunăvoie şi nesilită de nimeni”, unealta aceasta de muncă (şi indică reportofonul).

— ... că, poate aşa, scapi şi de grija înregistrărilor... sub clar de lună! îl completează primul individ, întinzând mâna spre aparat...

— A!... numai atâta voiaţi? răspunde Dana zâmbind şi face gestul de a le oferi reportofonul. Dar, în clipa următoare, le aplică fulgerător, cu vârful pantofului, câte o lovitură... Între picioare...

Indivizii se-încovoaie de durere şi sunt gata să se arunce asupra Danei, care însă, întorcându-le spatele, o rupe la fugă.

În aceste clipe, din spate, Mihai venea alergând. Văzându-l, atacatorii renunţă s-o mai urmărească pe Dana şi, intrând pe altă alee, se îndepărtează bombănind şi înjurând.

— Uneori, şi violenţa e bună la ceva! spune Dana, zâmbind. Pe faţa ei se mai văd însă urmele spaimei prin care trecuse.

Ajuns lângă ea, Mihai îi ascultă vorbele şi oftează din greu.

— Ţi-am spus că mă descurc şi singură! completează fata, apropiindu-se de el şi sărutându-l tandru... Era, totuşi, impresionată de grija pe care i-o purta. Deşi o deranjau din anumite puncte de vedere, spaimele dovedeau că iubirea lui Mihai pentru ea era adevărată – aşa cum avusese prilejul să constate de atâtea ori...

... După ce plecase din maşină, Mihai a urmărit-o cu privirea până ce a intrat în parc... Bătea un vânt uşor, care vălurea frunzele pomilor. Ascultându-le murmurul, băiatul s-a pomenit cu valurile unei ape înaintând până lângă

maşina sa. Apoi, retrăgându-se, au lăsat în urma lor, pe trotuar, corpul neînsufleţit al unei fete, care nu era alta decât Dana. Mihai priveşte speriat, de-a lungul unei alei. Vede doi indivizi... Apoi o vede pe Dana oprindu-se în faţa lor. Simte că prinde aripi la picioare. Aleargă într-un suflet...

— Hai, hai, lasă! caută să-l liniştească Dana, văzându-l, în continuare, preocupat. Nu te mai speria, că... n-o să scapi tu de mine aşa de uşor! Şi, sărutându-l încă o dată, se îndreaptă spre liceul din apropiere...

25

... unde, aflaţi în recreaţie, elevi şi eleve joacă handbal, în curtea interioară.

Într-un colţ, mai retraşi, Florin şi Sanda discută aprins, în timp ce, din apropiere, aflat într-un grup de băieţi, Grig priveşte curios spre ei.

— Hai, măi Grig, acum ce-oi fi vrând, să moară cu tine în braţe? Mai lasă-l şi pe bietul Florin!... comentează Cristian, un băiat simpatic, din grup.

— Ţi-am mai spus: n-am avut şi n-o să am niciodată nimic cu Grig! E un măgar şi jumătate! îi declara Sanda lui Florin, chiar atunci.

— Vezi, înseamnă că tot a fost ceva! remarcă băiatul.

Sanda îl priveşte crunt:

— Atunci nu există decât o singură soluţie – decide ea: Ionică e la facultate?

— Da! răspunde Florin, nedumerit.

— Mergem acum la tine acasă şi-ţi demonstrez!

— Cum adică „să-mi demonstrezi”? întreabă flăcăul, puţin speriat.

— Nu ştiu cum, dar... sper să ne descurcăm!

În acest moment, Isoscel tocmai trecea, grăbită, pe lângă ei, purtând într-o mână o sacoşă mare. Cei doi au îngheţat...

... Între timp, Dana, care intrase în curtea liceului, stătea de vorbă cu un băiat. Profesoara o zăreşte şi se îndreaptă spre ea.

— Dar despre *violenţă şi sex* ce părere ai? Există vreo legătură? îl întreabă ziarista, cu microfonul în mână. Văzând-o însă pe Isoscel, o salută bucuroasă:

— Bună ziua, doamnă! Ce mai faceţi?

— Să-ţi răspund eu la întrebare, drăguţă – spune Isoscel: în şcoală nu există sexe. Aici sunt doar elevi şi atât! Şi, privind spre Florin şi Sanda, le face semn să se apropie. Elevii vin spăsiţi.

— Ia spuneţi voi, puişorilor, ce vă învăţ eu mereu? li se adresează, fără nici un fel de introducere.

— Matematică, doamnă! răspund cei doi, deodată.

— Şi cu iubirea?

Sanda şi Florin „au băgat-o pe mânecă"... Nu ştiu ce să răspundă, de fapt n-au înţeles la ce se referă profesoara.

— ... Cu iubirea..., la ora de dirigenţie..., reia Isoscel.

— A, că „matematica este singura noastră iubire"! răspunde Florin, de parcă ar cita.

— Şi că „ea n-are sex"! îl completează Sanda, în aceeaşi manieră.

— Ei, ai văzut? se „făleşte" profesoara ca pentru nu ştiu ce fel de victorie..., dar, după câteva secunde, izbucnesc cu toţii în râs.

O minge se opreşte în sacoşa lui Isoscel, care începe... să latre...

Dana tresare...

— Nu vă speriaţi: e „Ionică". L-am dus la doctor, fiindcă e bolnăvior, săracu'! zice Isoscel, descoperind un căţel, care

scoate capul din sacoşă şi latră din nou... Tu mai stal pe-aici? o întreabă profesoara pe Dana.

— N-am terminat reportajul, aşa că... mai stau! răspunde ziarista.

— Atunci ți-l las ție! hotărăşte Isoscel. Eu mă duc la oră, cu ăştia! motivează ea, arătându-i pe Sanda şi Florin, care se pregăteau să se îndrepte spre clasă. După ce ies, am o fereastră şi-l duc acasă.

— Doamnă, sper să fiu la înălțimea acestei misiuni! precizează Dana, cu o uşoară ironie, mângâind cățelul pe cap. Aşa-i, „Ionică”?

— Poate îi iei şi lui un interviu... Ştie multe! E un bandit şi jumătate! completează profesoara, plecând spre cancelarie.

— Vasăzică din ăştia mi-eşti, domnule „Ionică”! se miră Dana.

— Ham-ham! „răspunde” cățelul, trăgând-o după el spre două fete, care discutau undeva, în apropiere. Devenind foarte atentă, Dana înregistrează următoarea convorbire:

— Auzi, dragă – spune una dintre fete: mă trimite la mătuşă-sa, că „e patroană de mare casă de modă”..., pe post tic manechin!... „OK!” zic eu şi mă duc. Dar acolo constat că: „Afară e vopsit gardul, înăuntru-i leopardul!”

— Cum adică? întreabă cealaltă.

— Bordel! Bordel în toată regula! Dar... cu ştaif, pentru străini! Tarif: 50 de dolari!

— Şi?

— Le-am spus că nu stau de vorbă decât... de la o *mie* în sus! Măcar să ştim şi noi pentru ce! se amuză fata.

Se aude soneria de intrare la ore... Elevele se grăbesc spre clasă.

— Bravo, domnule „Ionică”! exclamă Dana, mângâind, din nou, capul cățelului. Ştii că ai vocație?! Parcă ai fi *Sherlock Holmes*!...

*

O „Dacia”, fără însemnele poliției, se opreşte la poarta liceului. La volanul ei, îmbrăcat în civil, se află chiar *Sherlock Holmes*. Gânditor, fumează „la rece” una din pipele inie.

— Domnule maior, permiteți-mi să raportez! se aude, din Ir-o dată, vocea locotenentului, în aparatul de emisie-recepţie din maşină. Nici celălalt «Lăstun» accidentat nu intră în *colimator*!

— Atunci, varianta a doua, Şerbănescule! spune maiorul, schimbând pipa cu alta, aflată în buzunarul pentru batistă.

*

Intrând peste câteva minute în curtea şcolii, *Sherlock Holmes* este întâmpinat de Dana. Îl văzuse mai de departe şi, pentru că îi atrăsese atenția, îi ieşise în întâmpinare.

— Nu vă supărați – îl abordează ea dumneavoastră ce părere aveți despre *violență*?

— Excelentă, domnişoară! răspunde maiorul prompt şi serios.

Fata e stupefiată.

— Poftim?!

— Dacă ea n-ar exista, n-aş exista nici eu!

După momentul de perplexitate, Dana îl întreabă, cu umor:

— Sunteți, cumva, bandit?

— Un bandit şi jumătate... de polițist! Sărut mâinile, domnişoară – mai adaugă ofițerul şi se îndreaptă spre cabinetul directorului...

În urma lui, „Ionică” *îşi exprimă părerea*: „Ham-ham!”

— Aha! Eşti invidios! Te concurează! remarcă fata, amuzată.

26

Într-un birou al Combinatului de Vopsele, locotenentului Şerbănescu i se arată un catalog cu eşantioane de culori.

— Este între asta şi asta! precizează poliţistul, indicând două nuanţe alăturate.

— Noi nu producem aşa ceva! spune tehnicianul cu care stătea de vorbă.

— Dar cine?

— Nimeni, nicăieri!

— Şi-atunci, ce credeţi?

— O improvizaţie! Asta trebuie să fie!

Şerbănescu priveşte *departe*, pe lângă omul din faţa sa.

— Păcat de o asemenea culoare frumoasă!... Te face să turbezi!... De ce-a trebuit să aibă nevastă-mea rochie ciclamen?

Ascultându-l, tehnicianul îl priveşte acum ca pe un extraterestru.

27

Se aude, din nou, ţârâitul strident al soneriei. Într-o larmă specifică, elevii ies din clase şi se foiesc pe coridoarele liceului.

Ajuns în şcoală tocmai într-un asemenea moment, Ionică se strecoară printre liceeni.

— Geta! Geta! se aude vocea unui băiat.

Ionică tresare. Şi, căutând cu ochii în jur, observă cum o lată aleargă spre un tânăr aflat, întâmplător, în apropiere. Se sărută...

Închizând, o clipă, ochii, studentul înghite în sec. Apoi, fl bate uşor pe umăr pe băiatul din faţa sa.

— Ce vrei, domnule? întreabă acesta, contrariat.

— Habar nu ai ce fericit eşti! răspunde Ionică, plecând.

Însoţindu-şi vorbele cu un gest caracteristic, elevul exclamă:

— Precis îi *filează* ceva!...

De după un colţ al culoarului, apare Dana cu „Ionică” de zgardă. Căţelul începe să latre.

— Ce faci, tizule, eşti supărat pe mine? îl întreabă viitorul actor.

Dar căţelul îl latră din nou.

— Domnu’ meu, puţin respect, ce naiba! zice Ionică, arătând spre obraz. Sunt naşul tău doar! De la mine te are stăpână-ta! (într-adevăr, cu câteva luni în urmă, i-l făcuse cadou o elevă, pe care o medita, iar el îl dăruise lui Isoscel.)

Sub asaltul „criticii”, căţelul se potoleşte şi i se gudură pe lângă picioare.

— Ei, aşa mai putem sta de vorbă! conchide studentul.

— Ionică, poţi să fii un minut serios? i se adresează Dana, pregătindu-şi microfonul.

— Păi, asta e – îi răspunde acesta: eu sunt tot timpul serios şi nimeni nu mă crede.

Dana zâmbeşte şi devine oficială:

— Stăm de vorbă cu domnul Ion Popa, student la actorie. Ce părere aveţi dumneavoastră despre violenţă? se aude întrebarea ei.

— Stimată domnişoară, ... eu vreau să omor pe cineva! răspunde Ionică, grav.

Dana apasă pe un buton şi opreşte banda.

— Ionică, eu te-am întrebat serios.

— Şi eu ți-am răspuns la fel.

Socotind că băiatul glumeşte, ziarista intră în joc:

— Nu, zău! Şi pe cine, mă rog?

— Încă nu ştiu, dar aflu eu...

— Şi-atunci?

— Îți mai dau un interviu... O s-ajungi mare! spune băiatul, zâmbind.

— Te ții numai de pozne, prietene! Ține-l şi pe *dumnealui* până iese Isoscel de la oră..., că eu alerg la redacție... să nu no răcească mărturisirile tale „senzaționale”...

*

În sala de clasă în care se afla, de la catedră, Isoscel priveşte cu încântare cum Florin, în mare viteză, umple tabla cu formule matematice.

Cunoscând clasa, Ionică se apropie, tiptil, de uşă şi începe să se uite pe gaura cheii. Cățelul stă cuminte lângă el.

Din banca lui, Grig, întunecat, trage cu coada ochiului spre Sanda, care îl urmăreşte cu plăcere pe Florin.

Acesta a terminat demonstrația. Aşază creta pe marginea tablei şi aşteaptă.

Rămânând cu ochii pe tablă, profesoara începe să asculte „sirena” ce-i pornise înăuntru...

— Am greşit ceva, doamnă? întreabă Florin, nedumerit.

Dar Isoscel, cu privirea încă țintă spre tablă, strigă:

— Ionică!... Şi, întorcând capul spre uşă, adaugă: Intră! Nu te mai uita pe gaura cheii!

— Sărut mâna, doamnă! spune studentul, deschizând uşa.

În bănci, elevii se foiesc miraţi.

— Adu-l şi pe ăla micu'! porunceşte fosta dirigintă.

Ionică iese câteva secunde, desprinde lesa pe care o legase de clanţa uşii şi înaintează spre catedră cu căţelul care hămăie bucuros şi îşi pendulează codiţa, de parcă ar fi limba unui metronom.

— Fii cuminte! îl potoleşte Isoscel, ameninţându-l cu arătătorul. Apoi i se adresează lui Ionică:

— Ei, ce zici? îl întreabă ea, arătând spre tablă.

— Doamnă, nu înţeleg nimic! mărturiseşte Ionică, după o privire globală cu care învăluise „scofala" făcută de Florin.

— Nici nu ai cum să înţelegi! subliniază profesoara. Fratele ăsta al tău e nemaipomenit! Un adevărat talent!... Dar nu munceşte cât trebuie!... Brânză bună-n burduf de „Ionică"! încheie ea, arătând spre căţel.

Clasa întreagă se amuză.

— Treci la loc! i se adresează apoi lui Florin, care porneşte spre banca sa.

Trecând pe lângă Grig şi observând că acesta intenţiona să-i pună piedică, Florin îi şopteşte:

— Nu ţine, „băieţică"! după care se aşază lângă Sanda. Fata îi zâmbeşte fericită, strângându-l de braţ.

Din banca din faţă, Cristian se-ntoarce şi-l felicită.

— Bravo, Florine! Eşti tare! Ai băgat-o-n buzunar pe Isoscel...

Apropiindu-se de profesoară, Ionică i se adresează, confidenţial:

— Doamnă, eu am venit să vă spun ceva foarte serios.

— Ce vorbeşti? zice Isoscel, măsurându-l. Ei, voi – adaugă ea: Gata, acasă! Şi burta pe carte!

— Vă rog, doamnă, să rămână şi Florin! intervine Ionică.

— Ai auzit? îi strigă Isoscel puştiului, care îşi strângea cărţile.
— Ei, acu-i acu! îi şopteşte băiatul colegei sale.
— Dar ce e? S-a întâmplat ceva? se nelinişteşte Sanda.
— Îţi spun eu! Aşteaptă-mă la *banca noastră*!...
Fata părăseşte clasa împreună cu ceilalţi colegi.

*

Pe culoar, elevii lui Isoscel discută aprins.
— Bă, ce chestie! Cum a simţit că e la uşă?! se miră unul.
— Şi cu căţelul! Că afară nu hămăia potaia! adaugă altul.
— Telepatia, n-aţi auzit? A ghicit şi cine-o să iasă la alegeri! intervine Cristian, zeflemitor.
— Zexe! S-o creadă „muta de la Manutanţă” ! zice Grig, trecând pe lângă ei.
— Sst! Că ne-aude! se nelinişteşte altcineva. E cu „spiritul” după noi.
— Şi, dacă se prinde... despre *ce facem* noi, astă-seară, la Marilena?!... glumeşte careva.
— Mâine, tabla o să fie numai scântei sub creta noastră... *Spiriduşi* ne face! încheie Cristian.
Râd cu toţii, ieşind pe poarta liceului...

*

... Ceea ce făceau ei la aşa-numita *Marilena* nu era deloc de râs. Femeia – un fel de codoaşă – îşi punea casa la dispoziţie (o casă singură în curte, cu grădină, aşezată pe o stradă mai retrasă)... pentru întâlnirile *unor perechi*, de obicei tineri, elevi mai ales, care plăteau o sumă de bani la intrare, veneau cu băutură, cu ceva mâncare şi... petreceau, adică făceau *amor*, aşa, la vedere, unii în faţa altora, culcându-se pe unde apucau, schimbând partenerele,

partenerii... Din clasa lui Florin şi a Sandei frecventau acest loc patru băieți, între care Cristian şi Grig. Fetele erau din alte clase, ori de la alte şcoli... Dacă ar fi ştiut, într-adevăr, Isoscel despre aceste orgii..., mamă, mamăăă!...

*

— Înțelegi, mă, ce nenorocire te paşte? îl întreabă Ionică, roşu ca sfecla, pe fratele său. Doamnă, puneți-l să jure!

Isoscel îl priveşte pătrunzător pe puşti:

— Florine, te ascult!

— Jur! spune băiatul, spăsit.

— Mai tare! îi porunceşte Ionică.

— Mă jur, na, mă jur! repetă Florin convins. Apoi, trecând cu privirea peste cei doi, exclamă încet, ca pentru sine: Da' ce bine era!...

— Bine?! Parascovenia ta de analfabet! sare Ionică ars şi, apucându-l de ciuf, îl trage sub robinetul unei chiuvete din colțul sălii (era un laborator, de fapt), dând drumul jetului de apă... Mă iertați, doamnă, continuă studentul, fără să se întoarcă spre profesoară, dar ăsta trebuie răcorit! Nu vedeți că şi acum o ia ca apucatu' peste *mirişte*?! Ce, mă, a intrat strechea-n tine, că te mănânc! urlă Ionică, ieşit din fire, în timp ce îl tot îndesa pe Florin sub şuvoiul de apă...

— Ho, nebunule, că mi-ai stricat freza! îi strigă băiatul reuşind să se elibereze şi scuturându-şi capul de apa care, împrăştiindu-se, răcoreşte şi obrajii lui Ionică.

Isoscel îi priveşte matern, zâmbind înțelegătoare.

28

… Fata e înaltă, suplă, îmbrăcată decent. Are un chip frumos, puțin palid (poate din cauza spaimei), mângâiat de şuvițele unui păr blond care-i ajunge până spre umeri. Nu este fardată deloc. Luminile-i albastre, de sub frunte, s-au lipit parcă de vârfurile pantofilor. Răspunde fără să ridice capul. Recunoaşte totul, cu o voce stinsă, abia perceptibilă... Nu are mamă... Tatăl ei, inginer, o creşte singur, de când fata avea şase ani. *El* se ocupă de toată gospodăria. Ea, fata, îl mai ajută „din când în când”... „Nu mă lasă – mărturiseşte tot cu capul plecat –, vrea să învăț bine, să mă fac doctoriță!...”

Directorul liceului, în biroul căruia se petrecea *scena*, se uită în catalog: „Da, are note bune – spune el – şi nici de la şcoală nu lipseşte, n-are aproape nici o absență... Faptul că are cursuri după-amiază îi permite ca diminețile, când tatăl său se află la slujbă, să fie folosite pentru...”

… *Sherlock Holmes* venise la țintă. Avea toate informațiile... I-a arătat directorului câteva fotografii, care reprezentau trei chipuri urâte, hidoase aproape, întunecate...

„Sunt țigani – a precizat maiorul. Au între 30 şi 40 de ani. Racolează fete, în special eleve, şi *le vând* străinilor. Bineînțeles că le *batjocoresc* ei mai întâi. Din *prețul* vânzării – valută, desigur – le dau şi lor, acolo, ceva. Le mai «scot ochii» cu câte o pereche de ciorapi, cu vreo trusă de farduri sau te miri cu ce fel de alte nimicuri, în timp ce lor le rămâne grosul. Şi, când socotesc că nu le este de-ajuns cât a rezultat din tocmeala cu «clientul», la sfârşit îl jefuiesc, iar, dacă acesta se opune, îl potolesc cu lamele cuțitelor... Eleva dumneavoastră – şi i-a spus numele – «lucrează» cu ei de

aproape două luni. Acum câteva zile a fost «vândută» unui..., mă rog, n-are importanță naționalitatea. Individul – de vreo cincizeci de ani – se află, în prezent, la spital, înjunghiat. O să scape cu viață. I-a fost recuperată şi o parte din lucrurile de care a fost jefuit. Unele se pare că sunt la fată...”

... Dintr-un munte de întrebări care se vânzolesc în sufletele aflate de față (pe lângă directorul coordonator, mai erau prezenți şi cei doi directori adjuncți – o femeie şi un bărbat), răsună, într-o linişte de mormânt, cea mai simplă şi mai firească pe care o pune femeia directoare:

— Bine, dar de ce?

— Voiam să am şi eu *dolari*! soseşte răspunsul, rostit alb, ca o linie dreaptă.

— Pentru ce? se aude, după alte clipe de tăcere îndurerată, de data aceasta vocea directorului.

— Pentru nimic special... Îi voiam şi atât!

— Şi cât primeai pentru...

— Depinde... Între 15 şi 20!...

... Anunțat de urgență, tatăl fetei a sosit, cu sufletul la gură. Când a aflat despre ce este vorba, bărbatul distins, înalt, suplu, cu părul argintat pe la tâmple, s-a clătinat scurt, a întins o mână tremurândă, golită de orice forță, spre brațul unui fotoliu şi... s-a prăbuşit... Doctorul, care a venit cu „Salvarea”, a promis că va putea fi recuperat.

În clipele acelea sufletul lui *Sherlock Holmes* se văita în tăcere, cu vorbele de aur ale lui Blaga: „*Ce umbră curată / Aruncă-n lumină o fată. / E aproape ca nimicul / Singurul lucru fără de pată*!” Lacrimile fetei, îngenuncheată la capul tatălui, nu-i pot spăla, desigur, obrazul batjocorit şi demnitatea târâtă în noroi, nu-i pot reda liniştea vieții şi sănătatea, pierdute pentru totdeauna.

Şi iarăşi vibrează între pereți – şi ei îndurerați – întrebările: „De ce?...”, „Pentru ce?...”

Ecourile lor sunt menite parcă să deştepte, în spaţiul de suferinţă al acestui neam, pateticele implorări de cântec dintr-o rugăciune ce-ar trebui rostită nu pentru alinarea înfrângerilor, ci pentru îmbărbătare către biruinţă: „*Doamne, vino, Doamne, / Să vezi ce-a mai rămas din oameni*!...”

29

Mergând alături de Florin, pe o alee din Cişmigiu, Ionică îşi priveşte ceasul de la mână (îi intrase în reflex acest gest, datorită „luptei cu timpul”, după cum se exprima el) şi bombăne ceva neinteligibil, ca şi cum şi-ar face nişte socoteli.

Încordat, Florin priveşte spre o alee vecină, unde... Sanda se plimbă prin faţa unei bănci. Băiatul îi face semne să-l aştepte.

— Ai auzit ce-a spus Isoscel? Trebuie să-ţi deschid ochii... Că la fiecare pas te pândeşte o ispită. Femeia, de exemplu! Tu ştii ce este femeia? întreabă studentul-actor, însoţindu-şi vorbele cu un gest larg, ca în faţa unei întregi săli de ochi, care-i sorb înţelepciunea şi talentul.

— Da, „femeia – eterna poveste”! îl ironizează puştiul.

— Asta e din cărţi, găgăuţă!... Am văzut c-ai început să arunci cu banii anapoda... Viaţa e altfel! Concret: tu ştii cum să intri în vorbă cu o fată?... Nu cu Sanda, care stă în bancă, lângă tine...

Florin priveşte cu coada ochiului spre Sanda. Aceasta îi face semne să se grăbească. Băiatul îi „răspunde” printr-un gest, arătând spre Ionică: n-are-ncotro deci, trebuie să scape mai întâi de el...

— Uite, pe stradă! îşi continuă bateristul perorația... Să zicem, de pildă, că-ți place una. Simți că mori dacă n-o cunoşti! Ei, cum faci?

— O fluier! e de părere Florin şi, cu ironie ascunsă, imită fluieratul.

— Iar ea se întoarce şi-ți trage două labe, de se învârte lumea cu tine! Fiindcă ai fost bădăran... *Femeia se cucereşte*, țâcă!... Hai să-ți arăt o figură infailibilă! O ştiu de la Mihai. El e as în chestia asta!... Vezi fata că vine spre tine... Îi prinzi privirea şi te îndrepți spre ea. Şi, când ai ajuns ochi în ochi, îi spui serios: „Ați zâmbit, domnişoară! Să nu tăgăduiți!”... Atunci ea începe să râdă şi... lipitura e gata!... Şi-acum să trecem la practică! Vrei?

— Nu putem să lăsăm pe altă dată? scânceşte Florin, gândindu-se la Sanda.

— Nu! Căci cine ştie când mai am timp de aşa ceva... Îți place blonda aceea?

— Nu! răspunde Florin, dând impresia că a intrat în jocul lui Ionică.

— Dar asta? indică el altă fată, brunetă de data aceasta.

— Treacă-meargă! acceptă Florin, aşezându-se pe un scaun din marginea aleii, ca la spectacol.

Şi Ionică îşi pune în aplicare „teoria”. Dar, când ajunge „ochi în ochi”, fata îl altoieşte cu două palme zdravene, apostrofându-l:

— Bădăranule!

Ionică a rămas „ca la teatru”.

— Nu e mai bine cu fluieratul? Că eşti mai departe? comentează Florin, „serios”.

— Asta n-are umor! decretează studentul. Lasă, că-ți mai explic eu, adaugă privindu-şi ceasul, acum am treabă. Tu du-te acasă şi apucă-te de lecții! Să nu dea necuratul să te mai găsesc cu temele nefăcute, că... e vai de pielea ta!...

*

După ce-a plecat Ionică, Florin, prefăcându-se că se îndreaptă şi el spre ieşirea din parc, dar pe o altă alee, s-a întors şi-a început să alerge către locul în care îl aştepta Sanda.

— Tanjă mare! rosteşte el, gâfâind. Toată lumea îmi explică, toată lumea mă pilduieşte, toată lumea mă ceartă...

— Aşa se întâmplă când eşti... mare – spune fata înălţându-se în vârfuri, până la buzele lui – şi... neştiutor! Ce să-i faci, mai învaţă omul! Dar, ia spune, ce-a fost cu Isoscel... Despre ce *poveste* era vorba?!...

Şi Florin îi relatează pe scurt *ce* şi *cum*...

— Ceea ce nu ştiu eu – se întreabă el, la un moment dat – este cum de-a ajuns în caietul de matematică?!...

Sanda caută repede în ghiozdan şi scoate o carte. Deschizând-o la o anumită pagină, scoate de-acolo un pliculeţ, însoţit de un bileţel.

— Aşa era?

Băiatul îl cercetează cu înfrigurare.

— Da! Identic! aprobă el.

— Şi iată-l şi pe cel de astăzi! adaugă fata, scoţând din geantă încă un pliculeţ...

— Înseamnă că tu nu l-ai folosit! Ştiai ce e înăuntru?

— Ce poate să fie? Drog!

— Mă duc să pup mâna cuiva! *decretează* Florin.

— Cui? întreabă, curioasă, fata.

— Lui Isoscel, bineînţeles!... Că ea m-a aşezat lângă tine... Şi aş mai pupa eu pe cineva..., adaugă băiatul, linguşitor. ..

— Dar ai învăţat „lecţia”?

— Ionică susţine că *practica* e totul! Şi, îmbrăţişând-o, o sărută lung, însă tot stângaci.

— Aşa e „ca-n filme”! spune Sanda, desprinzându-se din îmbrăţişare. Hai să-ți arăt încă o dată..., şi începe să-l sărute „ca la carte”...

30

În drumurile lui, locotenentul Şerbănescu a ajuns acum la un alt „Ciclop”, al patrulea de pe o listă întreagă, pe care trebuie s-o parcurgă.

Un meşter din secția *Vopsitorie* îi prezintă registrul.

— Uitați-vă: la noi n-a intrat nici un „Lăstun” în ultimul un! îi spune acesta.

Ofițerul se încruntă şi pleacă.

*

În acest timp, nea Marin, coechipierul locotenentului, se afla în curtea unui vopsitor particular, undeva, într-o mahala.

— Dar dumneata, la cooperativă, lucrai cu unul Pândele – i se adresează plutonierul. El şi-a deschis atelier?

— Nu ştiu, dom’ major! spune vopsitorul, foindu-se.

— Ascultă, meştere, îl ia din scurt polițistul, mă crezi copil de trupă? Lucrează fără autorizație, aşa-i?

— Dom’ major, de ce-o luați aşa? Ştiți..., eu... turnător n-am fost nici în timpul comuniştilor! răspunde meşterul ambiguu.

— Nu-i nimic, îți scoți pârleala acum! remarcă, zâmbind, nea Marin, care obținuse, în felul acesta, ceea ce dorea...

31

Ionică merge atât de grăbit pe stradă, de parcă ar fi hăituit de cineva... „Mama ei de viață!” mai exclamă el din când în când, nebăgând de seamă că oamenii privesc, întrebători, în urma lui. Acum simte că i s-a făcut foame...

Trecând pe lângă un *snack-bar* – o rulotă, de fapt –, se oprește și cere două sandvișuri. O vânzătoare tânără le așază pe o farfurie și i le oferă.

— Sunt calde – îi spune ea.

— Mulțumesc! Cât costă? întreabă Ionică, înfulecând jumătate dintr-unul.

— Două sute.

Ionică se îneacă...

— Să vă aduc și-o citronadă? spune fata, văzându-l că tușește.

— Nu, nu! se apără Ionică speriat, gândindu-se la bani. Mi-a trecut!...

*

Tu n-ai ăst drept
Nici zeii cei
Din cer nu-l au
Tu însă-ncalci orice ar fi!

rostește studentul un fragment din monologul lui *Tiresias*, bătrânul proroc din Teba (personaj din tragedia *Antigona*, de Sofocle)...

Ajunsese la Academia de Teatru și Film. Acum repeta, aruncându-și privirile, ca de obicei, spre ceas. Profesorul,

care îl asistă, zâmbeşte, căci aştepta gestul. Ionică îşi continuă tirada, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat:

Dar Furiile... te vor pândi
Şi câte rele-ai făptuit
În lanţul tot atâtor rele vei fi prins!

îi spune el lui *Creon*, care, de fapt, nu este prezent pe scena improvizată.

— Excelent, Ionică – apreciază profesorul în afară de... – şi arată spre ceas.

— Maestre, am înţeles! răspunde, serios, studentul, scoţându-şi peruca cu plete albe – singurul element de costumaţie. De mâine îl las acasă!...

*

Peste câteva minute, dă buzna într-o încăpere, în care, pe rafturi, se află diverse elemente de recuzită şi perucherie.

— Nea Costele, salvează-mă şi azi! se roagă el, întinzând unui om mai în vârstă sacul de voiaj pe care-l avea în mână...

Acesta – ştiind ce are de făcut – îi schimbă repede perucile.

— Şi cu *socotelile* noastre mă mai păsuieşti puţin?

— Până o s-ajungi tu actor mare! Cap de afiş! răspunde bătrânelul, zâmbind.

— *Cel Mare* – zice Ionică, arătând spre cer – cinci vieţi să-ţi dea, nea Costele!

32

Sala cea mare a magazinului „Raiul copiilor” răsună de rafale de împuşcături.

Ionică este îmbrăcat în şerif: peste peruca lui blondă, are o pălărie cu boruri largi, à la John Wayne, iar pe bluza costumului său de blugi străluceşte insigna de şerif. Poartă mustaţă şi favoriţi, iar în mâna dreaptă ţine un pistol „cu butoi”. Este „încolţit” de un grup de „bandiţi” (copii între trei şi şase ani, toţi băieţi – cu excepţia unei fetiţe), care trag în el. „Şeriful”, în spatele căruia se află un paravan, primeşte fiecare „glonţ” cu „durerea” şi pantomima de rigoare, legând fiecare element într-o mişcare plină de fantezie. La un moment dat, loviturile îl copleşesc şi „şeriful” cade mort, într-o volută spectaculoasă.

Un băieţel cu nasul cârn începe să plângă:

— L-am omorât, săracu’! se vaită el.

Ceilalţi „bandiţi” se apropie, curioşi, de „şerif4, căruia, în cădere, îi scăpase pistolul.

Ionică întinde uşor mâna, să-l apuce.

— Aha! N-a murit! strigă un alt băieţel, care, observându-l, descarcă în el o rafală.

Ionică însă, printr-un salt acrobatic, se ridică, spunând:

— Un şerif nu moare niciodată!...

— Mamă, se roagă unul din „bandiţi”, vreau pistolul ăsta!

— Şi eu! Şi eu! se aud vocile altor copii, care îşi trag părinţii sau bunicii spre vânzătorul de la tejghea – un bărbat plăcut la înfăţişare, dar cu figură energică şi cu un trup de atlet. „Asediat” de cereri, se străduieşte să-şi servească ireproşabil „clienţii”...

Trecând prin sală, domnul Jean, patronul, se opreşte şi priveşte spre cumpărători. Aflat alături de el, un tip slăbănog, cu înfăţişare de funcţionar modest, remarcă:

— E grozav băiatul ăsta, patroane! în fiecare zi scorneşte altceva! A triplat deverul!

Patronul parcă nici n-ar fi auzit. Ajungând însă în dreptul lui Ionică, îi şopteşte mustrător:

— Azi iar ai întârziat! După ce termini, să vii sus!

Întunecat, Ionică se ascunde după paravanul aflat în spatele său.

„De data asta... am feştelit-o la cub!” îşi spune el neliniştit. „Mă dă afară!”

Apoi, cu o dexteritate de prestidigitator, începe să-şi schimbe înfăţişarea.

De scena aflată în faţa paravanului se apropie alţi şi alţi copii, curioşi să vadă ceea ce va urma...

Dintr-o dată, în faţa lor, apare un flăcău cu plete lungi aurii, cu o cămaşă înflorată, peste care este încins cu un cordon de piele.

— Copii, ştiţi voi cine sunt eu? întreabă flăcăul.

— Ciobănaşul din *Mioriţa*! Ştiu, că mi-a citit bunica! spune un băieţel.

— Ba, nu: e fratele lui Gigei, de la noi din bloc! sare altul.

— E căpitanul *Power*, intervine un prichindel.

— Nu, copii! Eu sunt *Făt-Frumos*! răspunde Ionică, serios...

S-a făcut linişte. Toţi copiii îl privesc cu admiraţie...

— Dar nu eşti frumos! remarcă o fetiţă cu ochelari, care îl cercetează neîncrezătoare...

Femeia de serviciu, care căsca gura la „spectacol”, proptindu-se în „T”-ul cu care făcea curăţenie, râde...

— Tu trebuie să-ţi schimbi ochelarii, fetiţo! îi spune Ionică, apropiindu-se de ea. *Făt-Frumos* e... totdeauna frumos!

— Da’n basme n-are blugi! constată un puşti, care a căpătat curaj între timp.

— N-are! Căci eu sunt un Făt-Frumos modem! motivează Ionică, spre a ieşi din încurcătură... Şi o caut pe Ileana Cosânzeana! N-aţi văzut-o pe aici?

— Nu! răspund în cor câteva fetiţe.

Făt-Frumos pare, o clipă, descumpănit. Dar, deodată, o vede:

— Uitaţi-o! spune el bucuros, luând, din raftul vânzătorului din apropiere, o păpuşă îmbrăcată în voaluri albe, cu coroniţă pe cap, ca o mireasă.

— Ce cauţi aici, Ileană Cosânzeană? o întreabă Făt-Frumos.

— M-am ascuns de Zmeul-Zmeilor! răspunde... tot Ionică, schimbându-şi glasul.

— Zmeul-Zmeilor?! se înfurie Făt-Frumos. Iar a îndrăznit? Praf îl fac! exclamă el, punând mâna în şold... Hiii! Paloşul! Am uitat paloşul! mai spune, aşezând păpuşa în braţele unei fetiţe... Ai grijă de ea, până mă întorc! o roagă şi-apoi trece repede în spatele paravanului..., de unde, după nici un minut, iese, pe partea cealaltă, în chip de Zmeul-Zmeilor.

În grupul copiilor se creează rumoare..., se aud ţipete...

— Aaaa! Aici te-ai ascuns! rosteşte, cu voce tremurătoare, duşmanul lui Făt-Frumos şi încearcă să smulgă păpuşa-mireasă din braţele fetiţei... Aceasta însă se luptă cu el, strigându-i:

— Nu ţi-o dau! Nu ţi-o dau!

Dar zmeul este mai puternic şi, cu păpuşa în braţe, dispare în spatele paravanului...

Imediat, din partea opusă, răsare Făt-Frumos, cu paloşul în mână.

— A venit Zmeul-Zmeilor! spune, printre lacrimi, fetiţa care ţinuse păpuşa în braţe.

— A furat-o! A furat-o! se aud alte voci.

— Pe unde a apucat-o?

— Pe acolo! strigă un băiețel, indicând direcția.

— Mă duc să mă lupt cu el! hotărăşte Făt-Frumos.

Ajungând, din nou, în spatele paravanului, Ionică dă drumul unui casetofon, pe banda căruia sunt imprimate zgomotele unei lupte cu spadele...

Studentul îşi saltă peruca, îşi tamponează fruntea plină de sudoare şi, privindu-şi ceasul, bombăne:

„Mă dă afară, mă dă afară! Asta-mi mai lipsea!” Apoi, înfuriat, strigă, pe neaşteptate, ca şi cum s-ar adresa patronului:

— Te-am răzbit, Zmeul-Zmeilor! îți ceri iertare?

— Nuu! răsună un glas hârâit şi gros.

— Atunci, piei! adaugă Ionică oprind banda şi scoțând un vaiet... de moarte: „Aaaa!...”

Apărând din nou în fața copiilor, cu păpuşa în brațe, le declară:

— Am scăpat-o! Ea e *mireasa* mea!... Acum s-o punem la loc în raft! – ceea ce şi face în secundele următoare. Să aveți grijă de ea! îi îndeamnă el pe copii, că Zmeul-Zmeilor s-ar putea să vie, în lipsa mea, şi iarăşi s-o fure... Şi, cu aceasta încheindu-şi „rolul”, se retrage, ca şi până acum, în spatele paravanului-cortină...

Fetițele care participaseră la „spectacol” se bulucesc acum în fața tejghelei vânzătorului, solicitând, care mai de care, câte o păpuşă...

— Bunico, ia-mi şi mie o *mireasă*!... o roagă un băiețel pe bătrâna care îl ține de mână.

— Lasă că-ți iei tu singur, când te-oi face mare! îi răspunde femeia, zâmbind.

Copilul, nedumerit, duce mâna la ochişorii în care îi apăruseră lacrimi...

Ionică urcă, două câte două, treptele care duc spre primul etaj al clădirii. Ajungând, intră într-o cameră, unde frumoasa blondă, care îl admira pe Mihai la restaurantul „Amore mio”, vorbeşte acum, simultan, la două telefoane.

— Sărut mâna, Nely! spune Ionică, livid. M-a chemat şefu’... E de rău?

— Nu ştiu! răspunde fata, preocupată de propriile-i probleme. Mi-a spus să te duci la Popescu şi-atât!

Studentul-actor este descumpănit.

— Mda! Mulţumesc! răspunde el, pierit. Se foieşte apoi câteva secunde, după care, hotărându-se, bate într-o uşă pe care scrie „Contabil-şef” şi intră.

Ridicând doar pentru o clipă ochii, omul de la birou, *slăbănogul* ce-l însoţea pe patron când acesta i-a făcut observaţie lui Ionică, ia de pe masă un plic şi i-l întinde fără nici un fel de vorbă.

„Aşadar, m-a dat afară!” îşi spune studentul.

— Mulţumesc! i se adresează el contabilului şi bagă plicul în buzunar fără să-l cerceteze...

... Acum coboară, amărât, scările. Pe chipul lui de om hăituit de... viaţă apare o nouă îngrijorare:

„Mă dau afară şi ăia de la restaurant!” exclamă, privindu-şi, alarmat, ceasul.

Dar, deodată, se simte „mitraliat”. Autorul „atacului” este puştiul cu nasul cârn, care îndreaptă spre el o nouă rafală.

— Domnule, sunt fericită!... Îi declară o femeie tânără, care îi apare în faţă. Băieţelul meu era un fricos, iar acum de când cu „spectacolul” dumneavoastră... Vă mulţumesc! Vă mulţumesc foarte mult!

— Aşa sunt eu, doamnă, aduc, pe oriunde trec, fericire! răspunde Ionică, dar după ce depăşeşte femeia. Numai eu rămân nefericit!... Mama ei de viaţă! adaugă ieşind pe uşa magazinului şi îndreptându-se spre *limuzina* lui Mihai. Văzându-l, acesta izbucneşte:

— Pe unde umbli, mă? Te-am căutat peste tot! Vrei să întârziem? Ne dă ăla afară!

Ionică, morocănos, deschide portiera maşinii, fără să răspundă, şi se aşază pe bancheta din spate.

— Să trăieşti, maestre! îl ia Dana peste picior, în timp ce Mihai demarează puternic.

— Bună, Dana! mormăie Ionică.

— Ce e, ți-ai pierdut boii?

— Citeşte şi tu! răspunde bateristul, întinzându-i plicul primit de la contabil.

Dana îl rupe şi scoate din el un teanc de bancnote.

Ionică a rămas cu gura căscată.

— Mihai, opreşte! îi strigă prietenului, bătându-l pe umăr.

Neatent la discuția celor doi, Mihai se sperie şi opreşte brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă duc să-l pup pe patron! spune *actorul*, cu un zâmbet până la urechi. Ia priveşte ce e aici! – şi-i arată banii. Eu credeam că în plic se află *lichidarea*..., când colo, el mi-a dat o primă babană!...

— Cu ăsta ajungem repede-repede la balamuc! răspunde Mihai, enervat, şi porneşte în viteză.

— S-a aranjat şi cu „aniversarea”, intervine Dana. Am vorbit cu Geta: poți să vii, dar... „numai ca membru al orchestrei” mi-a spus.

— E şi asta ceva! e de părere Ionică şi, drept mulțumire, sărută mâna Danei. Apoi se tolăneşte pe canapea ca un nabab şi începe să fluiere fără griji...

33

În curtea unui „Ciclop”, cu maşini pregătite pentru vopsii, Şerbănescu, îngândurat, aşază pe capota unui autoturism o listă cu adrese şi o şterge şi pe ultima. Apoi, în spaţiul ni mas liber, în josul paginii, pune un mare semn de întrebare.

*

Ca o replică la acest semn parcă, ochii lui nea Marin, plutonierul-major poliţist, se întreabă şi ei, cercetând atent pe un vopsitor cu înfăţişare de om ponosit. Pe lângă singura maşină aflată în curtea acestui *atelier particular*, se joacă de-a v-aţi ascunselea câţiva copii…

— Am greşit, dom'şef, recunosc! spune vopsitorul. N-avea hârtie de la poliţie... Da' era lovită-n fund…, cu marşarieru', ştiţi (şi face un gest, arătând spre spate)… C-a dat-o într-un cais din curte...

— Ăsta e omul? întreabă, scurt, plutonierul-major, arătându-i portretul-robot.

— Ce să zic, parcă el ar fi… Da' era un prăpădit…, nici nu i-am luat bani…

— Cum „nu i-ai luat bani”?

— Mi-a vindecat băiatul!

— E doctor?

— Aş!... L-a făcut să râdă p-ăsta micu'! spune meşterul, arătând un băieţel care se-nvârte pe lângă ei. Că nu mai mânca de două săptămâni. Şi dup-aia, să-mi mănânce şi urechile! Eu cred că lucrează la circ…

— Dar culoarea de unde o aveai? mai întreabă poliţistul.

— Păi asta e, că n-o aveam. Am amestecat nişte resturi… şi-am stropit-o aşa, cu ce-a ieşit…

— Şi numărul?
— Dom'şef, acu', am făcut-o – am făcut-o! Ce mai, n-am nici *registru*!
— Dar nici noroc nu ai: două amenzi o să-ncasezi! îi retează scuzele nea Marin.
— Hiii! exclamă vopsitorul, ca în fața unei descoperiri: Mi-am adus aminte – *lozul*! I-am luat cifrele şi le-am jucat la *Loto*. Da', nimic! N-au ieşit! Ce să-i faci, ăsta e norocul meu!...
— Şi lozul îl mai ai? întreabă nerăbdător plutonierul.
— Cum să nu! P-astea le păstrez, chiar dacă...

34

Orchestra „Liceenii", condusă de Mihai, cântă dezlănțuit. Ionică se aruncă vijelios asupra bateriei, trăgând din când în când, cu coada ochiului, spre Geta, care nu-i acordă însă nici un fel de atenție.

*

Maşina *POLIȚIEI* se îndreaptă către sediu. Locotenentul Şerbănescu, aflat în dreapta lui nea Marin, raportează:
— *Obiectiv* reperat! „Lăstun": 1-B-106875; posesor: Georgeta Vâlsan; studentă, Arte Frumoase, anul III; note foarte bune; simț practic... imaginație; sentimentală! Antecedente – fără! Relații apropiate: Ion Popa! Proiect de căsătorie – ratat!...
— Corespunde semnalmentelor? se aude, în aparat, vocea lui *Sherlock Holmes*.

— Întocmai! Confirmare la Academie..., de la asistentul ci... Despre individ însă, nimic altceva!

— Deci: *John Popp*! Şerbănescule, strângeți cercul! ordonă maiorul...

*

În timp ce, în sala cea mare a restaurantului „Amore mio”, orchestra „Liceenii” revarsă peste consumatori ultimul acord al melodiei care încheie programul serii...

Clienții aplaudă frenetic, iar „bărbosul” de la prima masă îi oferă, din nou, Getei o floare.

Privindu-l, Ionică îşi încearcă... dantura în coada unui băț de tobă...

35

Era cătrănit rău... În continuare Geta se ținuse bățoasă, nu-l băgase nicicum în seamă. Pentru că se stricase bateria „Lăstunului”, venea cu taxiul, pleca cu taxiul. Şi în seara aceasta, după ce au terminat de cântat, ea a coborât în fugă de pe scenă, a oprit o maşină în stradă şi a dispărut... Şi doar i-a spus, altă dată, „să fie atentă, să nu se urce în maşina oricui, fiindcă nu ştii peste cine dai şi ce se poate întâmpla”!

De cum a ajuns acasă, a sunat-o la telefon, să se convingă dacă totul, pe drum, a fost „all right”. Dar ea, Geta, imediat ce i-a auzit vocea, a închis. „Bine că a ajuns, că nu i s-a întâmplat nimic rău!” şi-a spus Ionică şi, înveselit dintr-o dată (căpătase parcă noi puteri, deşi era rupt de oboseală), a început să se ocupe de Florin, să-l învețe „cum să

procedeze cu fetele, domnule, că ăsta micu' e... novice şi... Doamne fereşte!...”

... În pat, rezemat de pernă, Ionică „muşcă” încet din vârful unui pix, privind undeva departe...

Florin, la masă, se preface că-l ascultă, dar citeşte, pe ascuns, din *tratatul de sexologie*, pe care-l ține deschis pe genunchi.

— Eu zic că ar trebui să-ți notezi..., să nu uiți! spune Ionică, întorcând capul spre Florin şi întinzându-i pixul.

— Dacă zici că e important..., răspunde Florin, ascunzându-şi, cu greu, ironia. Aşadar, rosteşte el, luând de pe masă un caiet şi începând să scrie: *Lecția I*... Cu fetele trebuie să ne purtăm delicat. După pregătirea psihologică, urmează: sărut diafan pe frunte, pe ochişori, pe obrăjori... (Ionică îl ascultă atent şi dă din cap, aprobând), *pe* urechiuşe, *lângă* urechiuşe... Oprindu-se, Florin întreabă: Şi pe năsuc, nu?

— Asta numai dacă e chinezoaică!

— Şi, mai departe?

— Păi, ai uitat?

— Aha: descheiem bluzița şi întrebăm dacă are vreo aluniță... Dacă da, o pupăm (Ionică dă iarăşi din cap)...; apoi sânişorii... şi coborâm încet, încet... Na, c-aici iar am uitat...

— Păi, aici erau puncte de suspensie...

— Deci – conchide Florin – puncte de suspensie... Dar n-am înțeles: mai departe, de fapt, ce urmează?

Ionică însă „răspunde” printr-un sforăit uşor. A adormit.

— E în regulă: *punct*! exclamă Florin, zâmbind şugubăț. Se ridică apoi de la masă şi îşi înveleşte uşor fratele, ca şi în seara trecută.

— Mai departe, urmează... Geta! Că, precis, pe ea o visezi...

36

Dintr-o „DACIA” fără însemnele *POLIȚIEI*, parcată pe o străduță, locotenentul Şerbănescu cercetează, printr-un binoclu, vila în care locuieşte Geta. Obiectivul, în mişcare, descoperă treptat casa, curtea, garajul..., fixându-se acum pe *intrarea* în vilă.

— Alo, «Al 2»! se aude în aparat vocea lui Sherlock Holmes.

— Aici «A12»! – răspunde locotenentul. Raportez: totul e-n ordine! «Obiectivul» însă n-a apărut!

— Continuați supravegherea!

— Am înțeles!...

... De uşa vilei, iată, se apropie Adrian. Are, într-o mână, un buchet mare de flori, iar în cealaltă – o sticlă de şampanie. Apasă pe butonul soneriei cu vârful sticlei...

Geta îi deschide.

— Trăiască cea de-a cincea aniversare a „Liceenilor”! spune Adrian, îmbrățişând-o... Iartă-mă că am întârziat!... Până i-am dat de mâncare ăluia mic..., până l-am culcat, că maică-sa e bolnavă...

— Care „ăla micu'”, care „maică-sa”? întreabă Geta, surprinsă...

Adrian, fâstâcit, nu ştie ce să răspundă... Îl luase gura pe dinainte...

— Adriane, nu cumva ne ascunzi... ceva?!... remarcă Geta, amenințându-l cu arătătorul...

— Ei, ce să ascund? Față de voi? Şi începe să râdă... Gazda mea... are un copilaş, un băiețel de vreo doi ani, şi, de-o săptămână şi ceva, e foarte bolnavă... O mai ajut, fiindcă bărbatul ei este plecat într-o delegație, în străinătate...

— Aha! Care va să zică... tu şi *gazda*...
— Geta, se poate?! Cum să-ți închipui că?!...
— Ei, se poate, se mai poate..., iar închipuirea e slobodă! răspunde Geta râzând şi luându-l de braț...

— ...*Banda* are şedință, dom' locotenent! comentează nea Marin, mustăcind.
— Dacă mai ghiceşti şi pentru ce-o să pocnească dopul de la şampanie, te propun la avansare, nea Marine! răspunde Şerbănescu...

*

„Ăla micu' şi cu maică-sa" – problemă veche şi stânjenitoare, într-un fel, pentru Adrian!... Nimeni dintre prietenii săi nu ştia că s-a însurat şi că are şi-un copil...
Se petrecuse totul pe neaşteptate... Cu un an şi jumătate în urmă, de Paşti, se dusese pentru câteva zile acasă, la țară. Bucurie mare pe-ai lui – îl vedeau atât de rar –, bucurie şi pentru el, fiindcă nicăieri nu se simțea mai bine decât acolo, *acasă*, de unde plecase o dată cu intrarea la liceu şi unde nu se întorsese decât în vacanțe, iar după absolvire, în trei ani, fusese doar de două ori, o dată – atunci, de Paşti!...
Vecinii lor – ai părinților lui Adrian – aveau un singur copil, o fată – pe Liana. În anul acela urma să termine liceul. Se cunoşteau, bineînțeles, de când erau mici. În ultimul timp n-o prea băgase în seamă. Atunci însă a redescoperit-o... Aproape să n-o mai cunoască: înflorise dintr-o dată – ca primăvara aceea ce se ivise mai devreme, zugrăvind pământul cu minunile ei. *O minune* de fată era şi Liana...
A întâlnit-o în poarta casei, când a sosit. Şi ochii i s-au aninat de chipul ei, de ființa ei, care i s-a strecurat în suflet ca un izvor limpede, sublim, şopotitor...

— Să nu-mi spui că eşti Liana! a rostit, apropiindu-se de ea.

— Ba eu sunt! a răspuns fata cu glas ce se torcea din dor spălat în aerul parfumat al primăverii... S-au îmbrățişat, cu inimi tremurânde, dar firesc, de parcă gestul săvârşit acum ar fi fost făcut la fel în fiecare zi, de ani şi ani...

În aceeaşi seară s-au întâlnit şi... s-au iubit. Fata era fecioară!... A rămas însărcinată... L-a anunțat peste vreo două luni, când a fost sigură, într-o scrisoare. Adrian s-a speriat. Apoi s-a simțit cuprins de un adevărat val de bucurie. S-au căsătorit imediat ce ea şi-a trecut bacalaureatul. A fost, acolo, la țară, o nuntă fără mare fast, dar curată, sinceră. Aşa au dorit-o ei, mirii – Liana şi Adrian... Părinții fetei au fost mâhniți la început. Aveau – de! – o singură lată, erau oameni gospodari... „Nu se poate!” au spus, „Trebuie să vină lume multă, să...”

Dar s-au convins că aveau dreptate „*copiii*”..., adică ei: „Nunta nu trebuie să fie un spectacol pentru alții, plătit – mai mult sau mai puțin ci o sărbătoare de suflet! „ – aş« au spus. Şi au făcut într-adevăr o nuntă cuminte, „fără dar”, fără zorzoane, fără zarvă... Iar după aceea, au plecat împreună la Bucureşti. Tânăra soție s-a instalat, deocamdată, în locuința închiriată de Adrian, în aşteptarea unor împrejurări mai favorabile, când, şi cu ajutorul părinților ei poate, urma să-şi cumpere o casă, casa lor!... Băiețelul Răzvan – s-a născut în anul următor, în ianuarie... Liana nu lucrează; deocamdată, toți trei trăiesc din ceea ce câştigă Adrian, dar, în modestia lor, respiră bucuria fiecărei clipe petrecute împreună, se iubesc, sunt fericiți!...

Prietenilor nu apucase să le spună de la început..., iar apoi au tot aşteptat o împrejurare favorabilă, care, după cum se vede, nu se ivise încă...

...De câteva zile, Liana nu se simțea bine, răcise, avea febră şi se ferea să se apropie de băiat, ca să nu-l

îmbolnăvească şi pe el. Aşa că, în mare măsură, sarcina îngrijirii lui Răzvan trecuse în răspunderea tânărului tată... De aceea, nu greşise când...

*

Pe micul ecran al televizorului se derulează imagini dintr-o secvență a filmului „Liceenii”, pe fundalul muzical al cunoscutei şi îndrăgitei melodii „Ani de liceu”. În prim-plan se detaşează chipul zâmbăreț al lui Ionică. Isoscel, prezentă acum la întâlnirea foştilor liceeni (cu cinci ani în urmă înființaseră şi orchestra care îi legase atât de mult între ei), îl apostrofează, privindu-şi ceasul:

— Ionică, Ionică, iar întârzii, puişor!

În spatele profesoarei şi al celor prezenți: Dana, Mihai, Geta şi Adrian – se află o masă sărbătoreşte pregătită...

*

Ieşind de după *cortina* lui de lucru – paravanul din magazinul „Raiul copiilor” –, Ionică aleargă spre vânzător care-i înmânează o frumoasă *păpuşă-mireasă*, ambalată într-o cutie elegantă.

— Să fie cu noroc! îi urează acesta.

— Nu, nu! se sperie viitorul mire..., că se lasă cu ghinion! Şi, salutând din mers, iese din magazin. Face semne unui taxi care opreşte în fața lui.

*

„Liceenii” o privesc îngrijorați pe Isoscel. Profesoara, cu mâna la ochi, pare că se află într-o intensă concentrare...

— Nu vă simțiți bine, doamnă? întreabă Mihai, îngrijorat, întinzându-i un pahar cu apă.

— Ionică!... Ionică... este cu o *mireasă* în brațe! exclamă ea.

— Cum?! Nu se poate! tresare Geta, lăsând să i se vadă adevăratele sentimente.

— Ba da! E una blondă şi frumoasă..., continuă Isoscel, dar cade cu ghinion!

Geta dă ochii peste cap şi e gata să leşine.

— Serviți, vă rog! o îmbie, ironic, Mihai, întinzându-i paharul cu apă.

*

Lângă şoferul taxiului, Ionică priveşte, fericit, „mireasa” din brațe.

— Frumoasă „mireasă”! spune şoferul, cu admirație sinceră.

— Şi s-o vezi pe cea căreia îi este destinată! Grozavă, ce sa mai vorbim! „se umflă în pene” studentul... Numai că e uşa de arțăgoasă..., of, Doamne! bombăneşte el încetişor, în continuare.

— Poate că şi dumneavoastră... cine ştie?! e de părere şoferul.

— Eu?! Eu sunt un *sfânt*, stimabile! Sfânt, auzi? Cuminte, învăț, muncesc, cânt, alerg, alerg peste tot, doar, doar... Numai chestia asta... cu viteza, ştii... cu viteza... Asta, ce să fac, nu pot, când m-apucă, m-apucă... Mă furnică aşa prin tot corpul, prin mâini, prin picioare şi... simt că trebuie să zbor... De-aia, acu’ două zile... era să... facem aripi amândoi, eu şi... (arată spre „mireasă”), să ne facem îngeraşi... Şi s-a supărat! Pe drept, recunosc!... Aici e, aici! Opreşte, te rog! comandă Ionică şoferului...

*

Când să intre în curtea vilei, se pomeneşte cu doi bărbaţi lângă el, unul într-o parte, altul – în cealaltă.

— Poliţia! îl anunţă Şerbănescu, arătându-i legitimaţia.

— Poliţia?! se miră Ionică. Dar ce are Poliţia cu mine?

— Este vorba doar de câteva explicaţii! îl asigură locotenentul.

— Bine, dar eu..., arată studentul spre păpuşă... şi spre casa Getei...

— Vă aducem repede înapoi! intervine nea Marin.

Ionică, mirat peste poate, se lasă dus spre maşina celor doi poliţişti. Înainte de a intra, aruncă o privire spre vilă şi-i vine să strige. Se abţine, înghiţind un nod dureros ce i se aşezase în gât.

— Dar eu n-am făcut nimic rău, domnilor! spune Ionică, în timp ce se aşază pe bancheta din spate.

— Nu v-a acuzat nimeni că aţi fi „făcut ceva rău”! îi răspunde Şerbănescu. Cel puţin, deocamdată! O să ne lămurim în câteva minute!

*

Şi *lămurirea* a venit, într-adevăr, repede: în păpuşa-mireasă, care se afla în braţele lui Ionică, s-a găsit, la demontare, o punguţă de plastic, cu un praf alb...

Studentul a rămas mut şi cu ochii holbaţi... Apoi a simţit că totul se învârteşte în jurul lui, din momentul în care poliţistul ce-l ancheta – „un fel de şef al celorlalţi doi trebuie să fie”, se gândea Ionică, „de vreme ce stau ei aşa, smirnă, în faţa lui” – i-a spus că el, studentul, se numeşte, *în realitate, John Popp*, că este un mare traficant de droguri, criminal etc., etc., şi că este căutat de *Interpol*.

— Eu?! a sărit Ionică de pe scaun, eu „traficant de droguri”, eu „criminal”? Domnilor, unde suntem aici, la *Poliție* sau la *balamuc*? Dar uitați-vă la buletinul meu, la legitimația mea de student – şi se caută repede în geacă, să le arate actele respective... În buzunar însă, pustiu... În sfârşit, spune Ionică, le-am uitat acasă. Dar se poate verifica: sunt student la Academia de Teatru şi Film, lucrez şi la magazinul „Raiul copiilor”, de unde am luat păpuşa ... Despre restaurant şi orchestră nu le spusese nimic... „să nu-i mai bag în belea şi pe ceilalți!” – se gândise atunci, pe loc...

Nea Marin, care fusese trimis de *Sherlock Holmes* la laborator, intră în birou şi predă buletinul de analiză.

Maiorul citeşte şi se încruntă:

— Lucrurile sunt clare, domnule John Popp! afirmă el, punând buletinul deoparte şi trăgând din luleaua goală...

— V-am spus de atâtea ori: eu sunt Ion Popa! Şi pot să vă dovedesc! repetă Ionică, adânc mâhnit.

— Până una-alta, aici (şi arată buletinul de analiză), domnule John Popp – mă rog, Ion Popa –, scrie clar: drog L.M.4; substanță în fază de prelucrare... Găsită în păpuşa dumneavoastră! Despre asta ce ne puteți spune?

— L.M.4?! se miră Ionică şi rămâne cu gura căscată...

În acest moment, un telefon de pe birou sună.

— Am înțeles! spune maiorul, după ce ascultă câteva clipe. Apoi se adresează lui Ionică:

— Domnule Popp, deocamdată sunteți reținut. Pentru cercetări! Nea Marine, ai grijă de dumnealui! Şerbănescule, ne cheamă şeful! adaugă, schimbând pipa cu una de pe birou.

*

Peste câteva minute, coborând în subsolul clădirii, nea Marin îl închide pe Ionică în spatele unor gratii şi, încuind, aşază, la repezeală, cheile pe marginea unei mese din apropiere, întrucât telefonul, aflat pe ea, sună cu insistenţă.

— Da, să trăiţi, răspunde plutonierul-major... A, tu eşti, dragă? întreabă el, dându-şi seama că la telefon era soţia lui. Ce s-a întâmplat? Şi nea Marin se întoarce cu spatele, parcă spre a nu fi auzit.

— Mi s-a spus că te găsesc la telefonul acesta, îl informează soţia. Dar ce, ţi-ai schimbat biroul?

— Nu, dragă, sunt acum în altă parte, într-o *misiune* specială. Spune-mi mai repede ce s-a întâmplat, de ce mă cauţi?

Şi femeia poliţistului începe să-i spună că băiatul lor...

În acest timp, Ionică priveşte intens spre cheile lăsate pe colţul mesei... „Trebuie să scap de-aici! se gândeşte studentul. Ăştia sunt de-a dreptul nebuni... Auzi, *droguri*, *crime, trafic*... Doamne fereşte! Dacă rămân după gratiile astea înnebunesc şi eu..."

— ... Şi ce e grav în asta: că a venit cu una acasă? E în clasa a XII-a, dragă, are 18 ani! Tu-l vezi tot la grădiniţă? răspunde plutonierul la tocăneala nevestei.

— Da, dar stă de trei ore cu ea, s-au încuiat în cameră şi nu mai ies..., se aude vocea, panicată, a mamei.

— De trei ore? pare că se îngrijorează nea Marin, apoi izbucneşte în râs...

— Tu râzi, ce-ţi pasă, dar dacă îi face ceva rău băiatului?

Poliţistul râde şi mai tare...

— Nu-i face rău, dragă, *îi face bine*! Precis!... Şi se aude ceva?

— Chicoteli!

— Păi vezi?! Dacă băiatul nu plânge, tu de ce te bâzâi? încheie nea Marin, punând receptorul în furcă... Şi continuă să zâmbească secunde în şir... „Ia uită-te la el! Derbedeul!...

Şi eu credeam că e un mototol!... Trei ore!...Bravo! Asta da performanță!...”

În tot acest timp (al convorbirii), nici Ionică nu stătuse degeaba. Desfăcând, în grabă, un şnur de la blugi, l-a „aranjat” ca pe un lasou, a prins cu el cheile de pe masă şi le-a tras încetişor, până a putut să pună mâna pe ele. A descuiat apoi, cu mare băgare de seamă, uşa, a ieşit, dintr-un pas, a încuiat-o la loc, cu aceeaşi grijă, a pus cheile pe masă şi..., pâş-pâş, a întins-o...

Părăsind admirația față de *isprava* propriului fecior, plutonierul se întoarce spre proaspătul client al camerelor cu gratii. Clipeşte din ochi, nevenindu-i să creadă că „banditul” nu se mai află acolo. Nedumerit, priveşte cheile. Dă să deschidă uşa, dar aceasta este... Încuiată... Se freacă pe frunte ca în fața unei întâmplări supranaturale.

— Cred că am înnebunit! exclamă el.

Apoi formează repede un număr de telefon:

— Dom’ maior, raportez: ori el a evadat – şi eu nu l-am încuiat, ori l-am încuiat – şi-atunci cum a evadat?!... rosteşte, dintr-o răsuflare, într-o totală stare de confuzie. Ascultă câteva clipe ceea ce îi spune maiorul, după care adaugă:

— Să trăiți! Am înțeles! dar figura lui, alungită cât capul du cal, arată clar că, de fapt, n-a înțeles nimic...

*

Când s-a văzut în stradă, Ionică a rupt-o la fugă. Îi sfârâiau călcâiele alergând. Noroc că era noapte şi strada aproape în întregime în întuneric... Gâfâia ca o locomotivă când s-a oprit în preajma unui stâlp ce împrăştia o lumină galbenă, bolnavă. Priveşte înapoi, să vadă dacă nu e urmărit de cineva... Nu, nu e! Opreşte un taxi, care tocmai se apropie. Îi dă adresa Getei şi, peste câteva clipe, închide

ochii parcă spre a fi sigur că a lăsat în urmă acele *locuri* şi acele *clipe*...

— Nu vă simţiţi bine? îl întreabă şoferul, atras de faţa lui ca de ceară...

— Ba da, ba da! răspunde precipitat, numai că sunt puţin neliniştit, trebuia să ajung mai devreme, am întârziat...

— Ei, se mai întâmplă! Ştim când plecăm, nu şi când ajungem!

— Ce vrei să spui?

— Nimic, doar că viaţa e plină de surprize!

— Ai dreptate!... Şi încă ce *surprize*!... Dar ştii ceva? Hai să nu mai vorbim, mă doare puţin capul! Nu te superi, nu?!

Şoferul a tăcut...

Ionică închide iarăşi ochii, dar înlăuntrul lui, în loc să se stingă imaginile de coşmar, o lumină vie le face foarte clare şi parcă şi mai... reale.

„Extraordinar! Domnule, ăştia te fac să-ţi pierzi cu adevărat minţile! se frământă Ionică, din nou. Cu «John Popp» ăla să zicem că e o confuzie... Dar de unde până unde: eu – faţă de criminal, de bandit, de traficant... ?! Hm! Mai ştii? Cu păpuşa însă... cu drogul din păpuşă ce confuzie să mai fie?! Ai? Aici lucrurile sunt limpezi: «L.M.4». Vasăzică patronul... Extraordinar! Nemaipomenit!... Doar dacă n-au pus ei, poliţiştii, punga sub rochia păpuşii!... Dar când? Că doar au desfăcut-o în faţa mea!... Eu, deci, cu scamatoriile mele, fac să se vândă droguri, păpuşi cu droguri!... Nu, nu! Aici trebuie să fie o încurcătură... mai multe *încurcături*! Şi «pas de le descurcă, bade Ioane – vorba lui Creangă – dacă te slujeşte capul»! Pe mine, în nici un caz!” decretează Ionică şi deschide ochii...

— Credeam că aţi adormit! îi spune şoferul.

— Hm! Ce s-adorm? *Mă bat* cu tot felul de himere!

— La un moment dat, spuneaţi ceva, parcă vorbeaţi în somn...

— Sunt actor, student la actorie, adică... repetam un rol!...

— Ei, aşa da! conchide şoferul, nu prea convins însă, oprind, peste câteva secunde, maşina. Am ajuns! îşi anunţă el misteriosul client...

*

— Cine te-a pus, mă prostule, să evadezi? îl scutură Mihai pe Ionică. Asta e circumstanţă agravantă...

— Cu celelalte se rezolvă: patron, facultate..., identitatea e clară – adaugă Adrian.

— Nu există decât o soluţie, puişor! intervine Isoscel: te întorci la Poliţie. Dacă eşti nevinovat, o să-ţi spună „pardon” şi gata!

— Şi dacă nu-i mai dau drumul? se aude glasul, îngrijorat, al Getei...

— Getuţo, i se adresează Ionică, emoţionat, indiferent de ce se va întâmpla cu mine, spune-mi că mă iubeşti!... *Mireasa*... pentru tine o cumpărasem: s-o punem pe „Lăstun”, la nuntă! Mă ierţi? Spune!...

Geta îl îmbrăţişează şi începe să plângă, de parcă l-ar boci...

— Hai, hai, fără sentimentalisme! le taie efuziunea Isoscel.

Ionică se desprinde din braţele Getei şi se îndreaptă spre bucătărie, căutându-se prin buzunare.

Mihai se ia după el.

Bateristul scoate un pliculeţ, îl rupe şi, după ce-l dizolvă într-un pahar cu apă, îl dă pe gât.

— Ce faci, mă? îi strigă Mihai, din spate, şi, întorcându-l, dintr-o mişcare, cu faţa spre el, îi arde doi pumni... Drog, ai?!... Aşa, deci?!...

— Ce drog, mă? Eşti diliu? Bicarbonat, că mă doare stomacul! răspunde Ionică, frecându-şi obrazul.

Mihai îi smulge paharul din mână şi soarbe ultimele picături... Plescăie, ca să-şi dea seama de gust... Apoi, spăsit, apropiindu-se de Ionică, îi spune:

— Dă-mi şi tu doi pumni!

— *Patru* ai merita, că te-ai îndoit de mine! răspunde acesta aşezându-se pe un scaun, sfârşit de puteri. După câteva secunde, întreabă gânditor: Vorba e însă ce mă fac? Şi, căutând ochii lui Mihai, repetă: Ce mă fac, „agent Cooper”?

Dacă îl mai invoci o singură dată pe F.B.I.-stul ăla, te fac pachet, ca pe Laura Palmer, şi la el te trimit! Ai înțeles?

— Nu! Pentru că eu vorbeam serios: credeam că ai vreo idee... Alta decât aia cu...

— Ne mai gândim până mâine...

— „Mâine” e azi! exclamă Ionică, privindu-şi ceasul...

37

... Mijesc zorile!...

În cele câteva ore care trecuseră, nimeni nu plecase din casa Getei... „Problema” era, într-adevăr, serioasă. O suciseră pe toate părțile, dar altă ieşire din încurcătură nu se ivise...

*

... Astfel că acum, în zori de ziuă, *limuzina* lui Mihai se apropia încetişor de clădirea POLIȚIEI...

— Hai, curaj, Ionică! N-ai nici o grijă, te scoatem repede de-aici! îi spune Isoscel. Tu să fii cuminte: nu declari nimic! Venim noi cu avocați, cu tot ce trebuie!

După ce o mai sărută încă o dată pe Geta, Ionică părăseşte maşina, cu lacrimi în ochi, îndreptându-se spre biroul ofițerului de serviciu, de la intrarea în clădire. Cei cinci: Isoscel, Geta, Dana, Mihai şi Adrian îi numără parcă fiecare pas... Mai are puțin, încă puțin..., acum a dispărut în spatele uşii... Geta izbucneşte în plâns.

— Termină, fato! țipă la ea Isoscel...

— Mai stăm câteva minute, să vedem ce se întâmplă, după aceea intrăm în acțiune! e de părere Mihai.

*

— Să trăiți! spune Ionică, ridicându-şi puțin peruca, fără să vrea, ca pe o pălărie.

Plutonierul de serviciu îl priveşte cu mirare.

— Ştiți... eu azi-noapte am evadat! continuă studentul... Mă numesc Ion Popa... mă rog... escroc internațional..., traficant de droguri..., ce mai, am ucis şi doi polițişti în Liban...

Plutonierul îl fixează din ce în ce mai bănuitor...

— Şi ce doriți, vă rog? îl întreabă el.

— Cum să vă spun..., m-am gândit că e mai bine să mă băgați din nou... În arest!

— Un moment! Aşteptați puțin...

Aproape bucuros, Ionică iese din birou şi face semn celor din maşină, anunțându-i că „totul este în regulă”.

În acest timp, plutonierul vorbise cu cineva la telefon. Când Ionică intră, îl aude spunând: „Urgent, vă rog!”

— Am anunțat – echipa de serviciu..., îl informează el pe „bandit”. În câteva minute, sosesc... să vă ia! Luați loc! îl îndeamnă, arătându-i un scaun...

*

— Doamne, Doamne! Numai boroboațe îmi face băiatul Anta! E un magnet pentru toate dandanalele din lume! exclamă Geta, înciudată... Şi dacă n-ar fi *prost de bun*! Acum ce mă fac cu el? Dacă îl condamnă?

— Facem nunta la Poliție! spune Mihai, ca să mai destindă atmosfera.

— Mihai, îți arde de glume? îl pune Dana la punct.

— Dumneavoastră ce credeți, doamnă? adaugă Geta, continuându-şi gândurile.

— Nu ştiu... nu ştiu... mi-e neclar! răspunde Isoscel, concentrându-se...

Privind-o cu interes, cei din jur aud parcă sunetele „sirenei" din ea...

— ... Simt aşa... ca o alertă, ca o alarmă..., vorbeşte profesoara, cu ochii aproape închişi...

După câteva secunde, cei din maşină *aud* şi *văd* cum o ambulanță cu sirena în funcțiune şi cu girofarul aprins opreşte în fața Poliției.

Rămân încremeniți...

Doi „gealați", îmbrăcați în alb, coboară prin spatele ambulanței şi, la semnul plutonierului, care se afla acum în uşă, intră, îl „umflă" pe Ionică şi-l bagă în dubă. Imediat, maşina demarează...

— După ei, Mihai! Repede! porunceşte Isoscel.

*

Nelămurit, la început, Ionică nici măcar nu opusese rezistență. Văzându-se acum *înțepenit* între cei doi haidamaci, se dezmeticeşte...

— Domnilor, e o confuzie! Unde mergem? spune el, îngrijorat...

— Unde trebuie! răspunde un gealat.

— Eu sunt *bandit*! Sunteți nebuni?

— Altul este *nebunul*! remarcă celălalt însoțitor, râzând batjocoritor...

Cu forța disperării în gest, Ionică țâşneşte dintre ei, împinge în uşă şi... sare afară. Unul dintre oamenii în alb îl prinde, în ultima clipă, de păr, dar... rămâne cu perunca în mână...

Ionică se rostogoleşte pe trotuar. Ajungând lângă el, maşina lui Mihai frânează brusc, să nu-l calce. Geta deschide portiera, îi întinde mâna şi-l trage înăuntru, înghesuindu-l în spatele scaunelor pe care se aflau Mihai şi Isoscel şi acoperindu-l cu trupul ei.

În timp ce ambulanța opreşte, *limuzina* trece în viteză pe lângă ea. Privind-o cum se depărtează, şoferul ambulanței meditează: „Cu un nebun în plus ori în minus, într-o lume de nebuni, tot aia e!”

*

Au ajuns, între .timp, în apartamentul lui Isoscel. Se gândiseră că s-ar putea să fie supravegheată casa Getei...

— Totul este să demonstrăm că n-are nimic de-a face cu drogurile! spune profesoara, oferindu-le câte o dulceață.

— Precis că până la ora asta Poliția a făcut iad din... „Raiul copiilor”..., comentează Dana.

— Şi dacă nici patronul nu ştie nimic?! se gândeşte Ionică, îngrijorat.

— Păi asta e! Asta să aflăm noi: sursa! De unde vine... drogul? Cine mânuieşte toată afacerea? răspunde Isoscel.

— Şi, uite-aşa, ajunserăm şi detectivi: Societatea de binefacere pentru salvarea „escrocilor internaţionali”! adaugă, ironic, Mihai, arătând spre Ionică.

— Fraţilor, s-ar putea să rămânem... fără fulgi! se aude, puţin alarmat, şi glasul lui Adrian... El era de două ori neliniştit: lipsise o noapte întreagă de-acasă; la un moment dat, se strecurase în camera în care se afla telefonul şi o Mimase pe Liana, să nu se sperie, spunându-i că îi va explica lotul... Noroc că se simţea mai bine şi că putea să se ocupe de Răzvan... Apoi se gândea că, totuşi, cu poliţia „nu trebuie să te pui”, mai ales când e la mijloc o treabă de droguri, de... mai ştie Dumnezeu ce... Dacă intră cu toţii în încurcătură?... El avea răspunderi: nevastă, copil... In sfârşit...

— Tu totdeauna ai fost un fricos! îi răspunde Geta.

— Aşa că, din două, una: mergi cu noi sau ba! îl somează Dana.

— Am dat eu vreodată înapoi? îi răspunde Adrian ferm.

(Se socotea, de fapt, jignit de constatările fostelor lui colege tic liceu.)

— Aşadar: *intrăm în alertă*! Fiecare preia un fir! Facem, pe loc, *planul de bătaie*! hotărăşte Mihai.

— V-am spus eu? sare Ionică, fericit: agentul federal Coop..., dar îşi înghite vorbele, simţind privirea de lamă a lui Mihai. Voiam să zic – o întoarce el – că... eu ce fac acum?... Dacă mă întorc acasă, mă înhaţă!... Trebuie să mă ascund undeva... Unde?

— Am găsit: mansarda lui Ticuţă! La soră-mea!... Tot eu l-am aranjat şi pe Mihai! exclamă Isoscel, după o clipă de gândire...

*

Figură rotundă, barbişon, favoriţi, beretă, lavalieră...

— Acesta este Ticuță! spune doamna Elvira, admirând autoportretul fostului ei soț... Ce bărbat era! Şi ce pictor!... Mai ales nudurile lui! Făcea lumea coadă să le cumpere... Eu îi pozam! adaugă, încântată, bătrâna.

Ionică şi Mihai îşi fac semne cu cotul.

— Te primesc fiindcă a insistat soră-mea, *Isoscel* – cum îi ziceți voi –, reia femeia, pe un alt ton, adresându-se lui Ionică. Dar să nu clinteşti nimic de-aici. Ăsta era sanctuarul lui!

— Şi n-a mai rămas nici un *nud*, doamnă? întreabă Ionică, „serios”.

— Ba da, dar îl țin la mine în cameră. Mă uit la el şi mă gândesc la Ticuță! răspunde doamna Elvira, visătoare.

*

A doua zi, dimineața, sora lui Isoscel s-a sculat devreme. Şi-a pregătit o cafea, ca de obicei, şi s-a aşezat la masă, ca să mai facă o pasiență. Priveşte, din când în când, la trupul fraged şi ispititor al unei femei tinere, întinsă pe un divan... În tabloul de pe peretele din fața sa, în timp ce orânduieşte *cărțile* şi stă de vorbă cu *Romeo*...

— El e! bate femeia cu unghia deasupra unui „crai do tobă”.

— Miau! o „aprobă” un cotoi negru, care tronează pe fotoliul de-alături.

— Aşa-i, Romeo? îl întreabă doamna Elvira, mângâindu-l pe cap.

— Miau! confirmă cotoiul...

În acest moment, se aude scârțâitul scării, în partea de sus, spre mansardă. Bătrâna devine atentă şi întredeschide uşa.

Şocată, iese pe culoar. Stupoare: pe scară, coboară... *Ticuţă*. Doamna Elvira leşină. „Ticuţă” se precipită spre ea, îngenunchează şi-i pune capul pe piciorul său...

— Eu sunt, doamnă, nu vă speriaţi! Eu, Ionică! spune studentul, bătând-o uşor pe obraz. Uitaţi-vă!

Femeia deschide ochii şi vede cum lui „Ticuţă” îi dispar, pe loc, barbişonul şi favoriţii...

— Ştiţi, am de jucat rolul unui pictor – v-am spus, sunt student la *Teatru*, o informează Ionică. Mi-a plăcut mult cum arăta domnul Ticuţă..., de aceea m-am deghizat aşa.

— Ptiu, bată-te să te bată, mi-a sărit inima din loc!... Ajută-mă să mă ridic!... Nu vii să bem o cafea?

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc foarte mult! Poate altă dată, acum mă grăbesc! Şi Ionică începe să alerge pe scări, sil nu întârzie de la întâlnirea cu Florin...

38

Cu o seară înainte, fusese teribil de îngrijorat. Ştia că are „program” la „Raiul copiilor”, ştia că se întâlneşte cu foştii „liceeni” la Geta, dar se făcuse ora unu noaptea şi el nu mai venea. „Ce să fac?” se întreba bietul Florin. „Te pomeneşti că i s-a întâmplat ceva?!... Of, şi l-am rugat de atâtea ori să-mi lase noul telefon al Getei... Dar Ionică mereu a uitat. .. Poftim, acum încotro s-o iau? Să mă duc până acolo? Dar nici nu ştiu bine adresa... Şi-apoi e noapte... Iar, între timp, el poate să sosească... „

Tot frământându-se astfel, adormise...

Dimineaţa, pustiu!... Ionică – nicăieri!...

După ce a sunat zadarnic la Mihai şi la Dana, fiindcă nimeni nu i-a răspuns, a dat un telefon Sandei – singurul

suflet mai apropiat cu care putea să stea de vorbă. Au hotărât să se întâlnească în oraş şi să meargă amândoi acasă la Geta... Dar, şi aici, nimeni!

— Isoscel! a spus fata... Ea nu trebuia să fie cu ei?

— Ba da! M-am gândit şi eu, dar nici telefonul ei nu-l am, iar la şcoală vine abia după-amiază!

— Deci, trebuie să aşteptăm! .

— Se pare că nu avem încotro...

— Doar dacă am întreba la... „Raiul copiilor" – a fost de părere Sanda...

... S-au urcat imediat într-un autobuz şi au pornit într-acolo.

Staţia se afla în apropiere de magazin. Când au coborât, şi-au dat seama că era abia ora nouă, iar programul începea la ora zece...

— Fir-ar să fie! exclamă Florin. Acum ce ne facem?

— Mai căscăm gura pe ici, pe colo! i-a răspuns fata... Mă inviţi, uite, la cofetăria aceea, *şi-ţi* dau o prăjitură...

— De ce *să-mi dai*, ce, eu n-am bani?

— Ai uitat. Astăzi e rândul meu să fac cinste!

— Mă rog, dacă ţii neapărat, nu pot să mă opun! spune Florin, zâmbind...

Ceva însă le atrage atenţia... Pe o uşă din spatele magazinului iese, precipitat, un bărbat solid care se îndreaptă spre o autodubă parcată în apropiere. La doi paşi, în spatele lui, un băiat.

— Ăla nu e Cristian, colegul nostru? întreabă Sanda mirată.

— El e! confirmă Florin. Oare ce caută pe-aici?

— Cine ştie, o fi rudă cu individul acela...

Cei doi se urcă în maşină şi dispar, o dată cu o „DACIA" argintie, care a pornit, discret, în urma lor.

Când ajung pe latura din faţa magazinului (veneau dintr-o străduţă laterală), Sanda şi Florin fac, din nou, ochii mari:

pe treptele acestuia coborau vreo cinci-şase bărbaţi care s-au urcat în două maşini ale Poliţiei…

— Aici nu e lucru curat! exclamă Florin. Hai s-o întindem, că nu e de noi!…

*

Cu Isoscel s-au întâlnit chiar la prima oră. Au aşteptat-o la poarta liceului.

— E dandana mare! le-a spus profesoara. Dar sper s-o scoatem la capăt!… Şi le-a povestit, pe scurt, tărăşenia…

39

Când se hotărâseră „să preia fiecare câte un fir”, Danei îi fusese rezervată sarcina să stea direct de vorbă cu patronul de la „Raiul copiilor”, să-i ia un interviu, chipurile, că, poate aşa, sperau ei – cine ştie?! –, răsare vreo idee, se aprinde vreo lumină să-i ducă la ghemul afacerii…

Şi ziarista se executase imediat, numai că… iată, discutaţii de aproape o oră şi… nimic care să-i atragă atenţia…

— E o marfa foarte căutată…, iar copiii – o *piaţă de desfacere* ca o uşă mereu deschisă, precizează domnul Jean.

— Cu ce firme lucraţi? se interesează Dana, în speranţa că…

— Sunt mai multe… Pentru *păpuşi*, de pildă, cu firma „Ablay”, din Istanbul, casă de reputaţie internaţională…

*

În timpul acesta, Ionică, travestit în pictor – aşa cum plecase din casa doamnei Elvira –, şi Florin se aflau în cofetăria de vizavi de magazin. Mâncau prăjituri, la o masă de lângă fereastră, supraveghind intrarea...

Deodată, o dubă opreşte în faţă. De la volan coboară, grăbit, un bărbat vânjos, cu o cicatrice adâncă pe obrazul drept. Urcă, în fugă, scările şi dispare în spatele uşii.

— Hopaa! Mi se pare cunoscut „personajul”, remarcă Florin.

— E unul dintre şoferii patronului, precizează Ionică... Dar de unde până unde *ţi* „se pare cunoscut”? L-ai mai văzut undeva?

— Lasă, îţi explic mai târziu! răspunde liceanul. (Nu avusese timp să-i spună despre „spionajul” făcut ieri, împreună cu Sanda, în jurul magazinului. Şi, deocamdată, nici lui Isoscel nu-i mărturisiseră nimic, fiindcă ar fi însemnat să pomenească şi despre Cristian, colegul lor, şi, dacă băiatul nu avea nici o vină, mai ieşea cine ştie ce încurcătură... Hotărâseră deci să mai aştepte, să vadă cum se vor derula faptele.)

*

Trecând prin faţa biroului la care se afla Nely, Dana „o măsoară” din nou (acelaşi lucru îl făcuse la sosire). Secretara pare să nu-i dea mare atenţie, fiind preocupată să răspundă la telefon.

— Vă mulţumesc încă o dată! spune ziarista, întorcându-se către domnul Jean, care o însoţea. A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră...

— O, sunteţi mult prea amabilă! răspunde, curtenitor, patronul. Beneficiarii reportajului vom fi noi! Aşa că eu vă mulţumesc!

Pe uşă intră şoferul... cu cicatricea pe obraz. Dana tresare, dar coboară imediat ochii, spre a nu-i fi observată spaima. În fracţiuni de secundă, revăzuse *bolidul argintiu* care o „avertizase” cândva, pe trotuar, ca şi camioneta ce-o buşise de câteva ori, în noaptea aceea în care se afla la volanul maşinii lui Mihai. Pe hohotele de râs, gros şi vulgar, care răsunau... În ea, fata ridică privirea şi-i zâmbeşte domnului Jean, ca să-şi poată lua la revedere de la el.

— Sărut mâinile! Şi, oricând, la dispoziţia presei! adaugă patronul, la despărţire...

Închizând uşa, Dana îşi găseşte ceva de lucru cu reportofonul (îl scoate din poşetă, se preface că se uită la el, îl aşază din nou), pentru ca, în timpul acesta, să audă, eventual, dacă se discută ceva în spatele ei, în anticameră.

— Patroane, s-a marcat! Poruncă! se distinge glasul şoferului.

— Mai departe, cum am stabilit! Executarea! rosteşte, autoritar, domnul Jean...

Dana începe să alerge pe scări...

... La parterul magazinului, unde se aflau raioanele de *păpuşi* şi de *arme-jucării*, Mihai „le cercetează” cu mare interes..., în timp ce o supraveghează, de fapt, pe femeia de serviciu, care îşi tot face de lucru cu „T”-ul ei, ştergând pe ici, ştergând pe colo, mai udând plantele ornamentale, adunând câte o hârtie aruncată, de te miri cine, pe jos...

Dana trece pe lângă el. Se privesc o clipă, ca doi necunoscuţi...

De câteva zeci de secunde, femeia pusese în funcţiune aspiratorul, cu care începuse să cureţe o traversă de mochetă, întinsă pe mijlocul sălii. Apropiindu-se de Mihai, i se adresează:

— Vai, domnu'! Ce mai semănaţi cu... poliţistul de-aseară..., de la televizor! spune ea, privindu-l în ochi. L-aţi văzut?

— Da! Dar în episodul următor îl împuşc! răspunde Mihai, serios.

Femeia rămâne cu gura căscată.

*

Ieşind din magazin, Dana se duce direct spre „Lăstunul” parcat la colțul clădirii. (în sfârşit, Geta îi cumpărase o nouă baterie şi mergea acum cu el, chiar dacă ştia aproape sigur că va fi urmărită de poliție. Adrian îi atrăsese atenția asupra acestui lucru; Dar tot el adăugase: „Poate aşa, la «o adică», ne sar în ajutor să nu dăm de dracu’!...” „Deci, tot iepure de pârlog ai rămas!” remarcase Geta, recunoscând însă că prietenul lor avea dreptate. Astfel că nu le mai „deschisese” capul şi celorlalți, lăsase lucrurile aşa...)

— Cum e? o întreabă Geta, prin fereastra deschisă.

— Am prins un fir – răspunde Dana, aproape gâfâind –, dar nu sunt sigură: *tipul cu cicatricea*, care era gata să mă omoare – vă mai amintiți... – este aici!

Şi, privind spre magazin, tocmai îl vede coborând scările şi intrând în dubă.

— Luați-vă după el şi vedeți ce hram poartă! rosteşte Dana ca pe o poruncă. Eu mă duc la redacție. Vorbim la telefon sau, mai bine, diseară, la restaurant...

„Lăstunul”, cu Geta la volan şi Adrian în dreapta sa, se angajează în urmărirea autodubei.

După câteva minute, maşina se opreşte în fața unui birt. Geta parchează în apropiere.

Şoferul coboară şi intră într-o curte, în spatele clădirii.

Din câțiva paşi, Adrian e lângă gard.

Omul cu cicatricea primeşte un sac de la un individ dubios la înfățişare.

— Cum e? Are difuzor? întreabă şoferul.

— Nici o grijă: fermoar! E cu rom! i se răspunde.

— OK! Diseară l-am aranjat. Patronul e nerăbdător!

Adrian apucă să intre în „Lăstun” înainte ca şoferul să iasă din curte. Cei doi „detectivi de ocazie” îl văd acum punând sacul în spatele maşinii...

*

În magazin, Mihai observă că femeia de serviciu intră într-o încăpere pe uşa căreia scrie „Oficiu”. Se aude cheia răsucită în broască, în urma ei.

*

— Ce faci, mă? Mai stăm mult? Eu nu mai pot: simt că leşin! zice Florin, împingând farfuria cu prăjituri din fața lui.

— Acum trebuie să iasă femeia de serviciu! răspunde Ionică, privindu-şi ceasul. E ora când termină programul... Cu masca ei de miel blând, eu cred că e cea mai periculoasă.

— Aiurea!

— Nici un „aiurea”! Nu ştii că cel mai neînsemnat în aparență trage sforile? Mai citeşte şi tu romane polițiste!...

*

Din „Oficiu” iese o doamnă elegantă. Sub această înfățişare, Mihai o recunoaşte cu greu pe femeia de serviciu. „Aha!” îşi spune şi se ia după ea. Când iese din magazin, face un semn „cu înțeles” către cofetăria de vizavi.

— Uite-l! exclamă Ionică, acu-i acu! şi începe să înfulece prăjitura lui Florin. Dar, deodată, rămâne cu ochii mari pe fereastră: pe uşa magazinului iese vânzătorul de la raionul de păpuşi-mirese.

— Dar cu ăsta ce-o fi de pleacă la ora asta? mormăie Ionică, ridicându-se de la masă... Nu te mişti de-aici până nu mă întorc! îi porunceşte el lui Florin şi iese pe uşa cofetăriei...

*

„Lăstunul” a urmărit autoduba pe tot felul de străzi întortocheate. Iat-o acum oprind în fața unei case cu înfățişare modestă. Din curte răsar două fetițe, care strigă bucuroase: „Tata! Tata!” şi se reped spre omul cu cicatrice, care, luându-le în brațe pe fiecare în câte o mână, se îndreaptă cu ele spre casă.

— Tu vezi ce e cu sacul acela, că eu fac *sondaj de opinie*, i se adresează Geta lui Adrian...

Băiatul coboară din maşină şi, ferindu-se să fie observat, se îndreaptă către autodubă...

Geta, care abordase, între timp, o băbuță ce săpa nişte flori, în curtea vecină cu cea a şoferului, o întreabă:

— Şi fetițele sunt ale lui?

— Da’ ale cui, Doamne iartă-mă?! Că nevastă-sa este a treia oară borțoasă!

— Înseamnă că-i plac copiii!

— A, să-l vezi cum face pe Moş Crăciun pentru toți țâncii din mahala!... E om bun, pâinea lui Dumnezeu! Cântă şi în cor, la biserică... Da’ de unde ziceai că eşti, maică? De la Primărie?

— Nu! De la Partidul Prosperității!

— Şi ăsta, *partidul* ăsta, ce vrea?

— Să ne fie mai bine la toți!

— Să dea Dumnezeu, maică! spune bătrâna, privind-o neîncrezătoare...

... Adrian, între timp, deschide uşile dubei. Desface acum legătura sacului...

Un băieţel, de cinci-şase ani, îl vede.

Dinăuntrul sacului ţâşneşte... un purcel, care, sărind pe lângă Adrian, începe să alerge, guiţând.

Băiatul, încurcat, fuge după el, să-l prindă... O droaie de copii se angajează, împreună cu Adrian, să încolţească purcelul, care se învârte ca un titirez ameţit...

Geta, văzând scena, îşi pune mâinile în cap şi, fără să-şi ia la revedere de la bătrânică, aleargă disperată şi intră în maşină.

Din curtea casei lui, apare şoferul.

— Nea Costele, nenea a vrut să fure purcelul! strigă copilul, care-l văzuse pe Adrian.

Acesta, auzind, se opreşte din alergat. Geta îl claxonează şi, pornind maşina, îl „culege” din mers...

— Îţi place în ce caraghioslâc m-ai băgat? Uite-mă şi pe post de hoţ! Aşa-mi trebuie, dacă mă iau după voi! o bombăneşte Adrian, palid la faţă şi suflând ca o locomotivă, de alergătură şi de spaimă.

De cum îl văzuse din nou în maşină, Geta izbucnise într-un râs nestăvilit... Pe lângă pericolul real pe care-l prezenta, situaţia creată era, într-adevăr, caraghioasă. De aceea...

Potolindu-se, îi răspunde, zâmbind:

— Nu-i nimic, trecem pe la tine pe-acasă, să-ţi schimbi pantalonii!... Pot să jur că sunt uzi!...

*

Vânzătorul de la magazinul „Raiul copiilor” muşcă acum dintr-un cornet cu îngheţată, pe care l-a cumpărat de la o tonetă de pe stradă, aruncând, totodată, o privire fugitivă spre trotuarul de vizavi, unde se află un bărbat, a cărui figură este ascunsă de ziarul pe care îl citeşte.

Vânzătorul porneşte mai departe pe trotuar. Omul cu ziarul, care nu era altul decât Ionică, se ia după el. La un colț, vânzătorul o coteşte pe strada din dreapta... Ionică, travestit în Ticuță, traversează grăbit şi intră şi el pe strada respectivă. Dar nu face decât câțiva paşi şi este gata să se izbească de piciorul unui cerşetor, aşezat lângă zid.

— Iertați-mă! exclamă Ionică, privind dezorientat, pentru că vânzătorul... dispăruse. Având impresia că-l zăreşte printre pietoni, începe să alerge. Dar, în acest moment, cerşetorul strigă:

— Mi-a furat traista! Mi-a furat traista cu bani!...

Văzându-l pe Ionică alergând, câteva femei – impresionate de nemaipomenita întâmplare: „Cum, să furi traista unui cerşetor? Până aici am ajuns, domnule?” – se iau după el, strigând isterizate:

— Hoțul! Prindeți hoțul!... A furat traista!... Ăla, ăla cu țăcălie!... Puneți mâna pe el!...

În vremea aceasta, după ce priveşte atent înjur, cerşetorul se ridică şi porneşte grăbit în direcția opusă celei spre care alerga Ionică, urmărit de femei. Dacă cineva l-ar fi observat când şi-a ridicat pălăria înfundată pe ochi, ar fi văzut că era... vânzătorul de la „Raiul copiilor”...

Speriat, Ionică dispare într-un W.C. public. Femeile baricadează uşa pe care scrie „Bărbați”. Una dintre ele strigă:

— Poliția! Chemați poliția!

După câteva secunde, pe uşă iese Ionică, fără *travestiul* lui Ticută.

Femeile îl asaltează:

— E unul cu bărbuță aici?

— La cabina trei bis, doamnă! răspunde Ionică serios, făcându-şi loc printre femei...

*

— Înțelegi? îi explică el acum lui Florin. Asta a fost plasa: traista! „Cerşetorul” era omul nostru, vânzătorul! Morala: „Să nu crezi niciodată în cerşetori!”

— Domnul ce doreşte? îl întreabă fata de la cofetărie, care serveşte.

— O „Cola” rece! răspunde Ionică, începând să scoată de prin buzunare elementele de machiaj la care renunțase ca să scape de femeile urmăritoare.

Fata aduce băutura, dar face ochii mari, pentru că acum Ionică... are barbişon...

— Domnul care era aici a plecat? îl întreabă ea pe Florin.

— Nu, dânsul e!... Dar... i-a crescut, între timp, barbă! răspunde băiatul, zâmbind.

Fata a rămas fără replică.

*

Ochii celor doi urmăresc, din nou, treptele magazinului pe care le coboară acum Nely, însoțită de patronul ei. Acesta o salută politicos şi se îndreaptă spre un Mercedes nou şi roşu, parcat în apropiere. Secretara o porneşte pe jos, de-a lungul trotuarului...

— E rândul nostru, Florine! spune Ionică. Ai grijă ce faci, să n-o scapi din ochi! Ne întâlnim, cum am stabilit..., mai adaugă şi, ieşind din cofetărie, deghizat iarăşi în Ticuță, opreşte un taxi:

— Urmăreşte „Mercedesul” roşu! comandă el şoferului. Tarif dublu!

Maşina porneşte în viteză în urma patronului, în vreme ce Florin s-a apropiat la câțiva paşi în spatele lui Nely.

„Faină tipă! Are gusturi negriciosul, nu glumă!” îşi spune băiatul, adulmecând parfumul secretarei şi bucurându-se că tocmai pe el l-au pus să facă o asemenea urmărire.

În stația de metrou în care au ajuns, au aşteptat câteva minute până ce a sosit primul tren. Nely a răsfoit o revistă, iar Florin, nebăgat în seamă, a putut s-o observe, chiar din apropierea ei. Au intrat apoi în acelaşi vagon. S-a aşezat pe scaun, lângă ea. Acum n-o mai privea, pentru că fata ar fi observat. Ar fi putut s-o descrie însă în amănunt: părul negru şi lung, frumos ondulat, fața albă, cu obraji ca de fetiță, un nas în vânt, o gură mică, ochi căprui cu sprâncene negre, bine arcuite şi un trup sculptat parcă în marmură caldă, vibrândă; picioare lungi, de balerină, o talie – s-o cuprinzi intre degete şi nişte sâni gata parcă să spargă țesătura fină a bluzei ce-i acoperea.

„Formidabil ce seamănă fata asta cu Sanda!” – s-a gândit Florin, de cum a văzut-o... „Numai că Sanda este mai micuță, se vede că e doar o copilă, pe când Nely...”

Trenul oprise şi fata, ridicându-se, a ieşit pe peron... Florin, trezit ca din vis, a țâşnit şi el afară, pe o altă uşă, în ultima clipă...

*

„Obiectivul” lui Mihai, după ce l-a purtat, parcă anume, pe tot felul de străzi şi prin nenumărate magazine, că-i venise, de-atâtea ori, să se lase păgubaş, se opreşte, în sfârşit, în fața unei clădiri. După ce priveşte câteva clipe în jur, ca spre a se asigura de ceva, intră.

Apropiindu-se, Mihai citeşte, cu uimire, firma de pe frontispiciul clădirii: *POLIȚIE*. Stă în cumpănă... Apoi, hotărându-se, intră decis în sediul Poliției...

— .. .Nu vă supărați – se adresează femeia de serviciu de la „Raiul copiilor” funcționarei de la ghişeu –, am pierdut buletinul de identitate. Ce acte îmi trebuie ca să scot altul?

— Citiți în avizierul de-alături, doamnă! o sfătuieşte funcționara.

Din apropiere, Mihai râde în sine, râde a pagubă...

— Ia uiteee!... Tot dumneavoastră! Acum înțeleg: lucrați la poliție! exclamă femeia, care, observându-l, s-a apropiat de el.

— Ei, nu chiar, doamnă: eu sunt *superpolițist*! răspunde Mihai, încercând să pareze şi intrând, la întâmplare, într-un birou...

*

„Mercedesul” roşu opreşte pe o stradă dintr-un cartier mărginaş, în fața unei case cu aspect îngrijit (se vede că e renovată de curând) şi cu o curte frumoasă în față... Patronul magazinului coboară şi intră în curte...

La câteva zeci de metri mai departe, opreşte şi taxiul lui Ionică. După ce plăteşte şoferului şi maşina pleacă, studentul-”pictor” se strecoară, cu oarecare spaimă, în aceeaşi curte şi, la adăpostul unor pomi şi al unor pâlcuri de flori, se prelinge uşurel pe lângă un gard, până ce ajunge în spatele casei... Se apropie de o fereastră şi, lipindu-şi nasul de sticlă, priveşte în interiorul unei încăperi, plăcut mobilate.

Patronul, care se afla aici, scoate dintr-un bar o sticlă de whisky şi două pahare... Apoi, introducând o casetă în aparatul video, îi dă drumul şi se aşază, relaxat, într-un fotoliu. .. Priveşte, cu încântare, o scenă sexy care se derulează pe micul ecran, folosită, probabil, ca un preludiu amoros. Ionică îl observă dintr-o parte – aşa îl poate vedea din locul său – şi îl simte parcă încărcându-se de *dorință*...

— Aoleu! oftează studentul, cu mare durere, privind şi el imaginile de pe televizor, bine că nu e Florin aici!...

În acest moment însă, liceanul, care se retrăgea cu spatele, ferindu-se să nu fie văzut de cineva, se izbeşte de fratele său.

— Ce e cu tine, mă, aici? întreabă Ionică speriat. Unde e gagica?

— Păi, aici!...

— Aici?!... Hopaaa! se miră Ionică. Şi amândoi băieţii îşi îndeasă ochii pe fereastră...

Tocmai atunci Nely intra în cameră. Îşi lasă poşeta pe un scaun şi închide televizorul, scoţând caseta din aparatul video.

— Astăzi, nu, Jean! Te rog! i se adresează ea patronului. Am venit doar să discutăm ceva... Poate o să mă înţelegi...

Patronul o priveşte intrigat.

Nely pune în aparat o nouă casetă, pe care o avea în poşetă. Pe micul ecran apare chiar ea, în postură de cântăreaţă într-un local.

— Pe asta n-ai văzut-o niciodată, îi spune fata. Un fost coleg m-a filmat fără să ştiu. Mi-a dat-o abia azi-dimineaţă. A vrut să-mi facă o surpriză! adaugă, aşezându-se pe un fotoliu şi privind admirativ spre televizor...

— Şi cu ce e asta mai brează decât celelalte? comentează, ironic, patronul, după câteva clipe. Eu te-am văzut pe viu, fetiţo, şi ţi-am mai spus: Şanse de *mare vedetă* la tine... când i-or creşte porcului aripi!...

— Jean, cum poţi să fii atât de nedrept şi de rău? izbucneşte, îndurerată, fata.

— M-am întrebat cum de te-au angajat şi în bomba aia, în care cântai când te-am descoperit... Trebuie să fii neapărat critic muzical ca să pricepi că o voce ca a ta nu poate spera niciodată nici măcar la o prezenţă într-o emisiune de televiziune, nicidecum la un *disc*?

— Şi, totuşi...

— Nici un „totuşi”! o repede patronul: ai semnat cu mine un contract pe trei ani... Şi, chiar dacă – să zicem – tu ai avea dreptate, *un contract* trebuie respectat! E clar?

Nely a amuţit.

Patronul se ridică, închide televizorul şi dă drumul la o muzică serafică, aşezându-se, din nou, în fotoliu.

Înțelegând că nu are nici o şansă de a schimba lucrurile, fata se apropie de bar şi îşi toarnă, unul după altul, două pahare de whisky, pe care le bea ca pe un drog.

Apoi începe să se dezbrace, cu mişcări leneşe, până ce rămâne... goală. Păşind către fotoliu, imaginea aceea de statuie îngenunchează, supunându-se parcă unui ritual al mişcărilor, al faptelor...

De-afară, Florin, cu respirația sugrumată, se înghesuie ca să vadă mai bine. Dar Ionică îl dă, binişor, deoparte, spunându-i:

— Gata, gata, țâcă! Asta nu-i de tine... Ce, vrei să visezi urât la noapte?

— Dacă aş visa-o pe asta, *noaptea* ar fi toată... o lumină!... remarcă puştiul înghițind în sec.

— Ce vorbeşti? Ia uită-te la el?! Te exprimi şi poetic!... Te pomeneşti c-ai început să-i faci Sandei şi poezii?!...

— I-aş face eu, dacă aş fi în stare!...

Ionică îşi apropie, din nou, ochii de geam... Îl vede pe patron scoțând din buzunarul cămăşii un frumos colier de aur, pe care îl prinde de gâtul fetei... Apoi începe s-o sărute uşor pe umeri, pe sâni...

Nely se crispează şi, deodată, îi arde o palmă... şi încă una...

Bărbatul se reazemă de fotoliu, iar pe fața lui se vede că trăieşte o... mare plăcere...

— Mai tare! îi cere el... şi fata continuă să-l pălmuiască. Mai tare!... repetă... apoi, ca într-un delir, exclamă: Te iubesc! Te iubesc!...

— Ce fac ăia acolo, mă? întreabă Florin, surescitat.

— Hai de-aci! spune Ionică, scârbit, şi-l trage de mânecă... Un nebun!... Un masochist!...

Dar, deodată, se opreşte fulgerat de un gând:

— Am o idee a-ntâia: jucăm piesa cu „calul troian”! Asta e soluția: Mihai! Asediem cetatea dinăuntru! Pricepi?
— Nu! răspunde Florin, nedumerit...

*

... Era blestemul vieții ei: să ajungă să fie batjocorită de acest bărbat – de două ori mai în vârstă, urât, scârbos, masochist. .., care o stăpânea însă cu banii lui, cu ceea ce făcuse şi făcea pentru ea, pentru mama şi sora ei...

Unde sunt visurile ce-i luminaseră copilăria şi adolescența?!... Era frumoasă de pe-atunci şi voia să ajungă ori doctoriță, ori actriță, care să ştie să şi cânte, să şi danseze. Viața lor însă, în familie, era urâtă: tatăl, maistru constructor – meseriaş foarte apreciat, dar uşuratic –, lipsea mereu de-acasă, umblând cu tot' felul de femei, de obicei mai tinere decât el, pe care le găsea mai ales pe şantiere. Era un bărbat frumos la chip, bine făcut şi foarte cheltuitor. Câştiga mult, dar acasă aducea din ce în ce mai puțini bani... Într-o zi, şi-a luat nişte lucruri şi a plecat de tot: se îndrăgostise de o femeie cu zece ani mai tânără decât el; era, de fapt, o puştoaică de şaptesprezece ani, o elevă, o practicantă... Îl zăpăcise şi pentru ea a lăsat totul...

Fosta soție – femeie cuminte, aşezată, şi ea maistru, dar la o fabrică de confecții – a divorțat imediat. A rămas să crească singură cele două fete: pe Nely, care avea, atunci, nouă ani, şi pe Marina, de patru ani, aflată încă la grădiniță.

Ion Tudofan – cum se numea constructorul – a înțeles, nu peste mult timp, că făcuse o mare prostie părăsindu-şi familia. *Iubirea* lui se dovedea o ființă fără pic de judecată şi fără echilibru: în realitate nu urmărea decât să-i ia banii, pe care-i cheltuia cu indivizi de teapa şi de vârsta ei... L-a copleşit o ruşine cumplită şi o imensă părere de rău... N-a

îndrăznit să se mai întoarcă acasă. S-a apucat de băutură şi viaţa lui a devenit astfel un coşmar. Bea chiar pe şantier, în timpul lucrului. A fost retrogradat... până la simplu muncitor. Nu se mai putea opri şi..., într-o clipă de neatenţie, ameţit, a călcat... În gol, de la etajul al şaselea al unui bloc în construcţie...

Trecuseră mulţi ani, Nely era elevă în clasa a XI-a de liceu... Era într-o primăvară. La ora de sport, colega ei de bancă a greşit la o săritură (s-a împiedicat de ceva, de fapt), a căzut şi şi-a fracturat mâna stângă. Profesorul a urcat-o în maşina lui şi a dus-o la Spitalul de Urgenţă. A mers şi Nely cu ei...

Tocmai ieşeau: fetei îi puseseră mâna în ghips şi voiau să plece.

Atunci a sosit o „Salvare”. Din maşină, doi sanitari au scos o targă pe care se afla un bărbat. Nely i-a văzut faţa şi a tresărit. S-a apropiat... Cel de pe targă era tatăl ei... Doar capul îi rămăsese întreg...

L-a strigat, înfiorată...

Omul a deschis ochii... „Nely, fetiţa tatii!” a exclamat, recunoscând-o şi, pe chipul de ceară, au început să se prelingă două şiruri de lacrimi. Apoi a leşinat, pierzându-şi cunoştinţa...

— E zdrobit rău, domnişoară! i-au spus sanitarii...

A rămas la spital, să aştepte rezultatul operaţiei... Ion Tudoran n-a mai putut fi salvat...

Nici n-avea cine să-l îngroape. Întreprinderea a dat din colţ în colţ, oferind, până la urmă, o neînsemnată sumă do bani – pentru sicriu şi pentru cruce – şi un camion, care să-l ducă până la groapa săpată într-o margine de cimitir îndepărtat.

În afară de Nely, nimeni n-a lăcrimat pentru Ion Tudoran. În ciuda purtării atât de urâte a tatălui (în tot timpul, de când plecase de-acasă, nu le dăduse aproape nici un ban,

deşi era obligat prin lege la o anumită sumă), fata îi purtase o afecțiune tainică, mai ales de când descoperise că semăna atât de mult la chip cu el. (Avea o fotografie de când era tânăr, pe care o ascunsese undeva; din când în când, o căuta şi o privea cu nostalgie...) Fosta soție, mama fetelor, a rânduit cele necesare pentru înmormântare, dar atât; era prea încrâncenată în durerea pe care i-o provocase, părăsind-o, ca să-l poată ierta măcar acum...

„Mamă, dar a murit!” i-a spus Nely, văzând-o ca de piatră.

„Nu, fata mea, nu pot! Pentru mine, el a murit de-atunci! L-am plâns în toți anii ăştia... Acum nu mai pot!...”

... Din toamnă, a început să se pregătească singură (n-avea bani pentru meditații), ca să dea examen de admitere la Medicină. Între timp, profesoara ei de limba română a pus în scenă o piesă de teatru. Ea, Nely, a interpretat rolul principal. La spectacol, dat pe scena liceului, s-a nimerit să asiste şi un actor tânăr, văr al unei eleve. A plăcut-o foarte mult. A felicitat-o în mod special, după spectacol, asigurând-o că are talent şi îndemnând-o să se pregătească pentru *actorie*. S-a oferit să-i dea lecții..., fără bani... Încântată, dar şi naivă, desigur, fata a primit... În scurt timp, s-a îndrăgostit de el, i s-a dăruit (deşi tânărul era însurat şi avea ții o fetiță), iar rezultatul a fost că, în vară, n-a intrat nici la *Teatru* – a fost respinsă din faza probelor de aptitudini – şi nici la *Medicină*.

Cu sufletul pustiu şi fără nici un rost, şi-a adus aminte că ştie să cânte şi să danseze... Un fost coleg i-a făcut cunoştință cu patronul unui bar, dintr-un cartier mărginaş. A trebuit să se culce cu el ca s-o angajeze...

A început să cânte... şi, chiar de la debut, a avut şi succes... Faptul i-a dat încredere şi i-a deşteptat speranțe... În scurt timp, a dobândit un public care frecventa barul mai

ales i n s-o vadă şi s-o asculte pe ea... Era, într-un fel, mulţumită.

Atunci au apărut două nenorociri. Mai întâi i s-a îmbolnăvit mama. N-o durea nimic anume, se usca însă văzând cu ochii – carnea de pe ea a început să se stafidească, să dispară de sub piele... Femeia a slăbit cincisprezece kilograme, de-abia se mai putea ţine pe picioare. Sigur că a alergat la doctori, la mulţi doctori, care şi-au tot dat cu părerea, fără ca vreunul să-i stabilească precis un diagnostic, în timpul acesta, acasă, pe noptiera femeii, se adunau mormane de medicamente, care însemnau, în cea mai mare măsură, mormane de bani... aruncaţi pe apa sâmbetei... Un singur rezultat: o anume stagnare a evoluţiei.

Iar a doua nenorocire... Intr-o seară, cântase parcă mai frumos decât oricând. Lansase şi o melodie nouă, patetică, dureroasă, pe care ea o trăia cu lacrimi în ochi. Publicul era cald, impresionat... Apoi, la alte melodii ritmate, a şi dansat – îşi făcuse o toaletă nouă, cu tendinţă spre „sexy”, care-i punea admirabil în evidenţă trupul ei „magnific”, cum se exprimase cineva, un bărbat de la o masă din apropierea scenei, chiar în seara aceea...

... Atunci a chemat-o patronul, care a condus-o până la o masă, făcându-i cunoştinţă cu... *el*...

Venise anume s-o vadă; auzise despre ea (îi spusese şoferul lui, haidamacul cu cicatrice pe obraz, care frecventa, din când în când, localul...).

Dacă ar fi ştiut patronul ei ce urma să se întâmple, ar fi ascuns-o, pur şi simplu...

I-a oferit de trei ori câştigul de la bar şi i-a spus că vine peste o săptămână să afle răspunsul. Iar când a venit, a urcat-o în „Mercedesul” său şi a dus-o să-i arate o casă. Când a văzut că-i place, a scos din geantă un act de proprietate asupra casei... pe numele ei, al lui Nely... Peste

alte două zile, i-a oferit un inel cu briliant şi o brăţară. Acum ştia totul despre ea şi despre familia ei. A promis s-o ajute pe mama fetelor, iar pe sora ei s-o ţină la facultate, când termină liceul (ajunsese în clasa a XII-a)...

Nely a fost copleşită... şi astfel a început adevăratul ei calvar... A părăsit totul – visuri, bucurii... Avea, în schimb, avere şi chin... Nu nimerise cel puţin peste un bărbat normal: urât, scârbos, dar normal. Nu, ăsta era... şi fata simţea, de fiecare dată, o stare de vomă numai când se gândea la ceea ce era obligată să facă pentru el...

40

Ca în fiecare dimineaţă, doamna Elvira face o pasienţă, în timp ce îşi bea cafeaua. Şi, ca de obicei, Romeo, cotoiul, o „asistă”, din fotoliu.

Se aude scârţâitul scării, dinspre mansardă.

— Romeo – i se adresează bătrâna –, asta nu e *treapta* a *cincea*.

— Miau! aprobă cotoiul.

Doamna Elvira deschide uşa: un om cu ochelari negri şi cu baston alb, un *orb* deci, coboară scara.

— Vă rog, nu leşinaţi! Tot eu sunt, Ionică! strigă studentul alergând pe scări spre a o prinde, eventual, ca să nu cadă.

— Dar ce s-a întâmplat, maică?

— Azi am de jucat un rol!...

— Gata, bătrâne? întreabă Mihai, care apare din camera lui. Sărut mâna! se adresează el apoi doamnei Elvira.

— Doamnă, eu sunt „orb”, iar el e „calul troian”!

— Pe aşteptăm? Hai la lupta cea mare!... adaugă Mihai, luându-l de braţ şi plecând.

— Doamne, aici e ceva necurat! murmură bătrâna privind uluită în urma lor şi făcându-şi cruce.

*

Dinspre magazinul „Raiul copiilor”, „orbul” Ionică se apropie cu paşi grăbiţi de gura metroului. Văzându-l, două cucoane întorc, mirate, capul după el.

— Vine! îl anunţă Ionică pe Mihai, care aştepta lângă o tonetă de ziare.

Mihai îşi aranjează ţinuta şi porneşte în direcţia dinspre care venea... Nely. Pe măsură ce se apropie, fata, care l-a observat, parcă nu-şi poate desprinde privirea de pe chipul lui.

Când ajung faţă în faţă, Mihai îi şopteşte:

— Să nu-mi spui că semăn cu agentul federal Cooper...

— Ba da! M-am şi îndrăgostit de el aseară!... Dar pe dumneata te cunosc mai de mult!

Mihai o priveşte mirat.

— De unde?

— „AMORE MIO”! exclamă fata, aţintindu-l în ochi şi zâmbindu-i.

— Atunci, pot să vă însoţesc? întreabă Mihai.

— Cu plăcere! răspunde Nely, privind în fugă spre magazin. Apoi, pornesc împreună.

Ionică a asistat cu gura căscată la *succesul* lui Mihai.

— Cum face ăsta, domnule? Cum face ăsta, domnule, de-i reuşeşte? bombăneşte el, învârtindu-se în neştire pe trotuar.

Ridicând „privirea”, dă cu ochii de plutonierul-major nea Marin, care, parcă, îl aţinteşte. Ionică a îngheţat. Bastonul... de „orb” a început să tremure pe asfalt. Broboane de sudoare îi apar pe frunte.

Nea Marin se apropie încet de el:

— Doriți să traversați? îl întreabă politicos, apucându-l de braț...

Ionică bâlbâie ceva neinteligibil.

Polițistul oprește, pentru câteva clipe, circulația şi îl ajută să treacă pe partea cealaltă a străzii. Ionică îl priveşte speriat de după ochelari, în timp ce bastonul îi bâțâie în mână ca bolnav de spaimă...

— Mulțumesc! îngână „orbul” şi, luând-o la picior, dă colțul străzii, se opreşte şi, oftând uşurat, îşi şterge fața de transpirație.

41

Într-o sală de repetiție de la Academia de Muzică, Mihai cântă, la harpă, o melodie duioasă... Trăieşte din plin tihna şi visarea pe care cântecul i le strecoară în suflet.

Iată însă că pe culoar se aud paşii apăsați ai Danei şi ai lui Ionică. Studentul – de data aceasta cu un nou deghizament: perucă roşcată, mustăcioară de aceeaşi culoare, ochelari... de soare – abia se ține de ziaristă, care a pornit parcă la atac...

— Nici vorbă! îl cunosc eu! îi replică Dana tăios şi intră, furioasă, în sala în care repeta Mihai. Cunoştea locul, se mai întâlniseră şi altă dată aici, dar nu în această stare sufletească.

— De ce n-ai avut curajul să-mi spui tu? se repede Dana cu vorbele. „Cal troian”, da? Domnul vrea să facă pe cuceritorul irezistibil?! completează, trăgând de o coardă de la harpă.

Luat prin surprindere, Mihai se ridicase de pe scaun şi o privea încurcat... Îşi revine după câteva secunde şi încearcă să preia *frânele* situaţiei:

— Dar, dacă nu-i fac un pic de „curte”, tu crezi că aia e proastă să-mi spună aşa, în mijlocul străzii, ce *afaceri* cu *droguri* învârte boss-ul ei?

— Vezi? Te-ai dat de gol! se avântă, din nou, Dana. Îţi trebuie *atmosferă, intimitate, alcov*! Ca să nu zic *aşternut*! Parcă n-aş şti eu ce-ţi poate pielea!

Mihai se enervează:

— Şi-atunci, cu prăpăditul ăsta ce facem? întreabă el cu glas mâhnit.

Dându-şi seama că situaţia e pe cale să pericliteze prietenia dintre cei doi, Ionică se hotărăşte să se sacrifice:

— Uite ce e, mă – se adresează el, serios, Danei şi lui Mihai, scoţându-şi peruca, mustaţa şi ochelarii –, decât dihonie între noi, mai bine mă predau încă o dată!

— Acum chiar că eşti bun de balamuc! i-o retează Mihai.

Dana devine mai conciliantă...

— Şi, mă rog, întreabă ea, insinuant, unde te-ai gândit să te întâlneşti cu *dânsa*... Asta, dacă nu este un secret. ..

— Dana, să ştii că eu nu glumesc! reia Ionică.

— Tu să taci! îl repede ziarista. Vreau să-l ascult pe *prietenul* tău... Aud?!...

— Păi..., se „gândeşte” Mihai, la o cofetărie, la un bar, la un bar de zi – rectifică el repede.

Dana fierbe câteva clipe şi apoi îi ordonă:

— Jură că n-o duci acasă!

Mihai înghite în sec, uitându-se, în fugă, spre Ionică. Apoi coboară privirile, spunând:

— Jur!

— Nu aşa! Uită-te în ochii mei: juri?

— Jur! Dar, în aceeaşi clipă, fără să vadă Dana, îşi încârligă două degete, în semn că jură strâmb.

— Ionică, eşti martor!
— Cu ochii şi cu urechile mele! răspunde studentul-actor, făcând şi el acelaşi semn…

42

Sanda şi Florin se plimbă pe-o alee din Cişmigiu. Au ajuns mai devreme, ca să aibă timp şi de o plimbare, înainte de intrarea la ore.
— De fapt, *cartea cea mare* acum se joacă! îi spune Florin, în continuarea discuției… Nu se poate ca Nely să nu ştie care sunt chichițele afacerii…
— Bine, şi tu ce crezi? Că ea e atât de fraieră, încât să-i spună lui Mihai ce ştie?
— A, nu-l cunoşti pe Mihai! E de-ajuns să spună: „Sesam deschide-te!” şi toate fetele îi cad la picioare. Are băiatul *metode*! precizează Florin, zâmbind.
— Şi-ți predă şi ție „lecții”?
Florin se amuză:
— Eu am un profesor mai bun – pe Ionică!
— Pe cine?
— Da, ce te miri? Am luat şi notițe! adaugă liceanul, izbucnind în râs...
— Nu mai spune? Şi… când le *citim*?
— Ai vrea? întreabă Florin, cu ochi lucitori.
— De ce nu? bravează Sanda. La urma urmei, nu suntem noi *şcolari*? Trebuie să învățăm, nu?… De toate! adaugă ea cu cochetărie.

43

La o masă dintr-un birou redacțional, Dana îşi pregăteşte reportajul despre violență. Dă drumul reportofonului şi ascultă.

„... Dumneavoastră ce părere aveți despre violență?”

„Excelentă, domnişoară!” se aude răspunsul lui *Sherlock Holmes*.

Fata apasă pe buton şi derulează mai repede. Ascultă din nou:

„... Scara violenței este perfidă: cine a apucat să pună piciorul pe prima treaptă va fi tentat să sară şi peste a treia şi... peste a cincea... Şi astfel, cu cât urci, prăpastia devine tot mai adâncă!”... Cea care vorbeşte – o profesoară, probabil – are o voce sentențioasă.

Cu un gest nervos, Dana opreşte reportofonul:

— Mda! „Treapta a cincea”! murmură pentru sine şi, în câteva secunde, se încarcă de nelinişte. Se ridică brusc şi începe să-şi strângă lucrurile.

*

Geta, împreună cu câteva colege ale sale probează... rochii de mireasă.

— Bravo, fetelor! le spune asistentul, trecând printre ele. Epatante! Ravisante! *Nec plus ultra*! (Dincolo de asta nu se poate!) Rupem gura târgului!...

Fetele îşi dau coate şi zâmbesc, cunoscând stilul gongoric al asistentului.

— Dar nu uitați – continuă mustăciosul: sâmbătă, la ora 13!... Geta, cu muzica s-a aranjat? Trebuie să fie astrală, celestă, cor de îngeri!...

— E gata, domnule profesor: i-am şi dat telefon domnului Mozart! răspunde Geta, „serios”...

— Drăcoaico! o ameninţă asistentul, făcând un gest cu arătătorul.

Intrând în încăpere, Dana o caută din ochi pe Geta. Îi face un gest discret şi cele două fete se retrag într-un colţ mai ferit.

— Ce e aici, la voi, dragă, *mirese* la xerox?

— O chestie de binefacere! Spectacol! Să atragem cumpărători. Avem şi un magazin. Ne-am dat naibii, intrăm şi noi în afaceri! răspunde Geta.

— Milionăreasă să te văd! Dar acum vii cu mine!

— Iar e ceva cu zăbăucul ăla?

— Nu cu al tău, cu al meu, de data asta! Hai să mergem!

— Unde?

— Să vezi şi tu cum mă înşală cu farfuza aia de secretară.

— Vezi-ţi de treabă, Dana, Mihai e băiat serios!

— Deci nu crezi!

— Nu!

— Şi nici nu vii!

— Nu pot să plec acum!

— Atunci, salut! spune Dana, întorcându-i spatele...

44

Nely şi Mihai se află faţă în faţă, pe două fotolii. Pe micul ecran, se derulează aceeaşi casetă cu imagini care o înfăţişează pe Nely, cântând...

— Înţelegi acum de ce mă aflu la tine? izbucneşte fata şi, ridicându-se, se aşază în genunchi, în faţa lui Mihai... Viaţa mea e un iad!... M-am săturat!... Nu mai pot să-l suport! Şi

începe să-l sărute pe Mihai, care se retrage uşor spre speteaza fotoliului... Îl urăsc! Îl urăsc! exclamă ea, sărutându-l tot mai pătimaş.

— Nely, Nely! încearcă Mihai s-o tempereze.

— Dar n-am ce să fac... Serviciul, casa pe care mi-a cumpărat-o, bijuteriile..., doctorii şi medicamentele pentru mama..., totul se află în mâinile lui. Pe Marina, soră-mea, a promis c-o va ține la facultate... Viața asta nenorocită... m-a robit, m-a făcut să-mi fie ruşine de mine..., spune ea plângând şi deschizându-i un nasture de la cămaşă. De un an şi jumătate, de când sunt în „slujba” lui, n-am îndrăznit să ridic ochii spre un băiat care să-mi placă! înțelegi? adaugă, asaltându-l, din nou, cu sărutări pătimaşe...

— Nely, fii cuminte! Te rog, fii cuminte!... spune Mihai aproape sufocat de un sărut prelung...

În mansarda lui Ticuță, Ionică a terminat de legat o oglindă, în unghi oblic, de o perie cu coada lungă, pentru păianjeni... Acum o coboară de la fereastra sa până în dreptul ferestrei deschise, de la camera lui Mihai...

„Mamăăă!” exclamă studentul, ducând o mână la ochi..., dar priveşte apoi cu aviditate scena erotică dintre Mihai şi Nely.

*

În bucătărie, urcată la locul de „pândă” cunoscut, doamna Elvira priveşte atentă şi ea prin ochiul de geam:

„Văleu, îl zobeşte pe bietul băiat! „ rosteşte cu îngrijorare, rămânând, totuşi, să vadă mai departe „scena”...

*

„Dacă aş fi legat şi un microfon de oglindă, ce grozav ar fi fost, auzeam şi toată discuția!” se gândeşte Ionică. Privind prin fereastra deschisă, spre stradă, deodată o vede pe Dana apropiindu-se de casă. Ridică repede oglinda şi, după ce-o lasă undeva, îşi pune mâinile în cap, văitându-se:

— Ei, până aici ne-a fost! Acum s-a terminat cu noi!

*

Dana urcă în fugă scările spre camera lui Mihai. Ascultă la uşă. Aude zgomote... confuze, indistincte...

— Mihai! Mihai! Ştiu că eşti înăuntru!

Dar, din cameră, nici un răspuns.

Învinsă de emoție şi încordare, fata izbucneşte în plâns.

...Prin uşa întredeschisă, Ionică priveşte toată întâmplarea. Strânge din ochi, ca şi cum n-ar vrea să mai vadă nimic şi se retrage încet..., fără să închidă.

Dana începe să coboare scările. Aducându-şi aminte de ceva, se întoarce şi, plină de năduf, izbeşte cu piciorul în „treapta a cincea”...

Ionică se plimbă agitat prin mansardă, bombănind: „Ce ți-am făcut, Mihai, ce ți-am făcut!... Iartă-mă, bătrâne!'4...

Doamna Elvira, stând în uşa bucătăriei, îl aude. Priveşte, mirată, spre mansardă...

*

În cameră, cei doi au înghețat când au auzit-o pe Dana. Îşi țineau şi respirația. După plecarea acesteia, Nely, goală puşcă, s-a repezit spre camera de baie.

Mihai, într-o stare de confuzie, se ridică şi, mergând în fața oglinzii, îşi altoieşte o palmă zdravănă şi exclamă:

— Domnule, eşti un măgar...

Auzindu-l, doamna Elvira priveşte nedumerită, de data aceasta, spre camera lui Mihai:

— A înnebunit lumea, maică! spune ea, traversând coridorul şi intrând în propria sa cameră. Înțelegi, Romeo? adaugă acum către fidelul ei confident. Ăştia toți sunt nebuni! Ascultă la mine: nebuni!...

45

Pe discul unui telefon public, Mihai formează numărul Danei.

Ionică, spăsit, stă lângă el, „ținându-i pumnii”. În apropiere de ei, doi indivizi lipesc un afiş pe un panou.

— Dana, succes mare! Trebuie să te văd imediat! spune Mihai, făcând cu ochiul spre Ionică.

— Eu nu vreau să te mai văd niciodată! se aud în receptor vorbele hotărâte ale fetei.

— Ce, ai înnebunit? E vorba de *problema* aia...

— Cunosc *problema*: nu mai avem ce vorbi! răspunde, cu asprime, Dana şi-i închide telefonul...

— Am îmbulinat-o, fratele meu! rosteşte Ionică, fiert.

— Lasă „bulinele” şi vino cu mine! îi comandă Mihai.

Dar, în acel moment, ochii i se opresc pe cei doi indivizi care acum se îndepărtează. Sunt cei care au atacat-o pe Dana în Cişmigiu. Chipul lui Mihai se întunecă.

— Mă, eu parcă îi ştiu pe ăştia! spune Mihai, întorcându-şi privirea spre afiş. Se îngrozeşte: imaginea – o reclamă de film – înfățişează o fată moartă. La gâtul ei străluceşte un lănțişor de aur...

Înspăimântat, Mihai porneşte în fugă de-a lungul trotuarului... Ionică nu înțelege nimic...

*

Ajungând la apartamentul Danei, apasă înfrigurat pe butonul soneriei... Aşteaptă câteva secunde, dar nimeni nu se apropie de uşă, nimeni nu deschide. Dinăuntru, se aude o muzică ciudată...

Neliniştit, cu gesturi precipitate, Mihai descuie uşa (avea şi el o cheie) şi intră... In fața ochilor, cu chipul însângerat, Dana zace pe canapea.

— Dana! mai apucă să strige Mihai şi cade leşinat pe un fotoliu.

Fata deschide ochii şi, văzându-l, se îndreaptă spre el... În drum, luând un prosop de pe măsuță, îşi şterge... masca de roşii de pe față.

— Mihai! Mihai! i se adresează ea, scuturându-l. Dar băiatul continuă să rămână leşinat.

Fără să stea mult pe gânduri, Dana îi aplică două palme zdravene şi-i aruncă şi un pahar de apă pe față.

Mihai îşi revine.

— Nu te-au omorât!... exclamă el bucuros, întinzând brațele să-i cuprindă picioarele...

— Tu mă omori! răspunde fata, îndepărtându-se. Apoi se întoarce şi adaugă: Să ieşi imediat! Degeaba joci teatru! Ți-am spus: nu mai avem ce vorbi!

— Da, dar eu am! răspunde Mihai.

— Vorbeşti la pereți!

— Atunci, stimate perete şi stimați pereți, aflați că... Între pereții unde m-am aflat... am descoperit un lucru nemaipomenit! declară el în reportofonul Danei, pe care îl luase, involuntar, de pe masă. Dar, dându-şi seama că se află în postura lui Cooper, îl pune, ca ars, deoparte...

— Da, că ți-ai călcat jurământul! exclamă Dana, cu năduf.

— ... Am aflat că *POLIȚIA* a făcut percheziție la boss-ul de la „Raiul copiilor”, chiar în noaptea arestării lui Ionică... Nici urmă de drog!... Dar, mâine, prin vama Giurgiu, un IIK. al firmei „Ablay”, din Istanbul, va intra cu un nou transport de... păpuşele! Şofer – omul „nostru” cu cicatricea; ajutor de şofer – vânzătorul de la raionul de păpuşi. Tirul ne vii conduce... la *depozit*!...Din investigații, a rezultat că sursa de informații, adică secretara, nu este implicată în afacere... Ei, ce aveți de spus, iubiți „ascultători”?...

Urmărindu-l, totuşi, interesul Danei a crescut cu fiecare informație nou aflată...

— Şi cu chicotelile? întreabă ea.

— Ce chicoteli?!...

— Eram la uşă! Te-am strigat şi n-ai răspuns.

— Cum să răspund, dacă eram la... cofetărie?! Mă îndopam cu savarine.

— Dar am auzit cu urechile mele! susține fata.

— Baba, dragă! Vorbeşte cu Ticuță al ei!

— Şi parfumul acela franțuzesc, ce năvălea pe sub uşă?...

— A, de la Romeo, cotoiul! îl parfumează doamna Elvira, că, altfel, zice că n-are succes la pisicile din mahala! A mai îmbătrânit şi el, ce să-i faci!...

Dana face un gest de exasperare:

— Mincinoşii secolului! O adevărată calamitate sunteți pe capul bietelor femei!...

— Şi *pontul* cel mai tare ştii care e?

Dana îl priveşte curioasă.

— ... A fost şi nu mai e! Azi îl vedem... şi nu e! Că de aceea a luat plasă POLIȚIA!

— Adică?

— Mai prozaic: băieții şi-au schimbat depozitul. Asta e!... Unde e?!...

Dana s-a mai liniştit...

— Şi cum putem afla? întreabă ea, intrând „în plasă”.

— Asta rezolvă băiatul! Mâine seară: Giurgiu, TIR, codiță până la depozit...

— Şi dacă ți se întâmplă ceva? întreabă fata, neliniştită.

— Nu-ți face griji: sunt *singur* pe lume!...

*

— Ce-ai făcut, mă? îl întreabă Ionică, nerăbdător, când ajunge în stradă.

— Catastrofă! Şi, măcar de-ar fi fost ceva!

— Cum adică? Doar te-am *văzut*... În oglindă!...

— N-ai văzut nimic! Dacă ai fi şi auzit... Am fost tot timpul pe post de *confident* şi... de Cooper... Crezi că mi-a mai ars de amor? Aşa că... pătimesc degeaba!...

— Mă, nu-mi vine să cred!... Era acolo o „luptă" între voi, de-ți venea să sari pe pereți... Pe mine nu mă duci!... Dar, mă rog, nu mă bag!... Să fie clar însă: la Giurgiu eu plec! spune Ionică ferm. V-am dat şi aşa destule dureri de cap.

— Mergem amândoi atunci! hotărăşte Mihai.

— Nici vorbă! Tu eşti băiat frumos, sari în ochi! Pe când cu *mă fac* cum vreau şi mă fofilez...

— Şi, dacă...

— O să aveți voi grijă de Florin şi de Getuța!... se roagă Ionică, întristat de-a binelea...

46

Este, din nou, dimineață. În camera ei, doamna Elvira îşi face obişnuita pasiență, sorbind din cafea.

— Miau! Miau! se agită Romeo.

— Ce e, băiatu' mamii? Ce s-a întâmplat: ai rămas cu gândul la vreo jună? îl întreabă, cu afecțiune, bătrânica.

— Miau! Miau! repetă cotoiul.

— Am înțeles, probleme prozaice! declară stăpâna, luându-l în brațe, să-l scoată afară.

Deschizând însă uşa, dă un țipăt scurt şi îl scapă jos pe Romeo: întors cu spatele, cineva, un bărbat, alunecă pe balustradă ca pe tobogan. Doamna Elvira se pomeneşte în față cu... un „mecanic".

— Am vrut să nu vă sperii, doamnă, să nu mai scârțâie scara... Tot eu sunt, Ionică...

— Alt „rol", maică? întreabă băbuța, ducându-şi mâna la inimă.

— Alte măşti, aceeaşi piesă, stimată doamnă! Sărut mâna!

— Piesă, piesă, dar prea multe măşti! rosteşte doamna Elvira, privind bănuitoare în urma lui...

47

— Întâi a fost *Ticuță*! Ați auzit de el... Cu *nudurile*!...

Şi, dintr-o dată, *orb*! Bâjbâia pe scări... Acum, *mecanic*!...

Cică... „alte măşti, aceeaşi piesă"! Problema e... care „piesă"? întreabă bătrânica zâmbind.

Sherlock Holmes, în biroul căruia se afla, o asculta cu atenție şi cu plăcere.

— Doamnă Elvira, vă mulțumim foarte mult! îi spune el.

— Dar de unde ştiți că mă numesc Elvira?

— Hm! Doamnă, *POLIȚIA* ştie tot! răspunde maiorul schimbând luleaua.

— Mă anunțați şi pe mine când... se termină „spectacolul”?

— Bineînțeles – strada Florilor, nr. 7!

— Şi asta ați aflat?

— V-am spus: *POLIȚIA* ştie tot... şi încă ceva pe deasupra...

Rămasă fără replică, doamna Elvira face o plecăciune şi iese..

48

Tot drumul, în tren, se gândise cum o să se descurce... Acum ajunsese de câteva ore şi tot aştepta... Ar fi vrut să întrebe vameşii dacă ştiu ceva despre posibila sosire a unui TIR al firmei „Ablay” ..., dar şi ei l-ar fi putut întreba „în ce calitate” se interesează... Sigur, ar fi putut să spună orice, că reprezintă, de pildă, magazinul „Raiul copiilor”, din Bucureşti, beneficiarul importului, sau oricare altă minciună. Bine ticluită, aceasta n-ar fi deşteptat suspiciuni. Un lucru ar fi rămas însă descoperit: la sosire, vameşii lc-ar fi comunicat, cu siguranță, celor de pe TIR că cineva s-a interesat de ei... Şi-atunci pe unde ar fi scos cămaşa?

De aceea bietul Ionică, oricărui imbold venit de dinăuntru, era nevoit să-i dea câte un bobârnac, obligându-l să rămână cuminte, la locul lui, liniştit şi... necunoscut. Iar el, cu ochii mari, cu urechile ciulite, se strecura prin puzderia de autoturisme, camioane, microbuze, TIR-uri etc., etc., care-şi aşteptau rândul spre a intra ori a ieşi din țară...

Obosise, i se făcuse foame, îi era somn... Ar fi vrut să se culce undeva, într-un pat moale şi bun, şi să nu mai ştie de nimic. Pentru somn, ar fi renunțat şi la mâncare, poftim!

Dar, unde? Şi parcă spre a dormi… la Giurgiu bătuse el drumul?!...

Îi veni să râdă... Înghiți însă şi râsul, ca să nu atragă atenția celor din jur… „Ia uitați-vă la ăla – ar fi putut să spună cineva, văzându-l –, râde singur, săracu'!...”

Şi, ca de fiecare dată când rămânea, fie şi numai pentru câteva clipe, cu el însuşi, se gândi la Geta. „Oare ce-o fi făcând ea acum?!...”

*

— Zău dacă te mint, Dana: mi se zbate ochiul drept! tocmai îi spunea Geta, la telefon, prietenei sale. Mi-e frică să nu i se întâmple ceva..., ce, e dejoacă? M-aş duce până la Isoscel!…

— Am înțeles! „Antenele”! Atunci, cântă-i „La mulți ani!” şi din partea mea..., că e ziua ei! se aude vocea Danei în receptor…

— Împlineşte tot *cincizeci* de ani? întreabă Geta, râzând…

— Cred că da, e un *prag* peste care nu mai are putere să treacă...

*

TIR-ul pe care scrie, cu majuscule, „ABLAY” – Istanbul sosise, în sfârşit… Inima lui Ionică bate precum clopotul de la Mitropolie: „Ei, acum să te văd, domnule scamator, cum intri tu în *alcovul mireselor* şi, mai ales, cum o să ieşi de-acolo, fără să... „, îl bombăneşte un gând care îi înfige, cu fiecare vorbă, în coloană, vârfuri de ace trecute prin foc…

Aşa cum se află, travestit în mecanic, nu atrage, fără îndoială, atenția. Se mişcă de colo-colo, ca şi când s-ar găsi mereu în drum spre o maşină… ce-l aşteaptă… Singura însă

pe care el o aşteptase constituia în aceste momente ținta privirilor sale..., pentru că vameşul tocmai îşi terminase controlul şi, coborând din TIR, se îndreaptă către birou. În spatele lui, şoferul cu cicatricea îl urmează cu nişte acte în mână...

Ionică se apropie la câțiva paşi şi, în clipa în care ajutorul de şofer – vânzătorul de la „Raiul copiilor" – urcă în cabină, el se strecoară, ca o zvârlugă, în interiorul TIR-ului şi se ascunde după nişte baxuri, ținându-şi respirația, de spaimă.

Şoferul se întoarce, închide uşile din spate şi... maşina pleacă...

*

În jurul unei mese, de pe care priveşte triumfal un tort cu etaj, ornat sărbătoreşte, zece-doisprezece elevi – băieți şi fete –, din clasa la care este dirigintă Isoscel, cântă, cu însuflețire, „La mulți ani!" Sfârşind, aplaudă cu toții, repezindu-se, totodată, să-şi sărute profesoara.

— Ho, că mă sufocați! le spune aceasta, îmbrățişându-i, la rândul ei...

În realitate, era sincer impresionată de prezența copiilor în propria-i casă, care, dacă n-ar fi fost „Ionică", să mai hămăie din când în când, ar fi arătat ca un spațiu pustiu, ca un muzeu al amintirii anilor ce se duc... Din generație în generație, elevii îşi transmiteau, precum într-o ştafetă de suflet, pe lângă atâtea alte *informații* despre Isoscel, şi această dată a venirii ei pe lume... Era un moment ce-i reînvia un lung şir de tristeți şi de-dureri, devenite şi ele însă frumoase, în înlăcrimata lumină a aducerii-aminte. Astfel că profesoara, care se apropia de momentul pensionării, era foarte bucuroasă că într-o asemenea zi se

afla înconjurată de zâmbete şi de suflete pe care ea le iubea, oricum ar fi fost acestea şi oricâte păcate ar fi avut...

În apartament intră acum Sanda şi Florin.

— Aţi sosit şi voi, puişorilor? îi întâmpină Isoscel.

— La mulţi ani, doamnă dirigintă! spun cei doi, oferindu-i un frumos buchet de flori... V-am adus şi o pisicuţă – adaugă Florin, des făcând un pacheţel.

— Sperăm să vă placă! rosteşte Sanda.

— Mie ca mie – răspunde Isoscel –, dar „dulăii” ăştia (şi arată un şir de căţeluşi), aduşi de colegii voştri, o să se dea în vânt după ea.

Şi nu apucă s-o aşeze bine pe o policioară, vizavi de căţei, că „Ionică” începe s-o latre...

— Amor mare, ce v-am zis! Au şi început *declaraţiile*!... Ei, şi acum să dăm lovitura la tort! propune profesoara, aducând un cuţit mare, de bucătărie.

— Doamnă, aţi uitat lumânările! spune Cristian cu o aproape insesizabilă ironie.

— Fără! răspunde prompt Isoscel. Oi fi eu de *mate*, dar nu ştiu să număr decât... până la *cincizeci*! Aşa că, tot ca în anul trecut, închipuiţi-vă că tremură deasupra cele *cincizeci* de flăcărui... E bine?

Copiii izbucnesc în râs, înghesuindu-se cu farfuriile, pe care şi le iau de pe masă, spre paleta cu feliile de tort. Singurul închiondorat, care priveşte galeş... spre Sanda, este Grig. Un ghiont discret al lui Cristian îl trezeşte, îndemnându-l să-şi ia şi el farfuria, spre a-şi aştepta *porţia*...

— Şi, dacă eşti cuminte, vine... şi „porţia” cealaltă! îi şopteşte, totodată, acesta. Grig scutură pe loc imaginile de vis ce-i bântuie fiinţa şi priveşte spre colegul său cu ochi strălucitori...

*

S-a înnoptat. TIR-ul îşi vede mai departe de drumul său, spintecând, cu luminile farurilor, întunericul...

În interior, Ionică se află în „exerciţiul funcţiunii”: tocmai a deschis un bax şi, ajutat de *unda* albă a unei lanterne, pe care a aşezat-o alături, deşurubează cu grijă „trupul” unei *mirese*...

„Evrica!” şopteşte el, deodată, fericit, dând cu degetele peste o punguliţă de plastic, soră cu cea pe care poliţiştii o scoseseră din *păpuşa* lui, nu cu mult timp în urmă. Ar vrea s-o rupă şi „să guste” praful. Da, dar el nu cunoaşte gustul drogului, ca să-l poată recunoaşte, şi apoi, cine ştie ce i se mai poate întâmpla cu acest „L.M.4” – substanţă intermediară, care urma să fie prelucrată (după cum aflase de la Poliţie şi-l mai lămurise şi Dana, fiindcă ea scrisese despre aşa ceva)?!... „Dar asta e, precis!” încearcă să se autoconvingă Ionică, simţind cum un val de linişte începe să-l mângâie din cap până în picioare...

*

Musafirii lui Isoscel – şi ei fericiţi – dansează în ritmul unui rock. Profesoara, care, o dată cu sosirea Getei, se retrăsese într-o altă cameră, îi lăsase singuri în sufragerie, rugându-i să aibă grijă de bunul ei renume – adică să nu facă zgomot prea mare, încât colocatarii să aibă motive „s-o expulzeze” din bloc...

Acum îşi pusese în funcţiune „sirena” interioară şi, umblând cu „antenele” pe urmele lui Ionică – fiindcă aşa îi ceruse iubita lui –, se concentra, se concentra...

— Nu ştiu ce să zic – rosteşte ea, la un moment dat Ionică e bucuros, e sigur bucuros, dar... se află în întuneric... Sau bucuria îi este întunecată... Nu e clar... : aşa... ca „uite popa, nu e popa”! Că e şi-un popă pe-acolo!

*

Culcuşit între două baxuri, Ionică doarme fericit. Un zâmbet larg îi luminează chipul. Visează că...

Deodată însă întinde un picior şi răstoarnă un balot care produce un zgomot puternic. Se trezeşte, speriat.

Maşina se opreşte...

— Ia vezi ce e! Parcă am auzit ceva..., se adresează şoferul vânzătorului.

Ionică a îngheţat. Calculează, în câteva secunde, planul de acţiune... Se apropie de uşa din spate şi se ascunde...

Ajutorul de şofer deschide şi urcă în maşină...

Cu agilitate de felină, studentul-actor se strecoară prin spatele lui şi, coborând în aceeaşi linişte, din câţiva paşi, ajunge la marginea şoselei şi se ascunde după un copac.

Omul din TIR a simţit parcă ceva: întoarce capul, se uită câteva clipe, dar îndreaptă puternicul fascicul de lumină al unei lanterne asupra mărfii din interior. Vede balotul răsturnat. Se apropie, îl ridică şi îl pune la locul lui. Apoi, mângâie cu lumina câteva pachete, la rând, netezind, la un moment dat, cu unghia, eticheta, puţin dezlipită, de pe faţa unuia dintre ele...

— Se răsturnase un balot, care n-a fost aşezat prea bine. L-am pus la locul lui! îl informează el pe şofer, în timp ce acesta demarează.

Din „ascunzătoarea” lui, Ionică vede cum TIR-ul este înghiţit de întuneric.

Imediat însă, din urmă, apar două lumini. Studentul iese în marginea drumului şi face semn. Pe lângă el trece în goană un autoturism care ţine parcă neapărat să ajungă cât mai repede TIR-ul.

Se apropie alte două faruri.

— Numai dacă treci peste mine, altfel nu pleci fără să mă iei, spune Ionică, postându-se în mijlocul drumului şi făcând semne disperate.

Maşina se opreşte.

— Domnule, vă rog..., ştiţi..., începe Ionică, apropiindu-se, dar, deschizând portiera şi văzând la volan... un preot, are o tresărire. Câteva clipe priveşte lung, fără un cuvânt...

— Pofteşte, fiule! îl invită popa...

Văzând rezerva lui Ionică, adaugă zâmbind:

— Eu nu aduc *ghinion* decât păcătoşilor!... La Bucureşti?

— Da, părinte! răspunde studentul, prinzând curaj şi aşezându-se mai bine în scaunul din dreapta şoferului...

— Dar cu ce ocazie aşa... singur, noaptea, pe drum?...

— Păi... am fost la un văr de-al meu – găseşte Ionică o minciună –, un văr care stă în satul... ăsta din spate (văzuse, când a oprit maşina, nişte lumini ale unor case, nu prea departe de locul în care se afla el)... Am venit cu trenul azi-dimineaţă şi... ba cu treaba, ba cu vorba... a trecut timpul. El s-a oferit să mă ducă la Bucureşti cu maşina, dar... n-a pornit afurisita, n-a vrut şi pace: bateria, electromotorul, Dumnezeu ştie ce-o fi având, dar n-a pornit! Şi, ce era să fac? Am ieşit în drum, mi-am zis că o să găsesc eu pe cineva, cu *inimă bună*, care să mă ia... Trebuie să ajung neapărat astă-seară acasă... Şi, ca să nu aştept prea mult, am luat-o la picior. Aşa m-aţi prins dumneavoastră din urmă...

— Da, da! exclamase popa, de mai multe ori, pe parcursul explicaţiei, vreme în care Ionică nu prea îndrăznise să se uite spre el...

Privindu-l acum cu atenţie, i se pare că zâmbeşte, de parcă ar spune: „Asta s-o crezi tu, băiete! Degeaba te străduieşti, că nu se prinde!”

Bănuielile îi sunt întrerupte însă de o constatare care îl face să tresară. „Măi, al naibii! îşi spune Ionică. Dacă îi dau

deoparte barba frumos pieptănată şi sprâncenele alea stufoase, popa seamănă perfect cu maiorul de la Poliție, ăla cu luleaua goală...”

Şi un drăcuşor, ce se răsuceşte în el, îl face să exclame:

— Părinte, da’ ce semănați cu un *prieten* de-al meu!...

— Zău?! Cu cine?

— Ei, nici nu îndrăznesc – se codeşte Ionică. Ăla e polițist... Ce să aveți dumneavoastră comun cu... Poliția?!...

— Căile Domnului sunt necunoscute, fiule! răspunde popa „în doi peri”...

*

Un taxi opreşte în fața vilei doamnei Elvira. Nely coboară foarte agitată. Plăteşte şoferului şi apoi intră grăbită în vilă...

Patronul, domnul Jean, care o urmărise tot drumul, oprise şi el, ta o distanță de circa cincisprezece-douăzeci de metri, „Mercedesul” său. O văzuse intrând în casă. Cu un aer gânditor, îşi aprinde o țigară de la bricheta de bord... Se reazemă de fotoliu şi inspiră adânc, închizând ochii...

*

Fata urcă, în grabă, scările către camera lui Mihai. Ajungând, bate la uşă, dar nu i se răspunde... Dinăuntru se aude cântec învăluitor de harpă...

Nely apasă pe clanță şi uşa se deschide.

Subjugat de acordurile melodiei, Mihai cântă mai departe, fără să audă. Deodată, degetele delicate ale unei femei îi acoperă ochii... Întorcându-se, o descoperă pe Nely. Chipul i se crispează.

— Nu mă alunga! se roagă fata. La *el* nu vreau să mă mai întorc niciodată!...

Siderat, Mihai încearcă să explice:
— Bine, dar eu...
În această clipă, cineva bate discret în uşă...
Cei doi au încremenit.
— Nely – se aude vocea calmă, sigură, a» patronului este o naivitate ce faci!
— O fi, dar cu tine am terminat pentru totdeauna! Cu orice risc! răspunde fata ferm.
— Azi-dimineață mi-a adus doctorul ultimele analize: singura şansă pentru mama ta este clinica doctorului Chaillot, din Elveția! se aude vocea imperturbabilă a domnului Jean... Te aştept afară, în maşină! adaugă el.
Nely pleacă ochii, învinsă. Izbucneşte în plâns...
... La postul său de „supraveghere”, cu uşa întredeschisă, doamna Elvira o vede coborând scările, cu paşi încărcați de durere...
În fața vilei, patronul îi deschide portiera.
Maşina demarează, pierzându-se în noapte...

*

Florin şi Sanda coboară scările... Petrecerea se terminase... Elevii plecaseră rând pe rând. Ei erau ultimii...
La primul etaj, băiatul face semn şi se opresc, fiindcă observă cum, în holul de la intrare, Cristian îi dădea lui Grig... un pliculeț ce arăta exact ca cele pe care le primiseră ei, Florin şi Sanda.
— Băiețică, îmi pare rău..., dar acum costă dublu! spune Cristian.
Pe chipul lui Grig apare imediat îngrijorarea:
— Nu am la mine decât cinci sute...
— Ți-l dau, totuşi, dar dacă nu-mi aduci restul mâine, am încheiat-o, altele nu mai vezi!

Florin coboară în viteză scările şi, apucându-l de guler pe Cristian, îi spune, scrâşnind:

— Vasăzică, tu eşti omul „care aduce fericirea41 cu „licoarea fermecată”, ... cu „întruchipările de vis ale Paradisului” ..., citează el câteva expresii din „bilețelul” primit nu de mult... Jivină eşti, nu om! mai adaugă, trăgându-i două palme răsunătoare.

— Ce, mă, ai căpiat? De unde ai scos tâmpenia asta? ripostează Cristian, scuturându-se din mâinile lui Florin.

— De unde? Uite de unde! țipă fratele lui Ionică repezindu-se şi scoțând, dintr-un buzunar al lui Grig, *pliculețul* incriminat.

— Ce te bagi, mă, unde nu-ți fierbe oala? sare Grig la el, luptându-se să-i ia plicul înapoi...

Între cei doi se angajează o încăierare aprigă.

Sanda intră între ei să-i despartă, dar nu reuşeşte.

Cristian profită de împrejurare şi se strecoară afară din bloc.

— Ce e aici? le strigă Geta, care tocmai iese din lift. Nu vă e ruşine? Potoliți-vă imediat, c-o faceți pe Isoscel de râs!... Florine!... țipă ea, încercând să-l tragă deoparte.

Speculând momentul, Grig îi aplică un pumn puternic în obraz, după care fuge...

Florin îşi pipăie obrazul, care a şi început să se umfle:

— Dacă mă mai „ajutai” puțin – i se adresează el Getei –, mă făcea „frumos” şi în partea cealaltă...

*

Cristian şi Grig erau speriați: dacă se popularizează povestea, puteau nu numai să zboare din şcoală, ci să ajungă chiar la puşcărie... ori în vreo margine de stradă, pe vreun morman de gunoaie...

Vina cea mai mare o avea el, Cristian...

De mai mult timp îşi făcea reproşuri, ştiind că o apucase pe un drum ce nu se putea sfârşi decât rău. De câteva ori se gândise să se oprească, să renunţe. Dar, de fiecare dată, apărea „omul cu cicatricea”, care-i fulgera pe lângă gât lama cuţitului, spunându-i: „Asta e, fecior, ai intrat în horă – nu mai există scăpare! Trebuie să joci până la capăt! Dacă te dai deoparte, cine să aibă încredere că nu te duci să *ciripeşti*?! Aici, adică pe acest *drum*, nu păşesc decât *învingătorii*! Restul – sunt *cadavre*! Noi, musai, să facem parte din prima categorie, căci...”

„Omul cu cicatricea” – Tudor Dobra se numea – era vecin cu el, cu bunica lui adică, în casa căreia Cristian creştea de când avea cinci ani. Atunci părinţii lui s-au despărţit, luând-o unul într-o parte, altul în alta. Au umblat cu cine au apucai, până ce s-au recăsătorit, fiecare cu altcineva, întemeindu-şi noi familii. Cristian a rămas astfel... al nimănui. O vreme l-a târât mama după dânsa, mai exact a urmat-o într-o garsonieră, unde s-a mutat după divorţ. Dar, în curând, camera aceea a ajuns un iad: venea acolo fel de fel de lume, bărbaţi, femei... Băutură, ţigări, destrăbălare, bătăi... alcătuiau pentru copil un „spectacol” care l-a îngrozit. Într-o zi a ieşit singur pe stradă, plângând. S-a urcat într-un tramvai. S-a aşezat pe un scaun şi nu s-a mai dat jos din vagon toată ziua. Spre seară, l-a observat vatmanul – o femeie – dormind într-un colţ. L-a luat cu ea, pentru că băieţelul n-a vrut să se mai întoarcă acasă.

A doua zi, femeia s-a prezentat cu el la poliţie. Au găsit-o pe mama lui, au găsit-o şi pe bunică, mama acesteia... Bătrânei i s-a făcut milă şi l-a luat cu ea, iar peste puţin timp l-a înfiat, schimbându-i numele din Panţuru, cum se numea după tată, în Dragomir. Aşadar, acum era Cristian Dragomir şi nu mai avea nici mamă, nici tată, pentru că băiatul n-a vrut să-i mai vadă în ochi de-atunci (cum nici ei nu s-au înghesuit să-l mai caute), ci doar *bunică*, o femeie

bună şi blândă, care l-a crescut ca pe un adevărat fiu, muncind din greu, cu acul, fiindcă era croitoreasă.

Cristian a fost un copil cuminte şi silitor. Terminase bine gimnaziul şi intrase la un liceu de prestigiu fără ajutorul nici unui meditator. Era un băiat bine dezvoltat şi nu urât. Citise mult – îi plăceau cărțile, ştia să vorbească frumos şi, în plus, avea un anume „lipici”, făcându-se simpatic oriunde se ducea. Față de fete, în realitate, trăia o anume sfială, dar făcea totdeauna pe grozavul, arătând, din acest punct de vedere, ca un „tip fără. probleme”...

Ei bine, toate aceste date ale ființei lui şi ale... vieții lui păreau să-i determine şi să-i asigure cel puțin o evoluție normală, dacă nu deosebită.

Sosise însă acest timp al tuturor libertăților, dar şi al abuzurilor de tot felul, al corupției şi al degradării...

În această ceață greu respirabilă, apăruse, într-o seară, cu vreo şase luni în urmă, Tudor Dobra, vecinul...

Îl considerase totdeauna un om cumsecade. Aşa îl ştia, de fapt, şi cartierul. Era şofer de meserie. Lucrase mult timp pe un autobuz. De aproape doi ani însă intrase în slujba patronului de la „Raiul copiilor”, a domnului Jean Priboianu. Acum avea mulți bani şi multe avantaje...

Despre bani i-a vorbit în seara aceea şi lui Cristian. L-a întrebat dacă nu vrea să câştige şi el... „Eşti băiat mare – i-a spus –, îți mai trebuie şi ție ba pentru una, ba pentru alta: o haină mai bună, pe care s-o îmbraci, o fată, mai multe, cu care să te distrezi, un cinematograf, o discotecă, un bar, un whisky, o țigară..., nu?!... Ce zici?”

„Mai e vorbă? Dar cum?...”

Şi i-a povestit, pe scurt, „cum”... El o să-i aducă *marfa*, iar Cristian o va plasa...

„Nu trebuie, neapărat, la tine la şcoală. Poate ar fi bine ca, o vreme, chiar să te fereşti... Dar ai foşti colegi de gimnaziu, care au intrat, desigur, pe la alte licee, pe la şcoli

profesionale, d-ăştia mai terchea-berchea, care nu prea ştiu bine despre ce este vorba... Îi păcălim şi-i prindem în laț, şi-apoi vin ei plângând după noi... Sigur, «praful» ăsta prinde şi la persoane... cum să spun, mai *sofisticate*, care aleargă după... *visuri* deosebite... Căutăm şi din ăştia, cu grijă, cu mare grijă... Le dăm tuturor prilejul... *să viseze*, după ce pun însă banii jos... Ei, ce zici?”

Cristian s-a speriat la început... Dar „omul cu cicatricea”, care, o dată ce deschisese vorba, nu putea, nu avea voie să-l mai scape din mână, i-a avansat pe loc o sumă importantă de bani – cincisprezece mii de lei.

„Uite, ia banii ăştia şi, peste două zile, vii să-mi spui ce-ai hotărât! Iar, din ceea ce vei vinde, partea ta este de treizeci la sută! Cei cincisprezece mii nu intră în socoteală, sunt aşa, de la mine!...”

Băiatul s-a hotărât pe loc, răspunsul fiind „Da!”

„Eram sigur – a exclamat şoferul nimeni nu poate scăpa din mână o asemenea ocazie! Facem, deci, târgul, cu două condiții însă: una – care să-ți intre foarte bine în cap şi anume că discreția cu care *lucrezi* trebuie să fie desăvârşită; cu alte cuvinte, asta înseamnă: la «o adică», nu mă cunoşti, nu te cunosc, «prafurile» le-ai «găsit»... Întâmplător, nu ştiai ce sunt, mă rog – te descurci, fiindcă orice vorbă despre... de la *cine, când, cum* înseamnă să-ți sapi singur groapa... Iar a doua condiție este absolut spre binele tău: să nu te pună dracu’ să guşti vreodată dintr-un asemenea «praf»! Dacă te simt că ai făcut-o, te omor, cu mâna mea te omor!... Noi împărțim «fericire» şi... ce-o mai ieşi din asta... pentru alții! Ne este de-ajuns! Ai înțeles? Dacă eşti în stare, bine! Dacă nu – ia banii şi du-te! Niciodată n-am discutat despre *aşa ceva*!”... şi-a încheiat *explicațiile* Tudor Dobra...

Cristian îşi dăduse cuvântul, deci a trebuit să se înhame... Aşa a început calvarul, pentru că, în scurt timp, a înțeles pe ce *golgotă* pornise...

De „descurcat” – nu i-a fost prea greu s-o facă... A găsit repede o mulțime de „clienți”, pe care, aşa cum fusese sfătuit, îi recrutase din zone îndepărtate de liceul lui. Şi, o dată „prinşi în laț”, aceştia îl căutau cu ochi supuşi şi plângăreți, ca nişte câini flămânzi şi bătuți... Cristian nu era un copil cu suflet rău. De aceea, în ciuda banilor, mulți, pe care îi câştiga, starea de suferință răspândită în atâtea ființe începuse să-l neliniştească. Încercările de a ieşi din joc... nu aveau însă *ieşire*! Orice vorbă care bătea, din când în când, spre o asemenea soluție, îl determina pe şofer să scoată dintr-un toc de piele groasă, pe care-l purta la spate, legat de curea, o lamă lucitoare ce se arcuia într-o mişcare fulgerătoare spre gât... „Asta e soluția!” era răspunsul ce-l primea.

„Aşadar, nu există decât continuare!” îşi spunea Cristian tot mai îndurerat. Şi, odată, la una dintre întâlnirile de la femeia aceea, Marilena, care se număra şi ea printre *clienții* lui Cristian, au căzut în capcană şi doi colegi din liceul lui, unul dintre aceştia fiind Grig. Marilena, care avea mai multe plicuri de la Cristian, le-a dat şi acestora... Apoi a trebuit să le spună de unde le are. Aşa au ajuns şi ei să se țină după el...

... În seara aceasta însă, Cristian fusese realmente surprins de violenta ieşire a lui Florin. „De unde până unde ştie el? se întreba, frământându-se. A observat – bufi, să zicem –, dar nu era obligatoriu să ştie ce se află în pliculeț. Ori a şi auzit, când i-am spus despre bani... şi a dedus... Şi, totuşi, acuzațiile referitoare la «tu eşti omul care aduce fericirea..., licoarea fermecată..., întruchipările de vis ale Paradisului» pe ce se sprijină? Astea de unde au apărut?”...

*

... Ele constituiau rezultatul „contribuției” lui Grig: el scrisese *bilețelele* îmbietoare şi, bineînțeles, tot el pusese cele trei plicuri cu drog în caietul lui Florin şi în cartea Sandei, lucruri despre care Cristian habar nu avea...

Le cumpărase chipurile pentru el, dar nu le folosise... Cristian chiar i-a spus: „Ia-o mai încet, prietene, că te duci de râpă! Şi nu vreau să mă blestemi pe mine, pentru că nu eu te-am băgat în necaz. Aş fi foarte bucuros dacă ai avea puterea să renunți. Ceea ce pot să fac eu este să nu-ți mai dau...”

„Nu, te rog!” exclamase Grig, speriat de perspectivă...

„Moartea albă” începuse să-i cucerească celulă cu celulă ființa. Şi la această suferință se adăuga celălalt soi de otravă care-i copleşea sufletul: imaginea celor doi colegi ai săi – fericiți, limpezi, sănătoşi. Simțea că nu-i mai poate suporta. De aici – tentativa de a-i atrage şi pe ei în *vârtej*. Numai că ochiurile învolburării se întorseseră tot spre sine, prinzându-l şi mai tare în spumegarea lor şi amenințând să-l tragă la fund...

„Oare ce se va întâmpla acum?” se întreba Grig, rătăcind singur pe străzi. În noaptea aceasta trebuia să se ducă din nou la patronul la care încărca şi descărca tot felul de mărfuri, punându-şi spinarea la bătaie, ca să câştige bani, bani cu care, în principal, plătea propria lui moarte. Le mai ducea câte ceva şi la ai lui, acasă, unde avea doi frați mai mici, un tată bolnav (pensionat medical, în urma unui accident de muncă) şi o mamă răstignită în fiecare zi pe crucea atâtor suferințe şi umilințe rezervate de viață.

„Oare ce se va întâmpla acum?” se încordează din nou gândul băiatului, care simțea că se sufocă. Plicul, cu praful de moarte, îi ardea palma în care-l strângea. „Trebuie să găsesc nişte apă, trebuie să găsesc nişte apă, să-l înghit!...” îşi priveşte ceasul de la mână... „La ora aceasta eram, de obicei, la patron!”... Îşi spune... „Şi dacă nu mă mai duc?

Dacă *nu vreau* să mă mai duc? Dacă nu vreau să mai muncesc?!... Şi dacă *nu mai vreau nimic*? *Absolut nimic*?!...”

O maşină trece pe lângă el, gata să-l lovească (traversa strada, fără să se uite). Suflul ei îi dă un fior, ca de moarte... „Iată, o clipă şi, gata! Scapi de toate!...”

... Şi, în clipa aceea, îi apare în faţă... tatăl său. Se mişcă încet prin cameră, scârţâind protezele ce-i înlocuiesc ambele picioare, de la genunchi. Chipul lui chinuit se luminează când îl vede pe el, pe Grig, intrând pe uşă. Omul acesta, care nu are nici patruzeci de ani, arată ca de şaptezeci... Trăieşte acum prin băiatul lui de care este nespus de mândru... „E frumos, e voinic, e bun, e harnic, învaţă bine!” îi spunea, într-o zi, unui vecin. Ce mi-aş mai putea dori?!... Poate să termine mai repede liceul, să lucreze undeva, să-i mai ajute şi pe ăştia mici...”

De-atunci începuse să muncească noaptea, la patron. Numai că, în scurt timp, a apărut Marilena, cu *pliculeţele* ei... Pe cel din palmă îl face acum mototol... Îl strânge mai mult, şi mai mult, ca pe un şarpe veninos pe care l-ai prins de lângă cap şi cu care te lupţi pe viaţă şi pe moarte: dacă, o clipă, îl slăbeşti şi îşi înfige colţii în tine, eşti pierdut. Deci, nu există decât o soluţie – sugrumă-l! „Sugrumă-l!...” strigă băiatul aruncând ghemotocul din palmă peste care îşi pune, degrabă şi cu ură, talpa pantofului, strivindu-l de asfalt până ce ultima firimitură albă capătă culoarea întunericului pe care-l simbolizează.

Cu o satisfacţie rară, împinge apoi, dintr-o singură mişcare, *umbrele* acelea spre o gură de canal, de lângă bordură. Respirând greu, ca după o teribilă luptă, porneşte cu capul sus, căutând parcă o stea pe cerul înnourat... „Trebuie să fie pe undeva, trebuie să apară!” se gândeşte... Iar mâine le va cere iertare, asta va face – va cere iertare Sandei şi lui Florin... Iar dacă ei vor dori să-i spună lui Isoscel, ori directorului, ori... poliţiei – n-au decât! Să spună!

El îşi va plăti datoria faţă de Cristian... Va lucra mâine noapte din nou şi-o va plăti... I-ar fi dat plicul înapoi, dar... nu-l mai are! L-a pierdut! Asta e, l-a pierdut!...

49

Reuşiseră s-o convingă pe Geta să nu spună nimănui despre incident: nici lui Isoscel, nici lui Ionică, nici lui Mihai, nici Danei...

— Mai ales Danei – remarcase Florin. Ea e-n stare să ne dea imediat la „gazetă”... Parc-o şi văd clamând: „Săriți, oameni buni, *moartea albă* se plimbă prin şcoli! S-o oprim! S-o gâtuim!...”

— Dacă înțeleg eu bine, eşti ironic, tinere!

— Haz de necaz, Geta!... Dar vrem să dăm *singuri necazul* deoparte.

— Nu vrem să ajungă numele liceului în gura batjocoritoare a cine ştie cui! a adăugat Sanda.

— Îi punem noi „cu botul pe labe” pe Cristian şi pe Grig – spune, cu hotărâre, Florin. De altfel, cred că Poliția..!

— Ce e cu Poliția?

— ... Sper că nu doarme în cizme, după descinderea făcută la „Raiul copiilor”. Or, izvorul otrăvurilor lui Cristian s-ar putea ca... acolo să fie! completează fratele lui Ionică, privind semnificativ spre colega lui de bancă.

— Voi îmi ascundeți ceva!

— Florine, hai să-i spunem – se hotărăşte Sanda... Ştii, Geta, începe ea, în dimineața aceea (după arestarea şi evadarea lui Ionică), nu ştiam de unde să vă luăm. Şi-atunci ne-am dus la magazin...

— Şi?

— Acolo l-am văzut pe Cristian ieşind printr-o uşă din spatele clădirii, împreună cu... „omul cu cicatrice”...

— Şi i-am văzut şi pe poliţişti, care tocmai se urcau în maşini...

— Ia ascultaţi: ştiţi, cumva, pe unde locuieşte Cristian ăsta al vostru? întreabă Geta.

— Precis, nu, răspunde Florin, dar, cum l-am auzit, undeva, la bunica lui, într-o căsuţă cu grădină şi curte, mai spre marginea oraşului...

— Atunci e clar! spune Geta, rememorându-şi imaginile culese din drumul urmăririi şoferului... „Poate că bătrân» cu care am stat de vorbă este chiar bunica lui Cristian!” sc gândeşte ea...

*

Sanda tamponează obrazul tumefiat al lui Florin, cu vată înmuiată în apă rece, privindu-l cu afecţiune.

Băiatul îi prinde uşor mâna şi i-o sărută la încheietură... Ochii le zâmbesc... se privesc lung...

Florin îi sărută, din nou, încheietura mâinii... Apoi începe s-o mângâie delicat pe păr, pe obraji...

— Şi-acum – şopteşte el ca într-o incantaţie – sărut diafan pe frunte (şi o sărută pe frunte), pe ochişori (şi îi sărută pe rând), pe obrăjori... Nă! că, mai departe, am uitat – spune băiatul oprindu-se şi făcând o figură mucalită...

... Sunt în garsoniera lui Florin şi a lui Ionică, la nici o jumătate de oră după ce s-au despărţit de Geta...

Sanda, care se supusese cu încântare „ritualului”, începe să râdă...

— Nu râde! Trebuie să citim „notiţele” lui Ionică... Şi, deschizând un caiet, reia, citind:

— Vasăzică: sărut diafan pe frunte, pe ochişori, pe obrăjori, *pe* urechiuşe (şi se execută, sărutând-o), lângă

urechiuşe (o sărută şi pe locul indicat), după care se opreşte iarăşi...

— Şi mai departe? întreabă fata cu ochii aproape închişi...

— Mai departe – răspunde Florin, lăsând caietul şi „aplicând” ceea ce spune: descheiem bluzița şi... Întrebăm dacă are vreo aluniță...

— N-avem aluniță! spune Sanda, zâmbind.

— Atunci mergem mai departe – rosteşte băiatul ca pe un descântec – şi descoperim... sânişorii... Şi Florin începe s-o sărute delicat pe sâni...

Fata primeşte înfiorată mângâierile. Amândoi sunt cuprinşi de emoțiile inefabile ale iubirii de început.

Ascunzându-şi parcă această stare (aşa cum a făcut-o, tic fapt, tot timpul), Florin rosteşte şoptit:

— Şi, mai departe, sunt... nişte puncte de suspensie...

În această clipă, izbucnesc amândoi în râs şi, îmbrățişați, se rostogolesc în pat...

50

În aşteptarea lui Ionică, Mihai se plimbă prin cameră, agitat. Îşi priveşte ceasul şi începe să-şi frământe mâinile...

— Cine m-a pus să-l las singur? Extraordinar, parcă mi-a luat Dumnezeu mințile... M-am potrivit fanteziilor lui, c-o să facă şi-o să dreagă... Mai bine mergeam cu maşina şi-i urmăream...

„Da, dar cum intram în TIR?” parcă aude întrebarea lui Ionică... „Principalul este să intrăm în măgăoaia aia, să *vedem* miresele şi să ne convingem dacă au sau nu *otravă*... sub fustițe!”, aşa spusese scamatorul... „Ori treaba asta numai eu pot s-o fac!” adăugase...

„Şi nu ți-e frică?”

„Ba da, dar avem altă soluție?”

„Poate că ar fi existat şi altă *soluție*” – se gândeşte Mihai –, dar a fost prea în scurt, n-a avut timp să chibzuiască mai mult... Iată, de pildă, dacă el ar fi fost totuşi acolo şi ar fi supravegheat mişcarea din apropiere..., ar fi urmărit TIR-ul... La nevoie, cine ştie, ar fi intervenit... „Aşa, mototolul ăsta poate să facă orice boroboață... Şi tocmai acum...”

... Clanța se mişcă uşor şi, în pragul uşii, apare Ionică.

— Eşti teafăr, mă? se repede Mihai la el şi îl îmbrățişează.

— Sunt, n-aş mai fi!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am găsit ce căutam: aşa e, păpuşile sunt burduşite cu droguri, Mihai, mă rog, cu „L.M.4” ăla, probabil...

— Păi, asta e formidabil! exclamă Mihai. Ai reuşit tu asta?! E nemaipomenit!... Te facem şeful detectivilor. Deschidem o firmă! Ne ducem mâine şi-o înscriem!

— Eu zic să nu-ți mai bați joc de mine, că, dacă erai în locul meu, „înghițeai” morcovul cu frunze cu tot..., ştii tu pe unde... Când o să-ți spun prin câte am trecut...

— Bun! încă o dată, felicitări pentru victorie! Dar nu înțeleg de ce te smiorcăi...

— Fiindcă am pierdut... *firul* cu depozitul...

— Cum?! întreabă Mihai, dintr-o dată întunecat...

— „Cum, cum”? A trebuit să sar din maşină, că, altfel, făceau ăia ghete din pielea mea... M-a adus un popă, care cred că e...

— Lasă, lasă ce crezi tu „că e”... Să vedem ce facem acum. Trebuie s-o luăm de la capăt..., spune Mihai, preocupat...

— Ştii unde m-a lăsat? Lângă „Amore mio”, restaurantul nostru. I-am spus unde stau... şi-a zis să iau metroul de acolo... I-am mulțumit, am plecat, iar el... a rămas pe loc; nu ştiu ce dracu’ făcea, după ce se uita..., îndrugă Ionică în

continuare, dar Mihai nu-l mai aude. Se gândeşte de care „fir” „să tragă” mai departe şi *cum*...

51

Florin doarme liniştit. O rază de soare se strecoară prin fereastră şi îi mângâie obrajii.

Deodată, se aude soneria de la intrare.

Băiatul tresare, buimac de somn. Se scoală şi, apropiindu-se de uşă, întreabă:

— Cine e?

— Eu, Sanda! se aude de-afară.

Florin deschide îngrijorat. Fata intră.

— Ce-i cu tine? Ai pățit ceva?... Iartă-mă că sunt dezbrăcat! se scuză el, trăgând peste chiloți o pereche de pantaloni...

— N-am pățit nimic! Dar am aflat ceva foarte important! spune Sanda, tulburată.

— Ia loc! Să-ți aduc nişte apă?

— M-a trimis tata, azi-dimineață, la unchiul meu, la nenea Matei, să-i aduc nişte cartuşe de țigări... Are el o obligație...

— Stai puțin: care „nenea Matei”? o întrerupe Florin.

— Patronul restaurantului unde cântă Ionică.

— A, domnul Ionaşcu? E unchiul tău?

— Da, fratele mamei!

— Şi?

— Şi-am intrat în depozit, să-mi iau singură... Că el era ocupat... Într-un compartiment vecin, şuşoteli... Ascult fără să mă mişc, dar nu înțeleg nimic, erau prea departe. M-am

apropiat şi mi-am băgat ochii printre nişte panouri... Ei, află că acolo e depozitul pe care îl căutați voi!

Florin ascultă cu sufletul la gură.

— ... Păpuşi-mirese – continuă fata – din care trei indivizi scoteau punguțe de plastic umplute cu ceva alb... Le-au pus într-un geamantan.

— Cum arătau *tipii*? întreabă Florin, nerăbdător.

— Unu' mare, cu o tăietură pe obraz, altul mai mic şi scofâlcit, iar al treilea — nu ştiu, că era cu spatele...

— Aha, domnul şofer!... Şi-al treilea trebuie să fie contabilul!... Şi au desfăcut toate păpuşile?

— Nu cred, fiindcă *slăbănogul* a spus: „Restul săltăm diseară!”

— Extraordinar! Trebuie să-i spun lui Ionică! decide Florin şi începe să se îmbrace în fugă.

Deodată, Sanda devine lividă:

— Florine! strigă ea cu disperare... Dacă nenea Matei...

— Păi, n-ai zis că e un alt compartiment?

— Da..., ştiu de la mama că a subînchiriat... Vorba e: n-o fi amestecat şi el? îți dai seama..., ce mă fac?

— Fir-ar să fie! Ce încurcătură a naibii! se frământă Florin. Apoi, apropiindu-se de fată şi privind-o drept în lumina ochilor, şopteşte:

— Sanda!... Trebuie să spunem!... Nu se poate altfel!... Trebuie!...

Fata izbucneşte în plâns...

52

O masă compactă de oameni, agitând tot felul de pancarte, tălăzuieşte, ca o forță telurică, pe bulevardul din

apropierea Universității. Deasupra zgomotelor multiple ce însoțesc mulțimea, răzbat, puternic, strigăte rostite de grupuri diferite: „Sus...!” se aude glasul unora... „Jos...!” le răspund alții... „Huo!” întregeşte fondul sonor cel de-al treilea grup. Deci: „Sus.:.!”, „Jos...!”, „Huo!”, „Sus...!”, „Jos...!”, „Huo!...”

Manifestanții, în rândurile cărora pot fi identificați *oratorul*-demagog, cocoțat, în noapte, pe pubela de gunoi, şi cei doi indivizi care au agresat-o pe Dana în Cişmigiu, sunt flancați de forțele de ordine.

Pe trotuare, oamenii îşi văd de treburi, impasibili... Agitându-se pe lângă manifestanți, Dana, cu reportofonul în funcțiune, face înregistrări...

Din sens opus apare pe trotuar băbuța „surdă”, cu „Lăstunul” lovit. Se opreşte şi priveşte nedumerită.

— Ce zic, maică? se adresează ea tinichigiului care a vopsit „Lăstunul” Getei, făcându-i acea culoare „fistichie”. Acesta trecea, întâmplător, pe trotuar, ținând de mână pe băiețelul „vindecat” de Ionică.

— „Sus...!”, „Jos...!”, „Huo!” răspunde, tare, bărbatul întrebat.

— Şi-atunci, cu cine țin, maică?

— Cu nimeni!

— Şi ăsta, *Nimeni*, cine e?! întreabă bătrânica, zâmbind cu înțeles...

*

Deodată, dinspre Piața Unirii, se ivesc pe bulevard nişte întruchipări albe, ca din altă lume: sunt studentele de la Academia de Arte Frumoase, îmbrăcate în rochii de mireasă. Păşesc elegant, cu mişcări de balerine, în ritmul şi armoniile unei muzici astrale, unduind florile pe care le poartă în mâini... Între ele, în primul rând, se află Geta...

În fața grupului de fete, asistentul lor, îmbrăcat în frac alb, cu un casetofon agățat de gât, le conduce cu gesturi largi, ca un dirijor...

Pietonii se opresc şi privesc încântați...

Pe trotuar, *Sherlock Holmes* însoțeşte, cu privirea atentă, fetele.

Ceva mai în spate, nea Marin, în civil, se arată şi el interesat de această ciudată revărsare de tinerețe şi de puritate.

— Să trăiți! îl salută pe *Sherlock Holmes* un polițist care vine din față.

Acesta, după o uşoară tresărire, ridică pipa în semn de răspuns...

Pe lângă grupul de fete, pe trotuarul celălalt, apare tânărul bărbos de la restaurant, curtezanul Getei... Îşi face loc printre rânduri şi, ajungând la ea, îi oferă o floare...

Sherlock Holmes se încruntă şi, fierbând de mânie, face un gest necontrolat, împingându-şi spre spate... „părul” de pe cap...

În această clipă, doamna Elvira, aflată în apropiere (se nimerise să fie pe acolo şi căsca şi ea gura), îl recunoaşte şi e gata să leşine.

— Tot eu sunt, doamnă Elvira! spune Ionică, prinzând-o în brațe.

— Da, maică, dar eu... nu mai ştiu cine sunt! răspunde bătrâna, deschizând ochii...

— Maestre, de când vă caut! îi strigă acum fosta elevă a lui Ionică, apărându-i şi ea, ca prin minune, în față... Ştiți, m-am gândit mult: eu vă iubesc şi fără perucă! declară fata, pregătindu-se să-l îmbrățişeze...

Studentul-actor îi potoleşte însă avântul, spunându-i că acum este foarte ocupat, că se află *într-o misiune* importantă şi că... o va suna el la telefon, ca să mai vorbească...

— Vă aştept, maestre! Vă aştept şi vă iubesc!... exclamă fata.

Doamna Elvira îşi face o cruce mare:

— Nu, nu, nu-i a bună! A înnebunit lumea, maică! Prea multă democraţie... strică!...

*

Tăvălugul acela aproape inform se mişcă mai departe, agitând pancartele şi strigând: „Sus...!”, „Jos...!”, „Huo!...”

Printre cei ce huiduiesc se află şi şoferul cu cicatrice. Acesta schimbă o privire complice cu doi indivizi dubioşi, arătându-le-o pe Dana...

Ziarista se adresează acum tinerei femei, reprezentanta „Fundaţiei pentru protecţia oamenilor trişti”, cu care stătuse şi Ionică de vorbă în noaptea scandalului cu Geta:

— Dumneavoastră ce părere aveţi despre manifestaţie? o întreabă Dana.

— Eu cred că ei sunt nişte oameni *trişti* – răspunde aceasta. Trebuie ajutaţi!

— Pe ce vă bazaţi, când spuneţi acest lucru?

— Nu vedeţi? Nici măcar nu ştiu ce vor! Păi, în situaţia aceasta, *oricine* poate face din tine *orice*!

— Şi cu... „ajutorul”?

— Nu ştiu cum, dar trebuie! Dumneavoastră, ca ziaristă...

— Dana, Dana! se aude fata strigată.

Din spate vine repede spre ea Mihai, însoţit de Sanda şi de Florin.

— Unde e Geta?

— Ce ai cu ea?

— Alertă!... Îl caut pe Ionică... Veşti mari!... Avem *cifrul*!

— Care „cifru”? întreabă Dana, nelămurită.

— Ei sunt eroii! arată Mihai spre cei doi liceeni. Unde e Geta?...

În fața gloatei de manifestanți, apar acum *fetele-mirese*, care plutesc ca nişte îngeri parcă, pe aripile acelei muzici inefabile.

Strigătele răguşite ale tăvălugului violent încetează, pulverizate de acordurile dumnezeieşti ale muzicii.

Derutată, mulțimea se opreşte şi se despică în două, lăsând să treacă prin mijlocul ei valul alb, purificator...

De pe margine, Ionică – *Sherlock Holmes* – îşi plimbă ochii de la Geta la asistent, care, tot întorcându-se spre ea, îi zâmbeşte mereu. Nervos, polițistul *de ocazie* muşcă din pipă şi rămâne cu muştiucul în gură. Îl azvârle înciudat, murmurând: „Mama ei de viață!"

— Maestre, de când te caut! îi strigă Mihai, din apropiere, recunoscându-l după voce şi după *expresia-laitmotiv*, care concretizează nemulțumirea continuă a prietenului său.

53

În după-amiaza aceleiaşi zile, Dana era în drum către restaurantul unde aveau spectacol, ca de obicei. Abia ieşise din casă şi se îndrepta spre o stație de metrou. Mihai avea nu ştiu ce fel de meditații; o rugase să nu se supere că nu poate să vină s-o ia cu *limuzina*...

Păşea îngândurată... Violența lumii, în mijlocul căreia trăia, începuse s-o sperie. Nu voia să-i mărturisească lui Mihai, să recunoască, dar simțea că are dreptate: se avânta prea mult şi fără să-şi ia măsuri „de acoperire a spatelui"... Astăzi, de pildă, la manifestația aceea: mergea pe marginea rândurilor, pe trotuar... Şi, la un moment dat, i s-a părut că întregul *tăvălug* şi-a schimbat direcția, a pornit-o către ea,

că mii şi mii de picioare, zguduind, din străfunduri, pământul, se pregătesc s-o calce, s-o zdrobească. A avut chiar senzaţia durerii fizice, a strivirii... Îi venea să strige, dar ceva parcă îi spunea că, dacă ar deschide gura, vorbele nu i s-ar auzi, fiind amortizate, astupate de câlţi, de mulţi câlţi pe care cineva îi îndesa în fiinţa ei, blocându-i respiraţia, ştergând orice ecou al vieţii de dinăuntru şi al celei de dinafară.

Atunci au apărut ele, *miresele*!... Şi aerul s-a împrospătat, şi zgomotul a fost trimis în adâncuri şi încuiat cu mii de lacăte, şi ochii, injectaţi de otrava simţirii, s-au limpezit, pe chipuri au înflorit zâmbetele, mirate, ale speranţelor cu. adevărat omeneşti... A fost de-ajuns o boare de alb, de imaculat – cea mai fragilă petală din întreaga, încrâncenata corolă a existenţei – ca să neutralizeze colosul de urât şi de murdar... O, Doamne! – îi venea să strige – deci se poate! încă se mai poate! „Vino, Doamne, să vezi ce-a mai rămas din oameni!” Dar vino, Doamne, să vezi şi cum, în vremuri tulburi, „copiii” tăi, îmbulziţi şi mai ales *împinşi* în haite, se cutremură, de spaimă şi de speranţă, în faţa unei fluturări din vălurile tale cereşti!...

O mână rece şi puternică îi strânge braţul ca într-un cleşte, în. timp ce un glas hârâit îi sfredeleşte auzul:

— Vreţi să veniţi puţin, domnişoară?...

Doi haidamaci, cu chipuri urâte, asimetrice şi cu respiraţii fetide – izvorând din straturi peste straturi de băuturi dospite, prin care se răsucise, aproape neîntrerupt, fumul unor ţigări insuportabile –, o încadraseră. Făcând un pas înaintea ei, spre a o determina să se oprească, unul îi arată *bolidul argintiu* care o aştepta lângă trotuar...

Nici nu-l auzise măcar oprind...

Dana priveşte speriată spre omul de la volan: acelaşi chip, stigmatizat de cicatricea groasă şi violentă, se sileşte acum

să zâmbească. Două degete, ce se încârligă ritmic, îi fac semn să se apropie, fapt pe care îl comandă şi mâna ce-i striveşte braţul...

— Sper să nu aveţi neinspiraţia să scoateţi vreo vorbă; oricum vă reducem imediat la tăcere şi... dispărem într-o clipă. Aşa că, efect – zero! Mai bine poftiţi! Limuzina vă aşteaptă! îi şopteşte, batjocoritor, haidamacul ce-o avea în *palma* lui.

Fetei i-au venit lacrimi în ochi. A trebuit să se supună.

Un scrâşnet de roţi şi maşina a zvâcnit, de parcă ar fi fost o rachetă. Şi, în clipele acelea, fiinţa Danei a fost, din nou, izbită de hohotele cunoscutului râs triumfător şi vulgar...

54

Pe scena restaurantului „Amore mio”, orchestra „Liceenii” este gata să-şi înceapă programul.

— N-a sosit, domnule, Dana? întreabă Mihai, nervos, venind dintr-o cameră alăturată.

— După cum vezi! răspunde Ionică.

— Dacă i s-a întâmplat ceva?

— Mihai, nu mai putem aştepta! Dă-i drumul! Cântaţi! îi somează patronul, urcând pe scenă.

Cortina se trage... Apar şi balerinele... Pe aplauzele sălii, orchestra începe să cânte. Mihai interpretează, de data aceasta, singur, melodia cea mai frumoasă din programul lor, acompaniindu-se la chitară. Este îngrijorat... „Nu se poate, trebuie să fie ceva, altfel ar fi sosit la timp” – se gândeşte... Şi, deodată, prin faţa ochilor, i se perindă imagini din *filmul* obsesiei sale în legătură cu Dana. Se cutremură... Face eforturi să se stăpânească, spre a nu-l simţi spectatorii...

*

Coborând dintr-un taxi, Sanda intră grăbită în restaurant. Orchestra îşi desfăşoară mai departe programul. Fata merge direct spre o masă, plasată în fundul sălii, lângă o cortină de pluş, în spatele căreia se afla intrarea în depozitul de la subsol. Aici, Isoscel şi Florin stau de vorbă, în fața unor pahare cu „pepsi”.

— Mă iertați c-am întârziat, spune Sanda, dar sunt aşa de bucuroasă!... Am vorbit cu mama: nenea Matei nu ştie nimic. Asociatul lui a subînchiriat compartimentul cu pricina. .. Au venit?

— Doar dacă sunt invizibili! răspunde Isoscel.

Gândindu-se la ceea ce i-a spus iubita lui în dimineața aceea, Florin are o revelație:

— Sanda, pe unde spuneai că au scos geamantanul?

— Hii! Prin spate! răspunde fata, îngrijorată.

Băiatul țâşneşte de la masă şi iese pe uşa restaurantului.

Sanda vrea să se ia după el.

— Tu stai aici! îi porunceşte profesoara, apucând-o de mână.

*

Ocolind clădirea, Florin se opreşte în spatele gardului, dincolo de care se afla curtea interioară a restaurantului. Observă înăuntru autoduba albă, cunoscută, în care şoferul cu cicatrice şi contabilul încarcă ceva.

Băiatul le ascultă discuția:

— Ce-o fi făcând ziarista *noastră*? întreabă contabilul.

— Nici o grijă... a pus-o boss-ul la păstrare! Să nu se strice! răspunde şoferul, după care izbucneşte în râs...

Florin parcă ar fi luat foc. Aleargă într-un suflet, traversează sala restaurantului, urcă pe scenă şi-i face un semn lui Mihai, care, imediat, comandă încheierea piesei muzicale...

— Alertă! îi şopteşte băiatul (cuvântul devenise un fel de parolă pentru momentele de mare tensiune ale acţiunii lor poliţieneşti).

— Şi-acum, vă propunem o mică pauză – spune Mihai, adresându-se spectatorilor. Orchestra „Liceenii” se pregăteşte pentru un „spectacol” cu... suspans!

Ionică marchează momentul, bătând în tobă a primejdie, ca la circ.

Şi, în timp ce sala aplaudă, cei de pe scenă coboară şi se apropie de masa lui Isoscel.

— Doamnă – îi spune Mihai în şoaptă –, *acord final*: ori, ori!

— Mă duc să anunţ POLIŢIA!

— Nuu!... Aveţi grijă de ăştia mici şi de Geta.

— Şi Dana?

— Sper să nu ajungem prea târziu! oftează Mihai... şi pleacă. Adrian îl urmează imediat.

Ionică o sărută în fugă pe Geta, liniştind-o că „totul va fi bine”! Apoi aleargă şi el după cei doi...

*

În *limuzină* au ajuns doar Mihai şi Ionică... De câteva minute, ţin sub observaţie poarta de la curtea interioară a restaurantului.

— Şi *iepurele* ăla pe unde s-a ascuns, mă? întreabă Mihai.

Dar, în această clipă, Adrian, venind în fugă dinspre restaurant, deschide portiera şi intră. Nu mai au timp de explicaţii, fiindcă autoduba albă iese pe poartă. Lângă

şoferul cu cicatrice se află contabilul şi vânzătorul de la raionul de păpuşi...

Mihai porneşte în urma lor...

*

Urmărirea nu este foarte uşoară: lume, maşini, drum întortocheat, pe diferite străzi... Mihai, încordat, se străduieşte să nu piardă autoduba din ochi. Ceilalţi doi sunt şi ei cu ochii ţintă... Până acum au reuşit...

*

Prin oglinda retrovizoare, „omul cu cicatrice” observă maşina lui Mihai.

— Se pare că avem o „codiţă”! spune el.

Vânzătorul, aflat în partea dreaptă a cabinei, priveşte şi el în oglinda laterală. Se convinge că şoferul are dreptate.

— Fă ceva, să ne piardă urma! îl roagă el, îngrijorat.

După câteva sute de metri, în faţa intrării într-un pasaj subteran, şoferul virează brusc la dreapta şi o ia pe deasupra...

Văzând manevra, Mihai încetineşte, opreşte maşina şi vrea să întoarcă, dar este blocat de cei ce vin din urma lui. Când, în sfârşit, reuşeşte să se elibereze, e prea târziu: autoduba a dispărut!

— Mama ei de viaţă! exclamă, după obiceiul său, Ionică.

— Ca să nu daţi drumul la lacrimi, ascultaţi colea un ciripit! spune Adrian, scoţând din buzunar un mic aparat electronic.

— Ce e ăsta? întreabă Mihai.

Am pus un magnet emiţător la autodubă... Aşa că ia-o la stânga, băieţaş! îi comandă Adrian, privind spre aparat...

— Ia uite, bă, de ce e-n stare „iepuraşul”!... se miră Ionică... Să ştii că te recomand lui *Sherlock Holmes*! Te face direct căprar!

Mihai porneşte...

Adrian, cu ochii pe aparat, îl ghidează, în continuare:

— Acum, la dreapta!

Mihai se execută...

Au ajuns pe o stradă întunecoasă, la marginea oraşului.

— Acolo trebuie să fie! arată Adrian spre o clădire, care nu atrage, prin nimic, atenția.

55

În interiorul acelei clădiri se afla, între altele, un foarte modem *laborator*... „Femeia de serviciu” de la magazinul „Raiul copiilor”, îmbrăcată acum în halat alb, trece „în revistă” un *front* întreg de aparate, la care lucrează laboranți tineri. În stative, se văd orânduite pliculețe identice cu cele primite de Florin şi de Sanda.

Oprindu-se, ia o eprubetă şi o agită. Privirea ei surprinde prin fereastră, într-un con de lumină, pe cei trei băieți – Mihai, Ionică şi Adrian – care, în momentele acelea, se strecurau în curte. Un zâmbet perfid îi apare pe chip...

*

Într-o încăpere alăturată, vânzătorul de păpuşi vorbeşte la telefon:

— OK! Am înțeles! exclamă el, în încheierea convorbirii şi, aşezând receptorul în furcă, se grăbeşte să iasă din cameră.

*

Mihai, Ionică şi Adrian se preling pe lângă ziduri, căutând o intrare. Nu îndrăznesc să-şi mai spună nici un cuvânt. „Ce-o fi, o fi! Au intrat în vâltoare, nu mai pot da înapoi!” – aşa gândeşte fiecare dintre ei. Şi-apoi, înăuntru se află Dana. Ea trebuie salvată! „Cu orice preț!”, dă parcă un răspuns încrâncenat sufletul lui Mihai...

Iată că intrarea este descoperită. Băieții pătrund cu precauție într-un coridor aflat în semiîntuneric... Înaintează câțiva paşi... Deodată, mâini experte îi imobilizează şi îi împing într-o încăpere. Atacatorii sunt şoferul cu cicatrice şi cei doi însoțitori ai lui, din autodubă...

În cameră, în spatele unui birou metalic, în picioare, se află... patronul de la „Raiul copiilor”. Privirea lui este întunecată şi tăioasă.

Ionică se uită la el cu uimire:

— Nu te credeam aşa de mare, patroane! exclamă studentul.

— Nici eu pe tine – atât de scamator!

O uşă secretă se deschide şi prin ea apare... „femeia de serviciu”, zâmbind cu superioritate.

— Soția mea, superpolițiştilor! li se adresează patronul, batjocoritor.

— Băgați-i la răcoare! comandă patroana, arătând spre o uşă metalică încastrată în perete. S-au încălzit prea tare băieții. Şi, la urma urmei, sunt prea valoroşi ca să nu-i conservăm... pentru posteritate... Şi râde sarcastic...

Vânzătorul apasă pe un buton, uşa glisează şi băieții sunt împinşi înăuntru. Apoi uşa se închide, cu un sunet sec, în urma lor.

Patroana, cu o bucurie sadică pe chip, trage un heblu şi instalația frigorifică se pune în funcțiune...

În interiorul camerei-frigider, băieții bâjbâie... Acomodându-se, zăresc, ghemuit într-un colț, pe cineva...

— Dana! se aude exclamația aproape unanimă a celor trei...

Mihai se repede, îi ia capul în brațe, o priveşte, strigând:

— Dana, Dana!

Fata e leşinată.

Băieții o freacă pe mâini, pe față...

— A înghețat! spune Ionică.

Mihai o strânge la pieptul lui, încălzind-o.

Încet, Dana îşi revine. Deschide ochii. Când îl zăreşte pe Mihai, două şiruri de lacrimi încep să i se rostogolească pe obraji...

— M-au luat de pe stradă! reuşeşte fata să şoptească.

Încep să tremure şi băieții...

— Până aici ne-a fost! Eu zic să ne îmbrățişăm! Când ne-or găsi țepeni, să se vadă că am fost frați până la moarte! spune Ionică, patetic...

*

De la biroul lui, patronul se adresează celor trei ajutoare ale sale:

— Urgent, strângeți totul, toată marfa! Ne mutăm în strada Brânduşelor!...

Dar, în acest moment, în clădire pătrund țipetele sirenelor de la maşinile de poliție, care se aud din ce în ce mai puternic...

Fără să-şi piardă cumpătul, patronul deschide interfonul:

— Boss, *Poliția*! Ce facem?

— Aruncați în aer laboratorul! se aude o voce dură, metalică.

— Şi oamenii?

— Totul! Iar voi coborâți la mine!

Patronul se apropie de un buton roşu dintr-un perete, cu intenția de a declanşa explozia...

Cu o mişcare neprevăzută, vânzătorul se aruncă asupra lui: îi prinde cu o mână gâtul ca într-o menghină, iar cu cealaltă îndreaptă un pistol către cei doi:

— Mâinile sus! le strigă el.

Uşile încăperii se deschid brusc şi înăuntru năvălesc câțiva polițişti. Printre ei se află şi maiorul, locotenentul Şerbănescu şi plutonierul-major, nea Marin.

Celor doi – şoferului şi contabilului –, ca şi patronului şi soției sale, pe care un polițist o introduce acum în cameră, li se pun cătuşe.

Adresându-se patroanei, înainte ca aceasta să fie scoasă afară, *Sherlock Holmes* îi spune:

— Fiți amabilă, doamnă, împrumutați-mi puțin ceasul dumneavoastră!

Femeia se crispează, dar nu are încotro.

Vânzătorul se repede şi scoate de sub tensiune instalația frigorifică; apasă pe butonul cunoscut şi uşa din perete glisează.

Cei patru apar dârdâind. Mihai o sprijină pe Dana.

— Iartă-ne, domnişoară, că am întârziat puțin – spune maiorul, apropiindu-se de fată. Ceva în mecanismul nostru n-a funcționat perfect... Şi totuşi, pentru dumneata, căpitane – i se adresează el „vânzătorului" –, nota zece! Iar pentru dumneata, domnule Ion Popa – pipa lui... *Sherlock Holmes*! adaugă, scoțând din buzunarul de la piept o pipă englezească.

— Vă mulțumesc! spune Ionică punând pipa în gură, dar aceasta începe să-i clănțăne între dinți...

— Şi, ca dar de nuntă, dă-mi voie să-ți fac o surpriză!

Maiorul, sub ochii curioşi ai tuturor celor de față, îndreaptă ceasul patroanei spre uşile camerei frigorifice şi, declanşând un mecanism electronic, face ca încăperea aceea

de metal să pătrundă în adâncimea peretelui, lăsând libere nişte scări ce duc în subsol... Apropiindu-se apoi de birou, deschid? interfonul:

— V-aţi convins, sper, că cealaltă ieşire e blocată. Aşa că vă rog să urcaţi, dar cu mâinile în sus! rosteşte *Sherlock Holmes*, ferm.

Cei din cameră: băieţii, Dana, nea Marin, Şerbănescu, căpitanul – aşteaptă încordaţi.

Se aud paşi urcând pe trepte.

— Domnule Ion Popa, ţi-l prezint pe... John Popp! spune maiorul. Şi, într-adevăr, dacă Ionică n-ar fi fost de faţă, s-ar fi putut jura că acolo, pe scările acelea, ieşit doar pe jumătate afară, se afla chiar el.

— Măi, a dracului chestie: eu semăn cu el, ori el seamănă cu mine! rosteşte studentul, uimit.

În această clipă, cu o mişcare fulgerătoare, ca de prestidigitator, John Popp scoate din mânecă o grenadă şi o aruncă în încăpere.

Şerbănescu, făcând un salt spectaculos, prinde grenada din zbor şi o proiectează, prin fereastră, afară.

O bubuitură puternică îi culcă pe toţi, în aceeaşi secundă, la podea. Singurul rămas în picioare, dezorientat, este... Ionică.

După câteva clipe, maiorul se ridică, oftează şi îşi scutură hainele. Apoi, scoţând, dintr-un buzunar interior, *o pipă cu tutun*, o aprinde şi trage din ea... cu sete.

— Domnule maior, vă rog să mă scuzaţi..., eu am platfus... N-am făcut armata... Nu ştiam că trebuie să mă culc!... declară Ionică, fâstâcit, destinzând astfel clipele de spaimă prin care trecuseră cu toţii.

În interfon răsună însă vocea lui John Popp, care umple încăperea cu ciudate reverberaţii:

— Cortina încă n-a căzut, domnule maior. Înainte de a pleca, voiam să vă salut: John Popp rămâne un gentleman!...

— La maşini! comandă *Sherlock Holmes*, şi poliţiştii, cu el în frunte, dispar imediat...

*

— Cum a putut să ne păcălească, Şerbănescule? întreabă maiorul, înnebunit de ciudă... Se aşază el la volanul maşinii, locotenentul se află în dreapta, iar nea Marin în spate...

— Domnule maior, priviţi acolo! ţipă Şerbănescu, arătându-l pe John Popp care, apărând dintr-o galerie mascată de nişte pietre, aleargă spre o căpiţă de fân, aflată la câţiva paşi, de unde poliţiştii îl văd ţâşnind cu o motocicletă supersport, ce fusese ascunsă.

Maşinile *Poliţiei* pornesc în urma lui...

Se dezlănţuie o urmărire spectaculoasă, atât de spectaculoasă, încât, văzând-o, ai putea să juri că ea a fost organizată pentru vreo secvenţă dintr-un film de aventuri... *Sherlock Holmes* se dovedeşte şi un as al volanului, dar motocicleta este deseori în avantaj, datorită mobilităţii sale.

Iată însă că acum trei maşini o încolţesc. Şerbănescu rulează geamul şi trage. Pocnesc şi pistoalele poliţiştilor din celelalte maşini. Se pare că John Popp, care execută tot felul de serpentine, ca la circ sau la „zidul morţii”, nu mai are scăpare... Şi totuşi, pe neaşteptate, îi apare un drum în faţă... Motocicleta nu ezită nici o clipă şi se angajează, curgând ca o nălucă, printre copacii ce străjuiesc drumul. Dar, după numai câteva secunde, spintecând un paravan scenografic al unei echipe de filmare, care, întâmplător, lucra aici, se prăbuşeşte într-o prăpastie...

Răscolind pământul, maşinile *Poliţiei* se opresc brusc în faţa paravanului...

56

Postat la uşă, Florin ține sub observație coridorul. La capătul lui, apare Isoscel.

— *Şase*! exclamă băiatul, intrând în clasă, şi elevii amuțesc.

Profesoara intră. Ca la o comandă, toți se ridică şi răspund, într-un glas, salutului dirigintei.

Surprinsă, aceasta priveşte spre ei cu întrebătoare mirare... Pune apoi catalogul pe catedră şi face semn elevilor să se aşeze.

Aceştia se apleacă şi scot din bănci... flori. Fiecare ține acum în mână câte o garoafă albă. Ies, pe rând, din bănci, alcătuind un lung şir indian. Înaintează către catedră... Florile se adună, una câte una, deasupra catalogului...

— Ce e asta, ce s-a întâmplat? întreabă Isoscel, după clipele de derută...

Nici unul dintre copii nu răspunde. Sunt trişti... „Procesiunea” se derulează aproape ca la o înmormântare...

— Aaa! se luminează Isoscel: ați auzit că mi-am depus dosarul pentru pensionare...

— Da, doamnă! răspund elevii în cor întristat...

— Şi sunteți bucuroşi că scăpați de mine!

— Nu, doamnă! răsună acelaşi cor.

— Mi-ați adus flori...

— Da, doamnă!...

— Pentru plecare!...

— Nu, doamnă!...

— Ca să vă rugăm să mai rămâneți, doamnă profesoară şi doamnă dirigintă, spune Florin, care, aşezând în mijlocul

garoafelor un frumos boboc de trandafir roşu, le strânge apoi în buchet şi i le oferă, ceremonios...

Isoscel este impresionată. Ochii i se încălzesc..., buzele îi tremură... Reuşeşte să se stăpânească...

— Şi totuşi, dragii mei – începe ea –, vine o zi când... trebuie!... Dar nici atunci n-o să scăpaţi de mine, să ştiţi!... Că, chiar dacă o să fiu singură, numai cu ăla micu', cu căţeluşul meu, tot o să vă bombănesc la fiecare lecţie neînvăţată, la fiecare temă nefăcută, o să vă ciufulesc pentru fiecare boacănă... până o să vă măritaţi şi-o să vă însuraţi!...

Lacrimi mari i se rostogolesc pe obraz...

Copiii, impresionaţi, o aplaudă discret...

Pe coridor, Ionică priveşte mirat prin gaura cheii.

Ştergându-şi lacrimile, Isoscel întoarce capul spre uşă:

— Ionică, iar tragi cu urechea! i se adresează ea.

Studentul intră spăsit, cu o invitaţie în mână.

— Doamnă, vă rog să mă iertaţi: i-am spus Getei că nu mă însor fără dumneavoastră! zice el, oferindu-i invitaţia... Dar pe mine să nu mă părăsiţi nici după nuntă!...

Isoscel râde fericită...

57

Nunta Getei şi a lui Ionică s-a terminat...

„A fost foarte frumos!... Frumos!... Frumos!..." se aud parcă, în prelung ecou, exclamaţiile musafirilor...

„Liceenii" l-au burduşit în pumni... şi l-au îmbrăţişat, totodată, cu afecţiune... pe Adrian, care şi-a adus şi *familia*: pe Liana şi pe Răzvan.

„Ia uitați-vă, fraților! s-a mirat, realmente, Ionică. *Iepuraşul* ne-a luat-o înainte la toți! Bravo, mă! Bravooo!...” Şi iar l-au mai înghiontit şi l-au îmbrățişat, de data aceasta „împreună cu cei dragi”!...

*

... Acum Ionică şi Geta urcă scările unui bloc în construcție... Ea e îmbrăcată într-o superbă rochie de mireasă, iar el într-un smoching de culoare deschisă, cu floarea mirelui la butonieră.

— Mai e? întreabă fata.

— „Mai e!...

Mihai şi Dana urcă treptele din vila doamnei Elvira.

— Ai grijă! zice Mihai.

Râzând, Dana face un pas mare peste... „treapta a cincea”.

— Mai e? repetă Geta, gâfâind.

— Mai e! răspunde Ionică, trăgând-o de mână.

Mihai descuie uşa..., iar cu o mână desface fermoarul de la rochia fetei...

— Vezi că fermoarul... „scârțâie”! glumeşte Dana.

— Mai e? repetă Geta, extenuată.

— Aici e! se aude glasul obosit, dar şi satisfăcut, al lui Ionică, ajuns la ultimul nivel construit, de unde... Începe cerul. În jurul mirilor – doar fier-betonul stâlpilor de rezistență. ..

— Unde? articulează Geta cu uimire.

— La etajul de deasupra! arată Ionică spre cer...

— E foarte frumos, iubitule! declară mireasa cu încântare şi, apropiindu-se de el, îl sărută tandru…

— Iubitule, iubitule! exclamă Dana, îmbrăţişându-l pe Mihai… Într-o scenă de dragoste… Dar, imediat, amintindu-şi parcă de ceva, îşi desface lănţişorul de aur de la gât şi-l pune pe noptieră, zâmbind…

De la „postul său de observaţie” (din bucătărie), doamna Elvira savurează „scena”, printr-un vechi binoclu de teatru…

— Îţi dai seama? îşi continuă gândurile Ionică, strângând-o pe Geta în braţe: suntem mai aproape de cer şi de… lumină! Şi arată în acest timp spre discul de foc al soarelui, care apare la orizont…, mângâind cu razele lui de aur chipurile celor doi miri, îmbrăţişaţi…

— În trei luni e gata! Am vorbit cu Bărbuţă, antreprenorul! Totul e aranjat! Am vrut să-ţi fac o surpriză! mai spune Ionică, fericit.

— Când coborâm, am şi eu una pentru tine! adaugă Geta.

*

Sărutând încă o dată cu privirea lumina soarelui, mirii încep să coboare, ţinându-se de mână…

— Priveşte! spune Geta, arătându-i un panou.

Ionică citeşte cu voce tare:

— Bloc H_2O; antreprenor: I. Bărbuţă – Faliment!… Cum?! ţipă el, revoltat.

— H_2O! Apă de ploaie, iubitule! subliniază mireasa, cu un zâmbet amar…

— Dă-mi, te rog, cheile! rosteşte apăsat Ionică, stăpânindu-şi cu greu furia.

— Poftim, dragule! Eu sunt o nevastă… ascultătoare! îi răspunde ea, calm.

În timp ce se îndreaptă amândoi spre „Lăstun”, din spate se apropie un echipaj al *Poliției*.

Tânărul de lângă şofer ordonă:

— Opreşte, nea Vasile! Şi, scoțând din torpedoul maşinii un portret-robot, i-l arată. Apoi face semn către Ionică:

— Dumneata vezi ce văd eu?

— Ar fi prea frumos! exclamă plutonierul. Ăsta e „Bigamul”, dom' locotenent!...

Ofițerul începe să comunice prin radio:

— Aici „A 13”! „A 13”! Raportez: în careul *7 C* a apărut „Bigamul”.

— Urmăriți strâns! Nu-l scăpați din ochi! Trimit ajutoare! se aude în aparat.

Ionică, la volan, porneşte în trombă...

— Mama ei de viață! Mă duc la *POLIȚIE*! exclamă mirele, disperat.

— După el, nea Vasile! comandă locotenentul.

Şi maşina *Poliției* porneşte în urmărire... Vocea locotenentului se răspândeşte, cuprinzând parcă tot orizontul:

Aici „A 13”! „A 13”! *Continuăm* urmărirea..., în vreme ce „Lăstunul” se pierde în conul de lumină al răsăritului...

—— Sfârşit ——